

മുരുക്കം

പനിനീർപ്പുക്കരിച്ചു

വാളിക്ക് ശ്രദ്ധാ

ഇബ്രാഹിം. എന്റീമുക്കേച്ച്.

EBILEESUM PANINEER POOKKALUM

(Novel)

By

KHADIR HUSSAIN

P. O. Kothaparambu

(Via) Cranganore.

First Impression November 1966

Copies 1000

Price Rs. 1-25

Cover: Valsan, Cranganore

Printed at Popular Printers, Trichur-1

Publishers:

JAYA PUBLICATIONS, CRANGANORE.

ഉമ്പിലീസ്. ഫൗന്റൻക്ലെ

[ക്രാവൽ]

അക്കേഷി:

വാദിർ ഉദ്ദോഷ

പ്രസാദകർ:

ഈ വി ബാഡി സെ റി റി സ്,
കുട്ടാംഗ സ്കൂൾ.

വാദിക ഇംഗ്ലീഷ് കുതികൾ:

രാജാ

കുട്ടിക്കൾ

കടലിയും പട്ടി

ദാവിഡാരട ദിവാസമ്മാനം

ഇന്ത്യാഭ്രാഹാ പ്രസിദ്ധാക്ഷരങ്ങൾ

അ സ്കോവൻ

ദിവസമിലെറ്റേ എറാണിഞ്ഞപ്പകയുണ്ട് നീഡിഷ്യോളിസ്റ്റുടെ ശണ്ഡു
ബീബി ഇപ്പോഴും, ജീബിപ്പിഡിക്കോ, ഡാക്ടർഡ്രോ, റാഫ്പിൾഡ്,
അവാകെ ടെണ്ണുതക്കണ്ടിരിക്കോ, അംഗീഡൈറ്റുടെയും റോദ്
നകളുടെയും കമ്മയാണ് ഈ കെടുപ്പുനോടും: “ഇബിലീസു,
പതിനീംപ്രക്രിയ;” എക്സിസ് ഇരു ദിവസം കൊമ്പിച്ചു സ്ഥാപിക്കുന്ന പ്രഥമാണും, സക്രൂഡും,
അംഗസ്ഥ്യവും, അവാസ്ക്രൂഡും കുറവും കുറവും കുറവും,
ഇതിലുണ്ട്.

ഡിലർ ഈ കമ്മ വായിക്കു ഉള്ളിച്ചടക്കണമവാം, അവ
റിറ്റനിനു, റക്സൈഫ്റ്റാൻഡോണി, ഇരാറ്റു സഹ്യകമ്പിക്കും
നു, പ്രദേശക്രമി സുരക്ഷ, ഉദ്യോഗപ്രകാശം, പാതുലൂപ്പി
ടക്കാശിരിക്കുന്നതും, എഴതിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതും വിവരി
ച്ചിതും, പിന്നീട് അതു വേണ്ടുന്നവും.

കുത്തിക്കൂട്ടി ദുരാദേയും, രൂഖങ്ങൾ വികുതാക്കാൻ ശാൻ
ആചിപ്പിച്ചിട്ടും, വികുതാധാര രൂഖങ്ങൾ അണിതെന്നതുണ്ട് ഈ
കമ്മിന്തെ പ്രധാനപ്രകാശനമാണും, അതിനു ശാൻ ഒ
പ്രധാനയിൽ കാണ്ടിയിട്ടും, അവരും ശാൻ ഒരു ഫ്ലാറ്റിംഗ്,
കണ്ണബീബി എന്ന ഒരു പ്രവർത്തി സീറോട്ട് കാണിക്കുന്ന
ഒരു വലിയ അന്ധായുംബാധികാരിയാം, എന്നാണും, അവരുടെ
മുമ്പിൽ ഒരു കുറക്കാരാനാക്കാൻ ശാൻ അനുസരിച്ചിട്ടും, ഉള്ളി
ച്ചടക്കങ്ങൾ ഉള്ളിച്ചടക്കം!

കോതപറമ്പ്,
1—11—1966.]

—വാദിക ഉദ്ഘാസന്.

അല്പാധികം:

നോ്:

ങ്ങ മരണവും കിരീ ഓമ്മകളിം

രണ്ട്:

കുത്താപ്പ്

ചീനാ്:

കുറിവേല്ലിക്കപ്പട്ട ഒര ഭജ്ഞനം

നാല്:

ചെക്കത്താൻറ പരാക്രമാദി

അംഗ്രേജ്:

കണ്ണനീർത്തുള്ളികൾ

8m°:

രണ്ട് മുന്നിൽ

ബാവജുട്ട് ഉള്ളം വളരെ പെട്ടെന്നാണ് സംഭവിച്ചതു്. വലിയപെട്ടുള്ളിന്റെ തലേദിവസം, രാത്രി പ്രഞ്ഞണ്ടമണിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകും. ചുനിലാവിന്റെ വോലിഡുറാവാിൽ ക്രൂ ദണ്ഡി ചീടക്കുട്ടിക്കാട്ടു്. അയൽവീഴ്ക്കളിൽനിന്നു് പട്ടണം ചൊട്ടുന്നതിന്റെയും, സണ്മാഹിക്കൊണ്ടു് ഉറങ്ങുവരുത്തി കൂടിക്കും ബാഹലു് കൂടി നിലാവിൽ ഒടിസ്ത്രാശുന്നടക്കമാതിരും, ശ്രദ്ധാദിശ്രദ്ധാദി

ഈവ കീഴുള്ളപ്പറാതെ തുറഞ്ഞ കമ്മീഷിവ്'ന്റെ ചുവട്ടിൽ
കണ്ണപാടിച്ചുട്ടു് അവിടെ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. വർഷം ഒന്നു
പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അട്ടരുത്തനെ അയാളുടെ ഭാര്യ കുത്തുണ്ടിവിയും
നിന്നുണ്ടായും. ഇളയകരം ആചിനാഡും അവാളുടെ മുതി രണ്ടു് ആദ്ദേഹം
ഉമായും പടക്കം പൊട്ടിക്കുന്നതിനും പുത്തിരി കാതിക്കുന്നതി
നും തിരക്കില്ലും ആസ്ത്രാദശമല്ലിച്ചുള്ളില്ലും പെട്ടു് ചുറ്റിന്റെ
മരായ ഭാഗത്തു നില്ക്കുന്നുണ്ടു്.

അമരിന്തണ്ണു് പരത്വയ്ക്കു് അഞ്ചിട്ടാഴ്ച. അപ്പോഴു്
അവരംക്കു് ഒരു വിവാഹാലാപന വന്നിരിക്കുന്ന—എത്തൻപുര
യുലെ പതിനേംവയസ്സുകാരനായ ഉമ്മാൻ. അവന്റെ ഉച്ച
അക്കാരും ഒന്തുബീബിവിക്കുചു് ഇങ്ങനെനാണു് പറഞ്ഞതു്:

“നിന്ന് മോളേ എനിക്കു തരണംട്ടോ—ഈദുരെ ഉറ്പുംനും
എനിക്കു അദ്ദേഹ ഒരു പുതിയിൽ.”

കിട്ടംവാബന്ധങ്ങളാണുമില്ലെങ്കിലും വളരെ സ്നേഹിതൻിൽ
കഴിയുന്ന രണ്ട് വീട്ടുകാരാണവർ. അദ്ദുരം അവരെ ബന്ധിപ്പി
ക്കുന്ന ഒരു കൂദിക്കുന്നതു സന്തോഷിച്ചുനേന്നു. അയൽപ്പ
ക്കണ്ണജായതുകൊണ്ടു ഉറ്പുംനും ആമിനായും പിരിയാതെ തുടക്കായ
മാണും. കഴിയുമെങ്കിൽ അവരെടെ നീക്കാറും ഇദ്ദുരംതന്നെ
കഴിച്ചുവെക്കാമെന്നാണും ഉറ്പുംനേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രായപൂർത്തിവര
ബോർഡ് മറ്റു ചടങ്ങുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യാം.

പുതിന്ത്യപുരക്കാർ ബാവളുടെ വീട്ടുകാരിദ്ദുംലെതന്നെ കഴി
ഞ്ഞുകൂടാൻ വകയുള്ളവരാണും. ഉറ്പുംനും ചോടിയും ചു
ണായുള്ള നല്ല ചെക്കേണും. കണ്ണുബീബിക്കു അക്കാദ്യം നേനു
പിടിച്ചു. “എന്നേരു മോളും നൈസിന്റെമുള്ളാണും.”

ബാവളും ആ പരച്ചിൽ അതു സിച്ചില്ലെന്ന തോന്തരം
“എന്തെ അവരാക്കു ഇപ്പോൾ ഇതുവലിയ നൈസിന്റും ഇരണ്ടു
വന്നതും?”

കണ്ണുബീബിക്കു മറ്റപടിപ്പരയാണണായിരുന്നു. അവർ പ
റത്തു:

“ഇതുംതന്നെ. കാടിക്കളിച്ചുനടക്കിണകാലത്തുന്ന എന്നേരു
മോളുംക്കു കല്യാണക്കാരും പറത്തും വന്നിരിക്കുന്നു. അതും
നല്ലോരു കിട്ടുമെന്നുംനിന്നും. ചെക്കേണും ബേബ്കിലും.”

“തന്നുക്കു”, കണ്ണുബീബി, ആമിന എന്നേരു മോളാണും.
അദ്ദുരം അവരാക്കു ഇതിലും മൊഞ്ചും സ്പര്ശ്ചും ഉള്ള ചെക്കേണു
തന്നെ വരും.”

“പിന്നോ സുൽത്താമഹാരംതന്നെ മോളേ ചോദിച്ചും വരുന്ന
ണ്ടും. കാത്തിയുണ്ടോ.”

“അങ്ങാണെന്തെന്നോണും വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതും. സുൽത്താ
മൊളുംലുള്ള ഒരുത്താംതന്നെ എന്നേരു മോളേ കെട്ടിച്ചുകൊടുക്കും

മുള്ള. ഒ, നോക്കു, ഞാൻ ഇച്ചിരി കാശോ ഇണക്കാക്കാൻതന്നെ കയ്തിയിരിക്കേണോ.”

“അതു് ഇഷ്ടിണി നടപ്പുള്ള കാര്യോണോ! പത്ര കിട്ടിയാലു് ഇതുപറ്റ ചൊലാവു്. അങ്ങനെതെ ആളു് വിചാരിച്ചാലു്.....”

“വേണ്ട, അപ്പും പറയേണ്ട. ഞാൻ വിചാരിക്കേണാണെ ഒള്ളു്. വിചാരിച്ചാ കാശോ ഉണക്കാക്കും. ഞാനും വലിയ സ്പർത്ത കാരണാകും. അനു് കിണ്ണുവീവിജുടെ പുന്നാരഞ്ഞാലെ കൈട്ടാൻ സുൽത്താൻതന്നെ ഈ പട്ടിക്കട്ടു വണം.”

കിണ്ണുവീവിജുടെ എദ്ദേഹത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചു പത്തന്ത്രപോന്നാണി. റബ്ബു, അദ്ദോഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെതന്നെ സംഭവിക്കേണെ! മകളുടെ ജീവിതത്തിൽ ധോട്ടിവിരിയാനിരിക്കുന്ന സൗംഖ്യം ഒള്ളും സുന്ദരമാണെങ്കിൽ ദിവസങ്ങൾ മുമ്പിൽ കണ്ടിട്ടുന്നുണ്ടോ എന്ന ബാധകം മനസ്സിലുണ്ടോ സംഭവിച്ചു. താൻ ആചാര്യാജീവി വിവാഹം പറഞ്ഞുപോലെ നടത്തും എന്ന പറയുന്നാലുപോലെ കാര്യോജന കൈചീടിച്ചു ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു് ശരയാം കിലുക്കാക്കലുണ്ടാണി ചാരിച്ചു.

പെട്ടുനു് ആ ചാരി നിന്നു. ശാഖാജീവി മും കുറവി തബാഴു. അയാൾ നാലുവിളിച്ചു: “എന്നു റബ്ബു!”

കെ വല്ലുത്ത ശ്രദ്ധും. അയാൾ തെട്ടിതെറ്റിച്ചിട്ടുന്നുണ്ടോ എഴുന്നോരു. ചുറും പകളുംനാകും. മും വിയുപ്പിൽ കൂളിച്ചു തിരുന്നു.

കിണ്ണുവീവി പരിഞ്ഞുച്ചു: “എന്നായി.....എന്നായി നീ നുംകും?”

ബാധ തളന്തു് നിലത്തുവീഴിം എന്ന മട്ടായിക്കണ്ണിത്തീരുന്നു.

“കിണ്ണുവീവി, എന്നു പിടിച്ചു. എന്നിക്കു വയ്ക്കു. എന്നു റബ്ബു.....”

കിണ്ണുവീവി തേനാവിനു താങ്കിപ്പിടിച്ചു് ഇറയത്തെക്കുറി. ഇത്താത്താജീവി പരിഞ്ഞുച്ചു വിളിക്കുചു് വെലക്കാരി ഓടി

യെത്തി. ഇന്നയാളുതന്നെ പായ വിരീച്ചു. ബാവ ശാരിലേക്ക്
കൂടണ്ടവീണ.

“എൻ്റെ രണ്ടു?”

നെഞ്ചു തടവിക്കൊണ്ടും അധികം നിലവിളിച്ചു. പക്ഷു
നോട്ടം അപ്പോഴിൽ ചുറ്റു പായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

“വെള്ളം.....?”

വർണ്ണം തൊണ്ടയിലുടെ ആ ശ്രൂം പുറതോടു വന്നു. ദൈ
ക്രി. കിടിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അല്ലോ. ആശ്വാസംകീടിയതുപോലെ
തോന്തി. എറണാലും മാറ്റുന്നും കുഴപ്പപ്പേരുടെ പേടക്കുപ്പ്
കുറുന്ന ഭാവം ഇരുണ്ട മുറിനിനിന്നിരുന്നു.

കിഞ്ഞിബീബി അകെ അന്തംവിട്ട മട്ടിലായിപ്പോരുന്നിരുന്നു.
കരളി കിത്തിപ്പുരിക്കുന്നതുപോലെ തൊന്തനെന്നുണ്ടാണ് പറയുന്നതു്.
മക്കളെ എല്ലാവരും അട്ടതോക്കു വിളിച്ചുവായതി. എന്നിട്ടു്
അദ്ദേഹം നീറഞ്ഞതുള്ളുന്ന കണ്ണക്കളിടെ പറഞ്ഞു:

“മക്കളെ, ഉഖാനെ വിശ്വമിപ്പിക്കേണ്ട തോ.”

അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ എന്നോ ഡേം കടന്നാകുടിയിട്ടു്.
അതെന്നുണ്ടോ? അതിനെല്ലു മാപടി കിഞ്ഞിബീബിയെ ശാ
ടിക്കി വിശ്വമിച്ചു. അവരും ഫോറിച്ചു:

“വെദ്യുരുക്കു” അക്കളെ അയച്ചുടോ?”

“വേണ്ട. ഇതു് എൻ്റെ അവസാനത്തെ വേദനയായിരിക്കും.
എന്നിക്കും അങ്ങനെ തോന്നുണ്ടാം.”

നീരാഗനാനിരജന സ്പരശത്തിൽ ബാവ പറഞ്ഞു. കിഞ്ഞിബീബി
അയാളിടെ വായപോത്തി.

“അങ്ങനെ പാരേല്ലു.....നീങ്ങക്കു” കനം ബന്ധുല.

പക്ഷേ, കിഞ്ഞിബീബിയുടെ ആഗ്രഹംപോലെയല്ല കാര്യ
ഒരു നടന്നതു്. പടച്ചവന്റെ നീഞ്ഞല്ലുകാരം ബാവയുടെ ജീ
വാവേണ്ടി ഇസ്രായീൽ അവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

“ഹാഞ്ചി.....എൻ്റെമോ.....?”

കൈ നിലവിൽനിന്നും ശാഖ എഴുന്നോട്. കിന്തുണ്ടിവി അയഞ്ഞെല്ല താങ്ങാണ്പുന്നിടിച്ചു. അയാൾ അവാളുടെ മുറിൽ തളിൻ്റെ കുലം ദൊരു, മുഖം വോദാക്കാണ്ടു വിത്രുപചായയുള്ളാണലെ തോന്തി. ഇസ്താജിൽ ആത്മാവിന്നും ഉണ്ടാ ചാവിൽനുണ്ടാളിച്ചു സാക്കാനു കടന്നിട്ടാകും. ജീവിതാനും മരണാനും താമിൽ അവിടെ അനുഭാവം കൈ ചുഡാ നടക്കാക്കാണരീക്കും.

“റേഖ.....എരിക്ക് സഹിച്ചും. റേഖ.....എന്ന വേ
ഗ, മരിപ്പിൽക്ക്. എന്തും ഉണ്ടാ.....മാറ്റാ.....കണ്ണംവി,
എന്തും ഉണ്ടെ?.....ആക്കിനാ, നാനെനൊല്ലോ കിനാറുകൾടു.....
മോളേ, നീ കൊസീനില്ലോരാണോ?.....റിച്ചും!.....എന്നൊരു
വേദന! റേഖ.....എന്ന ഏടുത്തൊക്കെല്ലു.....”

തേരാവു് പഠ്യനാൽക്കാം കണ്ണമരിവി കെട്ടിയൊലു്
അദ്ദോഹം മരിക്കും! അദ്ദോഹം മരിക്കും! ഒരു ശ്രദ്ധാ മാത്രമാം
കണ്ണമരിവിഡിക്കുടെ എറബു ചുഴിക്കുമ്പോൾക്കുണ്ടു്. താനു അടി
തുറാ വീഴാൻമുക്കുകയുണ്ടോ എന്നവരും അല്ലെങ്കിൽ. ഒരു കാരി
യും അണ്ണാർക്കും മൊസ്റ്റീസും എല്ലാവരും നിന്മ കരായുകയുണ്ടോ.
സ്വതന്ത്രാ ഭാഗ്യലഭിയായിരുന്ന കണ്ണമരിവി ഒരു ഭാഷാഭാജിതായ ദി
മിഷണരിയിൽ അസാധാരണയും അഭ്യന്തരകരവുമായ ഉദ്ദേശത്തി കാ
ണിച്ചു. അതിനെക്കാരിച്ചുകൊണ്ടു പിന്നീടു് സാഹാരാക്കുന്നും
അതോടു പടച്ചതനുംബന്നും പണ്ടിയാണെന്നും അവർ
പറയും.

ജോട്ടിത്തറിക്കുന്നതുപോലെ ശാരാ വീണ്ടും “റേഫു.....” എന്ന നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് എഴുന്നോരു. എക്കില്ലോ എങ്ങനോ കടപൊട്ടി വീഴുന്നതുപോലെ ഉടരെ കമ്മുണ്ടിവിലുടെ ശാരിലേക്കു തന്നെ തള്ളാവീഴുകയും ചെയ്യു.

“റേഖ.....എന്നു ഉണ്ടോ.....എന്നു കണക്കാവിഡി.....
ജലാഹാസിഅവരു തീരനാ കാക്കോ?”

പിന്ന നേത്ത ശ്രദ്ധത്തിലുള്ള ദിക്കറിന്റെ ശ്രദ്ധം മാത്രമേ
കേട്ടാള്ളു. ആ ശ്രദ്ധവും നേരുന്നരുത് ഇല്ലാതായി. തല കൈ
വശങ്ങളെക്കു ചരിഞ്ഞു. കണ്ണകളിലെ പ്രകാശം കെട്ടപോയി.....

ക്ഷേമിവീഡി മരാത്തിന്റെ വാട മാരത്തിന്റെ. എന്നിട്ടും
അവർക്കു നിലവിളിക്കാൻ കഴിത്തുണ്ട്. ഒരു ശിലാപ്രതിമപോ
ലെ അവരം ഭന്താവിന്റെ നിജങ്ങീവച്ചായ ശരീരവും താങ്കി മുമ്പൊന്തു
തുറിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു് അങ്ങിനെ ഇതു.

കട്ടികളും വെലക്കായും ഒപ്പുളിട്ടു നിലവിളിച്ചു. അയൽക്കാർ
കാടിയെത്തി. വന്നവർ വന്നവർ ആദ്യം അന്വരന്ന നില്ലുകയാണോ
ചെയ്തു. ശാഖവസാഹിന്യും മരിച്ചുകുടിക്കൊണ്ടു് എന്നിട്ടും അതു
വിശ്രദിപ്പിക്കാൻ അവർക്കു അല്പസമയം എടുത്തേണ്ടിവന്നു.

അക്കരെ കട്ടിലിലേക്കു് ഉള്ളതു് എടുത്തുഹാറി. ഉറുന്തു
മറിയിലേക്കു് ക്ഷേമിവിയേണ്ടു് എടുത്തുനേരിട്ടിവന്നു. ഭന്താ
വിന്റെ നിജങ്ങീവച്ചായ ശരീരം തന്റെ ഉറുന്തുനിൽക്കാനു നീങ്കു
കഴിത്തൊപ്പും അവർ തള്ളു. മരാത്തിന്റെ കാര്യം അപ്പോഴേ
അറിയുന്നുണ്ടു് എന്ന ഒട്ടിൽ ആ ഗുംഭീരം ചൊട്ടിച്ചിരുന്ന
മട്ടിൽ നിലവിളിച്ചു:

“എൻ്റെ രഘവു.....!”

അവർ ഫോറേക്ടു നിലത്തു വീണാപോയി. പിന്ന ഫോ
യം തെളിച്ചുനോക്കു നിലവിളിച്ചു ലാറ്റുണ്ടാക്കും. വീണ്ടും
അഭ്യാധാവനമയിലേക്കു വഴിവിവീഴും. മാഗാധായ അനക്കു
യിൽനിന്നു് ഉതിരു ആധ്യാസവചനങ്ങൾ ചുറ്റുന്നുണ്ടു് കേരം
ക്കാമായിരുന്നു: ദേവതയിന്റെ വിശ്രദിപ്പിക്കുക; അ
വൻ തരന്നതു് ശീക്ഷയാണെങ്കിലും സന്തോഷത്താട്ട സപീകരി
ക്കുക; അവന്റെ വിശ്വയങ്ങളുടെ നേരു പരിക്വം കാണിക്കേതു്.

ക്ഷേമിവിക്കു് എല്ലാം അറിയാം. ആൽം ഈ ഭൂമിക്കിൽ
സ്ഥിരഹായി താമസിക്കാൻപോകുന്നില്ല. എല്ലാവയം മരിക്കുണ്ടു്
വർത്തനു. കൂടുതൽ ഇഷ്ടമുള്ളവരു ദേവം കൂടുതൽ ദോഷനു തി

രിച്ചവിളിക്കും. എന്നാലും തത്തപാപദശങ്ങളുണ്ട്. കണ്ണ
ബീബിയുടെ മനസ്സിനെ ശാന്തമാക്കിയില്ല. അത്വേംനും ജീവി
തയ്യിലെ അവസാനത്തു നിലമിഷ്ടങ്ങളുടെയും ചുംബിക്കു
സമാധാനവും നഷ്ടപ്പെട്ടും, എന്തും പൊട്ടിതകൾക്കുപോകിം. കി
ന്തുബീബി വേദനയോടെ നിലവിളിച്ചുകൊണ്ട് പറയും: “എൻ്റെ
രഭവും! ഞാനെങ്ങുമെന്ന സഹിക്കംി.....എന്നിക്ക്” അതോന്നും കാ
ക്കാൻവരു!.....മോഴേ ഒരു സുൽത്താനെപ്പുംവരത്തു ആരംകിൾ
കെട്ടിച്ചുകൊട്ടക്കണ്ണാനായിരുണ്ടും. എന്നിട്ടും, ആ കൊതി പറഞ്ഞ
തീരുംഞ്ഞേയു.....രഭവും! നീ എന്നൊരു കാറിന്തഞ്ഞാണും ചെല്ലുതും?”

തേനാവിന്റെ മരണാത്തിനുശേഷം കണ്ണമുറിവി രഹസ്യങ്ങാലും കട്ടിലിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുള്ളൂട്ടി. അവരാകെ ഒടിഞ്ഞുനാട്ടായി കട്ടായിപ്പോയി. അവരുടെ കണ്ണകൾ പരിനീടൊരിക്കലും തോന്നിട്ടില്ല. വേദന പെരുക്കുകയല്ലാതെ അല്ലെങ്കാലും കറഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ ജീവൻ‌ന്റെ ഭാസ്യം ഉണ്ടാക്കാണ്ടുതന്നേയിരുന്നു. എല്ലാ സൗഖ്യങ്ങളും, എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും, അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. തള്ളംകഴിഞ്ഞ കണ്ണമുറിവിക്ക് “തേനാവിന്റെ അട്ടത്തുതന്നെ മറ്റൊരു വാദവിട്ടുവെന്നും കൊള്ളാനുണ്ടോ” എന്നും. പക്ഷേ, ഇവിടെ തന്റെ മകൾ അനാധാരായി തന്നീൻ്നിരിക്കുകയാണോ. അവക്കും ആദ്യപാസത്തിനും സഹായത്തിനും അവർ മാറ്റുമ്പെയോളും. അതുകൊണ്ട് ഭിംബിപ്പാടുകളും നിറഞ്ഞതാണെങ്കിലും തന്നീക്കും ദീംഗ്യായുസ്സ് നല്കുന്നുമെ എന്നാണോ. കണ്ണമുറിവി പടച്ചതനുരാഞ്ഞ പ്രാത്മിച്ചതും. എന്നാലും പിന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞെ, തേനാവുമൊന്നിച്ചുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ രഹായിരുന്നുണ്ടും അവരുടെ മനസ്സിൽ മന്ദാതെ തെളിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ നിന്നുണ്ടുണ്ടോ.

പേടിച്ചുപേടിച്ചാണ് കണക്കാവിവി സംവയങ്ങൾ ജീവിതത്തിലേക്ക് കുറോ കൊല്ലുന്നതിൽക്കൂടു കൂടുതലും കൂടുതലും അഞ്ചു അവളുടെ രണ്ടാമത്തെ വിവാഹംയിരുന്നു. പാരിനോശാമത്തെ വയ

സുൽക്കരിക്കാവീവിയെ ബാധുമരക്കാരു് എന്ന ഒരു തീരുമാനം നിർണ്ണയിച്ചുകൊടുത്തു. അതിന്റെ പേരിൽ ബാധു എന്ന വേദനിക്ഷേക്ഷണം കണ്ണനീരു കടിക്ഷേക്ഷണം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. മക്കാരി നൈക്രാനിച്ചു തുടക്കൽ അന്നപഞ്ചിക്കാതെയാണു് ബാധു മകളടക്കി വിതം അയാളിലൂടെ ബന്ധിച്ചുതു്. രണ്ടുപെണ്ണുകെട്ടി, രണ്ടിനേയും ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന കാലാന്താണു് മക്കാരു് കണ്ണുവാവിവിയെ കെട്ടു പറത്തു വന്നതു്. അതു് ഒരു വലിയ ഭാഗ്യമായിട്ടാണു് കണ്ണുവാവിയുടെ ബാധു ആദ്യം ക്രതിയതു്. നല്ല മുഖ്യസ്ഥിതിയും തന്നെ വാട്ടിൽ പരിനാമവൻ, ഉറച്ച പണക്കാരൻ. അതുകൊണ്ടാക്കേതെന്ന മക്കാരിന്റെ പല കുറങ്ങളും കണ്ണാന്താൻകഴിഞ്ഞില്ല. കണ്ണവത്തെന്ന കണ്ടില്ലെന്ന നടിക്കുക്കും ചെറി.

കണ്ണുവാവിയുടെ ഭാഗ്യം എന്നതെന്ന പറയട്ടു, നീക്കാരു് മാത്രമാണു് ആദ്യം നടന്നതു്. താലികെട്ടം മറ്റൊട്ടുകളും പിന്നീട് മതിയെന്നവെച്ചു; രണ്ടുകുട്ടിം ചാലി അസൗക്രൂഷ്ണജീവിയെന്നതുകൊണ്ടു്.

നീക്കാരു് കഴിഞ്ഞു കുറച്ചുവിശ്വാസം കഴിഞ്ഞെപ്പോരും മക്കാരി നീന്തു മനസ്സു മാറി. കണ്ണുവാവിയെ ഉടനെ പറത്തുവാക്കുന്ന മെന്തു നിബൃംഖമായി. പരിനീടു് അതു ദീഷണിയുടെ മുച്ചുംപുണ്ട്. അക്കാര്യം അതു തിട്ടക്കുപ്പുടു ചെയ്യാൻ കോയക്കുടിക്കും മനസ്സു വന്നില്ല. മക്കാരിനൈക്രാനിച്ചു് പല പുതിയ വിവരങ്ങളും അറിയാൻതുടങ്ങിയിരുന്നു. അവയെഞ്ചെ ഭയപ്പെട്ടതുന്നവയുമായി തന്നെ.

മക്കാരു് രണ്ടല്ലു, നാലു് പെണ്ണു കെട്ടിയിട്ടണ്ടു്. രണ്ടുണ്ണം നാലുകാൽം തുട്ടുകുട്ടംവാക്കാൽം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെ. രണ്ടുണ്ണം വീട്ടിൽനിന്നു വുന്നതുള്ളായി നടക്കുന്ന കാലത്തു് ആൽം അറിയാതെയും. കാണാൻ ചന്ദമുള്ള പെൺകുട്ടികളെ കല്പ്പാണംകഴിക്കുന്നുപറഞ്ഞു് ചതിക്കുക അയാളിടെ ഒരു വിനോദമായിരുന്നു. പല സ്ഥലത്തുനിന്നും ശരീരത്തിനു കെട്ടം പണ്ണാശ്ശുവും സംഭവിച്ചു

കൊണ്ടാലോ? രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതോ? പെക്കണ്ണ, റണ്ടിടത്തുമാറ്റുമേ ചിഴ
പ്പിച്ച പെണ്ണ് നീറാ കഴുത്തിൽ താലി കെട്ടുണ്ടിവന്നിരുന്നു. വി
സ്യിത്തുവാറിലു പെൻകട്ടിക്കി ബാധ്യതയോടു? പെടിച്ചു ലജി
ച്ചു? നില്ലുംതു കാലേഷ്ഠിത്തിന്നെന്ന കാര്യം തുന്നാവാണെന്നു. അവർ
മകാരിനെ തിരഞ്ഞെടിച്ചു? നിക്കോട്ടും നടത്തിച്ചു. റണ്ടിടത്തു
നിന്നും, മനിയറലുക്കിൽ തടവുകാഥാരാവി കഴിഞ്ഞുകുടണ്ടിവന്ന
മകാരിനെ, ബാധ്യ വിവാഹം ദാന്നു? എന്നും വാരിക്കൊരി
ക്കാലവിട്ടിട്ടാലോ? രക്ഷപ്പെട്ടതി കൊണ്ടുകൊണ്ടു?

മക്കാറു് എറു പെൻഡിനും കെട്ടിരുളും അവതാനു
മല്ല കൊയക്കുന്നിലേ വിശ്വാസിപ്പിച്ചിരുന്നു്. എന്നും അവസ്ഥയിൽ
കഴിഞ്ഞാൽപ്പോൾ അദ്യമാറ്റാടു് അഞ്ചാടി ഒരു കൊക്കണ്ണാനുംപു
ലെയാണു് പുതാട്ടുക. ചുമുകിൽ മുന്തിരിപ്പിലു്, തീരിന്തു നോ
യമില്ലെത്തുംനോ൦ അഭ്യർത്ഥി റീതിൽ കുറിച്ചപ്പെട്ടുക പിന്നെ
എന്നുകുലുവാൻ കൊണ്ടുണ്ടാക്കി അദ്യമാരെ ഇടപ്പിലു് എരുപ്പു
ടിക്കു. എന്നിലു് അരിശു തീന്തില്ലെന്നിൽ അവാനെ അക്കരമായ
മണ്ണുപെറ്റുന്ന രാത്രിലുണ്ടാക്കിലുണ്ടോ, ചടിപ്പു ചുവാപ്പിലു്
കൂളാരിൽ കൊണ്ടുപാഠി മുണ്ടു. അവർ വിലാപിക്കുകയും ദയ
യും വണ്ണിയാറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നും അഞ്ചാടി ചെന്തിപ്പിക്കുക.
കൂളിക്കഴിഞ്ഞാലും അവതരം ദാരിശു അവസ്ഥയിക്കുകയില്ല. നന്ന
നന്ന വന്നുത്താളും ദാരിശു തിന്നുംരിൽ വന്ന കിട്ടാകൊള്ളുന്നും
എല്ലാ അംഗങ്ങളും കഴിഞ്ഞു് ഉച്ചാരം തന്ത്രം കൂളിപ്പിക്കുവാൻ ഏതു

അംഗവിന്ദുമാരുളും ഒരു അംഗവിന്ദുമാരുളും കൂടിയാണ്
തന്റെ സാധ്യതയേല്ലായും ഒക്കെൽ പാശ്ചാത്യക്കണ്ണഭൂമി എന്ന കാര്യം
കൊണ്ടുകൊടുത്തിരുന്നു. അതുപരിക്കും വ്യാകുലചിത്രങ്ങൾക്കും അതിനീൽക്കും. അതു
കൊണ്ടാണ് മഹാരാജാവിന്ദുമാരുളും പാശ്ചാത്യക്കാർ ആവശ്യ
സ്ഫുട്ടേഡും വിശ്വാസം ലുക്കിപ്പുമുള്ളു. എന്നാലും കണ്ണം അരു
ത്രാവിച്ച പാര്വാൻ യെറുവും ഓന്നായിരും. മഹാരാജാവിന്ദുമാരുളും

കളാട്ട് കാരാ ശീവുകശീവുകൾ പറഞ്ഞു് ശാഖാം അവൻറെ
ആവശ്യത്തിനുമ്പിൽനിന്നു വഴിമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ങ്ങ ദിവസം മക്കാരംതന്നെ കോയക്കുട്ടിയുടെ വീടിലേയ്ക്കു
കടന്നെചന്നു. എന്നിട്ടു് പറഞ്ഞു:

“ഞാൻ കണ്ണുബീബിയെ കൊണ്ടുപോകാനാ വന്നതു്.”

കോയക്കുട്ടി അതുകൂട്ടുപോയി: “താലികെട്ടം മറ്റും നട
തന്നാണോ?”

“എന്നിക്കു് അതിനൊന്നും കാരഞ്ഞില്ലെന്നു പറഞ്ഞാ. നിങ്ങൾ
അവലെ എൻ്റെതുടർപ്പുക്കുടെ പരിഞ്ഞുകാണുന്നോ?”

“വിചാരിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങളു് മാനോം മറ്റൊരോ ഉദ്ദേശ്യം.
അന്തു അതുകൂലെ ഒക്കെ പെണ്ണുണ്ടിവരും.”

“എന്നിക്കു് മാനോം മറ്റൊരോ ഒന്നും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് കണ്ണു
ബീബിയെ കൊണ്ടുപോകാൻതന്നൊന്നു് തീരുമാനിച്ചിട്ടില്ലെന്നു്.”

“അതു് നടക്കുല. അതിനു് വേരെ കുട്ടമം ദാക്കുമതി.”

അന്നു് വലിയ ബഹരളം ഉണ്ടാക്കിയാണു് മക്കാരു് പരിഞ്ഞു
പോയതു്. കണ്ണുബീബിയെ നീക്കാറു് കഴിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെ
വള്ള കൊണ്ടുപോകിം എന്ന പരിഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് ശാഖാം പടി
ഇറങ്ങിയതു്. കണ്ണുബീബിയെ ബലംപുഴാഗിച്ചു കൊണ്ടുപോ
കാനായിത്തന്നു ഉദ്ദേശം. എങ്ങിനെയായാലും കോയക്കുട്ടിയേയും
കുട്ടംബവരുത്തും നാണംകെട്ടത്രംനാവിധിതിലേ അക്കാദ്യം അവ
സംസ്കാരക്കയാളുംവന്നു തീച്ചുയായി.

കോയക്കുട്ടിക്കു് വലിയ പരിശ്രമായിത്തുടങ്ങി. മക്കാരു്
എന്നെങ്കിലും തന്റെ കുട്ടംബം കൊള്ളുചെയ്യുമെന്നു് ശാഖാം ഡേ
പെപ്പട്ടി. ദേഹത്തിനും സഹായാന്തരാം വേണ്ടി ബന്ധുക്കളും
അയൽപ്പക്കാജമായ ചിലരെ വീടിൽ താമസിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു.

കണ്ണുബീബി പുറത്തിന്തോന്തരയാണു് കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നതു്.
മക്കായം കുട്ടാളികളും പഞ്ചിയും പത്രങ്ങളും തന്റെ വീടിനചുറും
നടപ്പുണ്ടു് അവരംക്കരിയാമായിരുന്നു. അവലെ എങ്ങിനെയെ

കിലും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ വാഗ്രീയിൽ നടക്കുകയാണും. കരച്ചിലും പ്രാത്മനവുമായി അവരും തന്റെ ഭറിയിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ബാധു ഇടയ്ക്കും വന്നു് മകളെ ആദ്യപുസ്തിക്കാൻ ശ്രമിക്കും: “മോഴു് കരയാണെനിരീക്ഷാ്. മോളെ പടച്ചും ബേജാറി ലാക്കുലു്.”

അങ്ങാംനെ വോദനയിലും ഉല്ലേഖ്യയിലും പൊടിത്തു തക്കം കൊണ്ടിരുന്ന കിഞ്ഞിബീബിക്കു് പടച്ചുതന്നുവരാൻ അവസ്ഥാനും ഇരു കീൽനിന്നു എറ്റവുംകടക്കാൻ ഒരു വഴി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അവ ലൈ രക്ഷിക്കാൻ സ്കൂളുംസബ്ബനും, ഡീഓംബായ സാംബരു പറഞ്ഞുചെയ്തു.

മെല്ലിഞ്ഞു സുന്ദരിയാണു കിഞ്ഞിബീബിയെ അയാംക്കു് മുന്തേ തന്നെ ഇച്ചുമായിരുന്നു. അവളുടെ ദിവകരാഡാണു അവസ്ഥയെക്കു റിച്ചു കെട്ടുപുറം ആ ഇച്ചു വാശ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്തു. കിഞ്ഞിബീബിയെ രണ്ടില്ലെന്നും എന്നാരംക്കു തോന്തി. അതിനു പററിയ മാറ്റും അവളെ വിവാഹംകഴിക്കുക എന്നാളുതായിരുന്നു.

കോയക്കട്ടിക്കു് അക്കാദ്യരാജിൽ വിസ്താരത്താക്കായിരുന്നു. പുക്കി, കിഞ്ഞിബീബി വിവാഹിതയാണു്. അവളെ മകാരാം മൊഴിച്ചൊല്ലാതെ എങ്ങാംനെയാണു് മഹരാജാംക്കു് കല്പാനം കഴിച്ചുകൊടുക്കുക?

ബാബു പറയും: “ഉക്കാരാം കിഞ്ഞിബീബിയെ മൊഴിച്ചൊല്ലും. അതു് തോന്തരാറും.”

സന്തോഷിംകൊണ്ടു വാന്നെന്നു കൂളാക്കുളിടെ കോയക്കട്ടി പറയും: “എന്നു എൻ്റെ മോളെ ഞാൻ വാന്നെന്നു തന്നിരീക്കണും.”

ബാബു ഉടൻ മകാരാജാം പോയിക്കൊണ്ടു. അയാംക്കു് സ്വരൂപാനന്തരിന്തെ സ്പീകരണമാണു് അവിടെനിന്നു ലഭിച്ചതു്. വലിയ പണക്കാരനാല്ലെങ്കിലും ബാബു ചെരുപ്പുതിൽത്തന്നെ നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പ്രശാണിയായി വളർന്നുകഴിത്തുണ്ടും. തടി

മിച്ചകരു തന്റെടവും ഉണ്ടിയും ഉള്ള ആ ചൊറുപ്പുക്കാരനെ മക്കാരി നം പേടിയായിരുന്നു.

സല്ലിംഗ്രഹിത്വാക്കി കഴിത്തെ മടങ്ങിപ്പോരാൻനേരത്തു ബാധി പറഞ്ഞു: “ഈൻ ക്ഷതിബീബിയെ കെട്ടാൻ വിചാരിക്കേണ്ടു്.”

മക്കാരു് അന്തംവിട്ട ഒട്ടിൽ നിന്നാലും ക്ഷതിബീബി അയാളിടെ ഭാര്യയാണു്. അവളെ മററായതന്നു കല്പാനാംകഴി കാൻ പോകുന്നുണ്ടോ?

ബാധി ഒരു സൗഖ്യത്തിനെപ്പോലെ അവനെ ഉപദേശിച്ചു:

“നിന്നക്കു് ആ ചെണ്ണിനോടു് ഇഷ്ടമില്ല. അവളെ കാശ്ചപ്പേ ദിനഭാമദ്ദേശ്യായാളില്ല. അതിനു് വേറു എത്ര ചെണ്ണിനെ വേണ മെക്കില്ലും കിട്ടും. അതുകൊണ്ടു് ക്ഷതിബീബിയെ മൊഴിമൊളി യേക്കു്.”

മക്കാരു് ഒരു വലിയ കൃതിലാണു് ചെന്നാലുപ്പോരിക്കുന്നതു്. ക്ഷതിബീബി എത്ര റാക്കറ്റിൽവേണമെക്കില്ലും ഹോയി തുലയാട്ടു. ഒ, ഒരു സുന്ദരി! പക്ഷേ അതല്ല, തന്റെ വാശി ജയിച്ചില്ലകിൽ വലിയ കുറച്ചിലായിത്തീയും. എന്നവോച്ചു് ബാധിയോടു് എത്രയും നില്ക്കാൻ കഴിയില്ല. തന്നോക്കാം വലിയ വാശിക്കാതനാണും. മക്കാരിനു് ശരുക്കേണ്ട ഒള്ളി. അയാൾ ബാധിയായി മത്സരത്തി നിരിഞ്ഞുവോഡി പ്രധാനമായും സ്വന്തം ശക്തിയെ മാത്രമായിരിക്കും. ആത്രം കുറച്ചിലാണു്. അതു ബാധിയുടെ ധൂമ്പിൽ നില്ക്കും ഉറച്ച നില്ക്കുന്ന കിരു അള്ളികളിടെ സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാം. ഒരു ക്ഷതിബീബിയെച്ചാലും എന്തിനാണു് ഒരു ക്ഷതിനായ ശരുവിനെ ഉണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്നതു്?

“മക്കാരു, പരഞ്ഞന്തു കുറഞ്ഞു്. അതാ നിന്നക്കു് നല്ലതു്. അല്ലെങ്കിൽ എന്താ വേണ്ടതുണ്ടു് എന്നിക്കരിയാം. നിന്നു പിന്ന കാതെത്തന്നു കാര്യം നടത്തണാണു എന്നിക്കു്.”

ബാബ പറഞ്ഞു ശാവസംഗിപ്പിച്ചപ്പോൾ ഉദ്ദോഷം പറഞ്ഞു, തനീക്കു ശാഖയെ പിണാക്കണമെന്നില്ലോ. കുഞ്ഞുബീബിയെ മൊഴിച്ചൊപ്പും അധികം സംശയിച്ചു. പറഞ്ഞപ്പാലേണ്ണനു മുവൽക്കുകളും ചെജ്ജു.

ശാരാഭട്ടേജും കുഞ്ഞുബീബിയുടേജും വിവാഹം നടന്നു.

അതുറിൻ്റെ സുഗന്ധം നിറങ്ങുന്നിന്നിരുന്ന മണിയും തീരുമ്പു് കുഞ്ഞുബീബിയുടെ കൊച്ചും പിടിച്ചുയൽത്തി, ഒരു പേരിച്ചു കണ്ണകളിലോക്കെ ദോഖനിക്കൊണ്ടു് ബാബ പറഞ്ഞു:

“കുഞ്ഞുബീബി പേടിക്കേണ്ട. എന്നിക്കു നിന്നു ഇഷ്ടമാണു്. താൻ നിന്നു ഒരിക്കലും വേദനിപ്പിക്കില്ലേൟു്.”

ഉദ്ദോഷിതനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. ശാഖയുടെ കൈകളിലാണു് പിന്നു വന്നപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം നല്ല മാഖ്യമാണോ? തന്നോട് സ്നേഹിതമുണ്ടോ? തനീക്കു ജീവിതത്തിൽ സമാധാനവും സംഖ്യാവും ലഭിക്കുമോ? അംകോണ്ടു് വിറച്ചുവിശ്വൃംഖ കുഞ്ഞുബീബി താഴെ വരീണാപാകമായിരുന്നു. അദ്ദുംശാണു് ആരംഭാത്മക ഓളംവെച്ചു ചെയ്തു. അദ്ദുംശാണു് ആരംഭിക്കുപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു— അശ്രദ്ധാസ്ഥാനിന്റെ കൂളിക്കുംഡി അശ്രദ്ധാസ്ഥാനിന്റെ മാധ്യരൂപം നിറങ്ങുന്നു! കുഞ്ഞുബീബിയുടെ മനസ്സു് ദേവതയിൽ നാമിപ്പരഞ്ഞു. അവരം അന്തരുഹിക്കുപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു!

ബാബ പറഞ്ഞതുപാലേണ്ണനു മുവൽക്കുചു. കുഞ്ഞുബീബിയെ അധികം ഒരിക്കലും വേദനിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ഏറകൊഴുക്കിൽ അവർത്തണ്ണിൽ വലിയ പൊതുത്തുഞ്ചണ്ണായിരുന്നു. പേര് കുമ്മും വെള്ളവും ഉജ്ജും ഒരു കുഞ്ഞുബീബിയിൽ നിന്നും കുഞ്ഞുബീബി നിന്നും മെലിഞ്ഞുൟു, ഭജ്യലജ്ജും. തന്മാവിന്റെ നിറം കുറതായുൟു; അരുളംടക്കു പറാിനീക്കുവിന്റെയുൟു. എന്നിട്ടും അവക്കിടക്കിൽ ദിനിപ്പും വഴക്കം ഉണ്ടായില്ല. ഒരുവിൽ, അവയുടെ ഏദുക്കങ്ങളിൽ

സൗഹത്തിന്റെ വിത്രകൾ പാകി മുള്ളിക്കും, അവരെ പറയുമ്പോൾ പീരിഞ്ഞെന്നില്ലാൻ കഴിവില്ലാത്തവരാക്കിത്തീർക്കുംതെങ്കിൽ പടച്ചതന്നുരാൻതന്നെ അവരെ പീരിച്ച്—കട്ടിപ്പിടിച്ചുപോയിതന്നെ ആത്മാവുകളെ പീണിമാറാറി. ബാധ, പജ്ഞിക്കാട്ടിൽ ആടാ മണിന്താഴെ അന്ധവിത്രുമം കൊഴിഡുണ്ട്. കണ്ണബീബി തന്റെ വീടാക്കന്ന വാദരിന്നുള്ളിൽ വിഞ്ഞിപ്പുചെടിയുണ്ട്.

“ഒന്നു, നീ എന്തിനു ശാഖക്കു പീരിച്ചു?”

കണ്ണബീബി വേദനയും പരിഭവവും കലന്ന് സ്വന്തത്തിൽ പലാപ്പും അഞ്ഞിനെ ചോടിച്ചുപോകംണ്ടു്. ബാധ ഇന്ത്യൻ പ്പുംതോടെ കണ്ണബീബിയുടെ ജീവിതത്തിലെ വെള്ളിച്ചും മാത്രമല്ല കെട്ടിരും, ആ വീഴ്തനെ ഇരുളിലും നിറ്റുംപുതയിലും ആണ്ടുപോയിരിക്കുകയാണു്. അബാദ്ദാരും മൊയ്യീറാം ഒച്ചും അനക്കാവും ഇല്ലാതെ കഴിയുണ്ട്. ബാപ്പുഡുടെ ഉണ്ണാം, മക്കളിൽ ആചിനയുണ്ണാം തുട്ടതൽ ഭിംഗിപ്പിച്ചുള്ളു്; ബാപ്പു അവക്കുണ്ടോ” തുട്ടതൽ സൗരാച്ചിത്യന്തും. മിക്കടിവസ്തും കിനാവിൽ ബാപ്പുഡുക്കുണ്ടു് അവരുടെ കൈക്കുണ്ടും. എന്നിട്ടു് ബാപ്പുഡു കാണാൻ ശാദ്യം പിടിച്ചു് കരാഡും:

“ബാപ്പു എന്റെ എരിത്രും ബന്നാം. എന്നീക്കും ഉണ്ടാതന്നാം. ബാപ്പു കരയായിതന്നാം. ഉണ്ണാ, എന്നീക്കും എന്റെ ബാപ്പുഡു കാണാണാം.”

“ബാപ്പുഡു പുന്നാരമോളേ.....!”

കണ്ണബീബി വർണ്ണു് പൊട്ടിച്ചിരുന്ന മട്ടിൽ വിളിക്കും. എന്നിട്ടവർ മക്കളെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു് വിതുംബി വിതുംബി കരത്തുകൊണ്ടു പറയും:

“മോളേ, ബാപ്പു ഇന്തി വരുലാ. നെസീബില്ലാണെ കണ്ണി മോളേ, ബാപ്പു ഇന്തി വരുലാ!”

ആചിന ഉദ്ഘാടന ചാരിൽ ഭവാഹത്തിക്കീടനും കരണ്ടുകരണും ഉറന്നും. കമ്മുഖപീഡിക്കും പരിസ്ഥിതിശും ഉറക്കം വരിച്ചു. കണ്ണമീരിൽ ഭണ്ടിക്കൊടുന്ന റൂരലാകളിലെ താഴീരകളിലും അവരുടെ മഹാസുഖം സഖ്യരിച്ചുതുടങ്ങാം. പലപ്പോഴിലും ഉഭയാഖ്യാതക്കുന്ന റൂരലാകളേ ആചിനയാണ് എംബുഡാര്ത്താദി. അന്നാം അവരുടും ഉറക്കം വരിച്ചു.

അഭ്യന്തരം ഉറലംഗാധൂദ്രോഹി ദിവാന്തിന്റെ രാത്രികളിലും അശുദ്ധിക്കാശം കമ്മുഖപീഡിക്കുന്ന ജീവിതം ഭഗ്നാട്ടും ഇഷ്ടശ്രദ്ധി ചന്നു വരിച്ചിരിക്കുന്നു.....

१०८

2009

ഒന്നാം മുകളായാൽ അവരുടെ അനുഭവാലും വാഴക്കിലും യിരുന്നു; അഞ്ചുമുടം വീട്ടിൽ കാലേട്ടുണ്ടു കുറഞ്ഞാണോളിയെന്നില്ല. കിറങ്ങുമുടം കുറാക്കുമുടം ദിവസത്തിലേയും അനുഭവാലും ആദ്ദേഹപ്രകാരം പാടിയ്ക്കിയും ദിവസം അനുഭവാലും അഞ്ചുമുടം വാഴക്കിലുണ്ടെന്നില്ല. ഉടൻപുറമുടിയിൽ സഹാ മഹാസ്ഥാനക്കാർ കഴിയുന്നതു മുഴുവൻ കൈച്ചടിയും പെട്ടെന്നിൽ വാദിക്കുന്നു². ഇടക്കുടംനാമക്കുള്ളും പാടം തന്റെരാഖ്യം മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാലും അദ്ദേഹത്തിൽക്കും കൊണ്ട് സൃഷ്ടാലുണ്ടെന്നും: “പാടക്കും വാതാവാം” എന്നുണ്ടു് കാണുന്നു മുംബിയും. അവൻകും താലുക്കു് ഇടവും വീഴും എന്നീടു് എന്തിക്കും കിണറു് കാരണത്തിടെ കുഞ്ഞിരാശു് കാണാം!

ബഹുമാന കേളാൻ ആര്യം അതുകൂട്ടുവരിയ്ക്കും. മാമുഖ്യത്തിൽ
ആരും അതിലുപ്പറ്റാം വരണ്ണം. അയാളെ എതിരെന്ന് ആര്യം സംസാ-
രിക്കുകയുമീല്ല. എല്ലാവർക്കും അയാളെ പോടിയാണ്, ഒരു ചൊക്കി-
തനാഹു എന്നുപാലു. തന്റെ ശരൂക്കെടുത്ത കഴിയ്ക്കുന്ന് എന്നെന്നെ
ധൈദ്യങ്ങൾ എന്നുംഡാക്കുന്നു. സ്വന്നം ശക്തി ഉപയോ-
ഗിച്ചു് അയാൾക്കു് ആരുണ്ണം ദൈവികാണ കഴിയില്ല. എന്നാലും
ആ ദുഷ്ടബുദ്ധി കൊടുക്കി പണിയുന്ന് ശരൂവിനെ അപകടത്തിൽ
വീഴ്താൻ ബഹുമാനിക്കണമെന്നു്. തന്റെ എതിരാളിയുടെ ശരൂവിനെ
തിരഞ്ഞെടിച്ചു് അയാളെ ഇളക്കിവിട്ടു് സ്വന്നം വിജയം കരസ്ഥ-
മാക്കുക എന്ന മന്ത്രഭാവം അയാൾ പലാളപ്പുണ്ടാണു എവലാംബരിക്കാണു്.

അമ്മിൻറീ തോറാട്ടുമുള്ള് കരാഞ്ഞാട് മാതൃമാശം. അതു അയാളിടെ കെട്ടിയവരം ബീറാച്ചിയല്ലോതെ മറ്റാക്കമായിരുന്നില്ല. അവരെ അയാൾ പേടിക്കും ചെയ്യിരാം. ഭാര്യ ശക്രം തുട തൊഡ്രം അയാൾ കീഴുക്കേപ്പുറതെ ചാൽക്കുസരയിൽ ചെന്നു കൊം മിണ്ടാതെ കണ്ണടച്ചു കീടക്കുകയേ ചെയ്യുകയൊണ്ടില്ല. സഹി കുവജ്ഞാതാക്കണ്ണവാരം അസ്പദമനായി എഴുന്നേറ്റുവാതില്ലെലാലും ചെന്നിട്ടു് യാച്ചിക്കുന്നാട്ടിൽ ദയവീഡുസ്പരശിൽ വരും:

“ബീറാച്ചി...ബീറാച്ചിപാതുക്കു പറ.....പാതുക്കു പറി ആംക്കാരു് കുടിക്കണം.....എന്നിക്കു് പൊറത്തുന്നി നടക്കണാം.”

ഓമ്പത്തുജീവിതത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക്കം മുതൽ തന്ന ബീറാച്ചി അമ്മത്തെയെ ദൈക്കാൻ തുടങ്ങിഡിരും. ഇപ്പോൾ സ്വന്നം കുടംബത്തു് അയാളിടെ നില തുടക്കൽ കുഴുത്തിലായിരുന്നിന്നീരിക്കു കയാണു്. തനിക്കു്കീട്ടിയ സ്വന്നത്തും അയാൾ വിറകു് ധൂത്ത ടിച്ചു് കളഞ്ഞു. ബീറാച്ചിയുടെ മുതൽ മാതൃമേ അവഗണ്യിച്ചു ക്കൊണ്ടിരും. അതിന്റെനിന്നു് കീടന ചുങ്കായി ആദായംകൊണ്ടാണു് അയാളിം കുടംബവ്യാം ഇന്നു് ദാനങ്ങിന്നെന്നും ജീവിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് അയാൾ ഇപ്പോൾ ഭാര്യയുടെ തുടക്കയിൽ താണു് നിലേണ്ടിവന്നിരിക്കുകയാണു്. ഏറ്റുന്നതിനു് ഒരു ദ്രാംു് ചായ കുടിക്കാമോഞ്ഞുകുകയാണു്. പീശിട്ടണു് എന്നും ‘പീശിട്ടണു്’ എന്ന നിലയാണു് ഇന്നു്.

നൊല്ലും പണവും ധാരാളം ഉണ്ടാക്കിയെന്ന ഒരു വീട്ടിൽ ജനി ക്കാൻ ഭാഗ്യമണ്ടായി. ആധംബാരംനിന്നെതു ജീവിതം നയിച്ചു. വിലപിടിച്ചു അത്തരിന്റെ സുഗന്ധം പറത്തിക്കൊണ്ടാണു് അയാൾ ഇടവഴികളിലുടെ നടന്നപോയിരുന്നതു്. ആ ഉന്നഖ്യൻ ഇപ്പോൾ കുഴുപ്പാടിലും ബുഖിക്കുട്ടിലുംകുട്ടിനു് നീതിവലിയുകയാണു്.

ഉണ്ണറത്തെ ചൊട്ടിപ്പോളിത്തെ കർത്താന്നിന്നുയിലിരുന്നു് മനോ കുന്നോക്കണ്ണവാരം കാണുക, നീണ്ടു് പരന്നുകീടക്കുന്ന മുണ്ടകൾ വയലുകരക്കു് അപ്പറം പട്ടം കരുതുന്ന ദഹിജ്ഞപാലപോലെ അന്നു

ജന്നറ കാടിട വീടായിരിക്കും. അവിടത്തെ പത്തായത്തിൽ നെല്ലുണ്ടാകും, ചെട്ടിയിൽ കായ്യുണ്ടാകും. അവക്കു് സുവമാണു്. അമ്മാഞ്ഞിയു് ലഭിച്ചുള്ളൂലെ കുട്ടിബന്ധപത്തിന്റെ ഒരു ഓഹരിതന്നേബാവയ്ക്കു് കിട്ടിയോളി. അയാൾ അതൊന്നാം നശിപ്പിച്ചില്ലെന്നമാത്രം. അമ്മാഞ്ഞി എല്ലാം നശിപ്പിച്ചു, അതുകൊണ്ടു് ബുദ്ധിക്കുംലായി. അയാൾക്കു് വേദനയും നീരാഗങ്ങും ദോന്നാം. ഉടൻ ആ വികാരങ്ങൾക്കു് അരിശൈലിനു് സ്ഥലം ഒരിന്തു കൊടുക്കണമെന്നീവരും: “കണ്ണീകുവാരയില്ലാത്ത ഭൂമി! അവൻ കൊണ്ടി ആരാട്ടു് ജവിക്കുവാണു്. എൻ്റെ മഹാലു് ഇവിടെ എന്താണു്? അതവൻ ആലോച്ചിക്കണാംനോടും അവരെ പറത്തു് മരക്കി. അവൻറെ തലതിരിച്ചു് കളഞ്ഞു്. ഒക്കെ ആ പരാച്ചിടെ പണ്ടിണാം.”

അദ്ദുപാഴം അയാൾ ആശ്രാസിക്കും:

“അനാക്കിക്കും. പട്ടച്ചും ഇതൊക്കെ കാണാണു്ണ്ടു്. അവൻ നിങ്ങളെ പത്തായോം പണ്ടെല്ലുടു് പറമ്പിച്ചു് കളഞ്ഞു്.”

അമ്മാഞ്ഞി എന്തൊക്കെ പറത്തു് നടന്നാലും അതൊന്നാംബാവ കെട്ടായി നടക്കാവണ്ടായിരുന്നില്ല. വഴക്കിനും, അതുപോലെതന്നെ വലിയ കൂട്ടാരഞ്ഞിനും നിന്നുംനില്ല. നെല്ലും പണവും റഡ്കും ഇക്കാക്കുടെ വീട്ടുകൾ സാറായിക്കാറും ഉണ്ടായിരുന്നു.

പക്ഷേ, ആത്തിയും അസ്ത്രയും റാറ്റെത അമ്മാഞ്ഞിയുടെ മനസ്സു് പിന്നോട്ടും അനാജനനയും കുട്ടിബന്ധനയും വെച്ചതു. അവരെ കിററം പറത്തുകൊണ്ടു് നടന്നു. കണ്ണുണ്ണിവിജുടെ റോര യായിരുന്നു അയാൾ എന്നാറ്റും കൂട്ടുമായ ആകുമണം തൊട്ടത്തുവിട്ടിരുന്നു. തന്നെ സാറായിക്കുന്നതിൽനിന്നും അനജനെ തടവുന്നതും അവരാണൊന്നു് അയാൾ കുത്തിയിരുന്നു.

കുത്തിബീബി അയാളെ വെച്ചതിരുന്നു. അതു നേരാണു്. ഭർത്തുഗുഹത്തിൽവന്നു് എത്താനം ദിവസങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞെല്ലാംതന്നെ ‘ചോട്ടുകാക്ക’ അതുന്നും ആളുല്ലെന്നു് അയാളുടെ പെയ്മാറ്റങ്ങൾ

കൊണ്ടു "ക്രിസ്തീവികളു" മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിത്തെടുത്തു. അനുംതിച്ചരാക്കുന്ന ഒന്നില്ലോ താഴെസിച്ചിരുന്നു. "പ്രത്യേകിന്റെ നിറക്കണ്ടു" മഹത്തെപ്പും ദയവാപരമായും ഇത്തുരുത്ത് അധികാദി വഴി പറഞ്ഞുന്നതു കെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അപ്പും ആദ്യം ദരിം അവരംക്കു് അധികാദി വെട്ടുക്കാനെ കഴിത്തെടുത്തു. പിന്നെ ഒരു ടിവസം ചൗപ്പും താഴും ആ വെദപ്പു് വാൾപിപ്പുംകൂടു രീതിയിലായിരുന്നു അമ്മുത്തുവിജുട്ടു. എന്നാലും ഒരിക്കലും പ്രത്യേക സ്ഥലം ഡിക്ഷാന്തിൽനിന്നും അവർ അന്താവിശേഷ പ്രിണ്ടിപ്പുംകൂടും ശുഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാത്രമല്ല പലപ്പും അവർത്തനു ആ റീട്ടുകാരു സ്ഥലം യിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജൂഡുന്ന കുഴുപ്പുട്ടുനും കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ അന്തജന്ന സഹായിക്കണം. ഇലാററിന്റെ വിശ്രദിഷ്ഠായ അടിമകൾ ആ സഹായം കുഴുപ്പുട്ടുനുവെന്നു കരവകാശമായിട്ടുന്നു കരത്തണം. ക്രിസ്തീവികളു് അമ്മുത്തെഡോടു് വെദപ്പുംയിരിക്കും. എന്ന വെച്ചു് അന്തജന്നു സഹായിൽനിന്നും അദ്വാരത്തിനു് അവകാശ പ്പെട്ട ദത്തു അവരു എന്നിനു് തട്ടിപ്പുറിക്കണം?

പണ്ടു് തന്റെ കൊതിനിറഞ്ഞ നോട്ടറതിൽനിന്നും ക്രിസ്തീവി ദിവംതിരിച്ചു് ദേഹ്യംപിടിച്ച മട്ടിൽ നടന്നഘോയപ്പും അധാരം കയറ്റി, അവരു തന്റെ സുഗമ്യതയിൽ അവരകരിക്കുംണ്ടു്. അന്തജന്നിൽനിന്നും ആഗ്രഹിക്കുന്ന അതു സഹായം ലഭിയ്ക്കാതായപ്പും വിചാരിച്ചു് അവരംകു് തുടപ്പുറിപ്പും സഹായിക്കുന്നതു് ഇഷ്ടമല്ല, അവളുവനു തകഞ്ഞുകയാണെന്നു്. അവളുടെ കണ്ണതീരു കാണാൻ അധാരം കൊതിച്ചുനടന്നു. കട്ടവിൽ അതു് സംഭവിച്ചു്. ഒരു ഇടത്തീപ്പാലെ മരണം കടന്നവനു. ബാവായുടെ ജീവൻ അപരാരിക്കപ്പെട്ടു്. ക്രിസ്തീവിവിജുട്ടു കണ്ണകൾ തോറാതെ കരത്തു.

ബാവയുടെ മരണവാരത്ത് കെട്ടപ്പും അമ്മുത്തു പെട്ടുനു് അന്വരാന്വോയി. തന്റെ ശാപം ഫലിച്ചിരിക്കുയാണോ? കററ ബോധവും അങ്ങാടെന്നു് അല്ലോ വെദനയും തോന്തി. എക്കില്ലോ

അതൊന്നും അധികദിവസം മനസ്സിൽ തങ്കിടാനീല്ല. മുഖതു നിന്നും ചേരുതിനീൻറെ മുട്ടചടം മാററിയിരുന്നില്ലോരുതും. ‘ബാധ യുടെ മരണം എന്നു തകരുത്. എക്കിലും പിടിച്ചു നില്ക്കയാണു്.’ എന്നാവുത്തിലായിരുന്നു നടപ്പു്. കിഞ്ഞിബീബിക്കം കൂട്ടിക്കാക്കം പിന്നു ആരാബാു് ഒരു തുണി അതുകൊണ്ടു് അയാൾ എല്ലാം സഹി ചെന്നും, എല്ലാം ഒരുക്കേണ്ണും!!

എല്ലാ ദിവസവും കിഞ്ഞിബീബിയുടെയും കൂട്ടികളുടെയും നുബ വിവരങ്ങളിലും അമ്മുണ്ടും അവക്കുടെ വീട്ടിൽ ചെല്ലും. ഇന്തി അവക്കുടെ കാര്യങ്ങളുടെ നോക്കേണ്ടതു് അവാളാണു്. കൂട്ടികളും നല്ലുനിലയിൽ വളർത്തിയെടുക്കുന്നും. അവക്കുടെ വിദ്യാഭ്യാസ തീരുു് വേണ്ടതുകുടെ ചെയ്യുണ്ണും. അവർ ചീതിപ്പുട്ടുപായാൽ അയാളും അതിനീൻറെ കുറം മുഴവൻ പേരുണ്ടിവരികും അവിടെ ചെന്നാകയറിയാൽ ഇവയെക്കുണ്ടു് സംസാരം മുഴവൻ. ഇന്തി തു്, അക്കരേണ്ടാട്ടുള്ള വാതിലിന്നരികെ കണ്ണലു വലിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു് സംസാരം തുടങ്ങുക. അക്കതു് വാതിൽപൊളിയുടെ മറവിൽ കിഞ്ഞിബീബി എല്ലാം ശുശ്രീചൃഷ്ണകൊണ്ടു് നില്ക്കുന്നുണ്ടാകും.

ഇക്കാക്കുടുടെ ഏതിൽ ഒട്ടും മാതിരിയും കിഞ്ഞിബീബിയും അന്വസ്ഥിച്ചിരുന്നു. ഇന്നുലെവരും ഇബ്പിലിസിനീൻറെ കൂടുന്നും, കാരാററദിവസംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം നല്ല മനസ്യകുടെ കൂട്ടത്തിലെ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടും. എത്തീമായ മകളുടെ സ്വത്തിൽ അദ്ദേഹം കണ്ണവെച്ചിട്ടുണ്ടാക്കുമോ? കിഞ്ഞിബീബിയുടെ ചീനകരം പെട്ടുനു് എത്തിമാറും. അവരും തന്നെതന്നെ കുറപ്പുട്ടുള്ളും. മനസ്യനു അങ്ങിനെയും സംശയിക്കുന്നു്. തന്റെ കൊച്ചുമകളുടെ ഭാഗ്യംകൊണ്ടു് പടച്ചതന്നുരാൻ അവക്കുടെ മുത്താപ്പുഡുക മനസ്സു് നാമനിരത്താക്കിത്തീട്ടിട്ടുണ്ടാകും. അവനു് കഴിയാത്തതു് കൊ മില്ലല്ലോ!

അമ്മത്തി ചിലപ്പോഴാക്കെ കിഞ്ഞബീവിയെ കുറപ്പെട്ട് തനാറണ്ട്. സ്റ്റൂഹത്തിന്റെ ശകാരംനിരത്തെ ഭാഷയിൽ:

“കിഞ്ഞബീവി, മരിച്ചുരേക്കറിച്ചു് സക്കപ്പെട്ടതൽ. അവ തുക്കു് വബറിലു് കൈക്കപ്പെട്ടാറതി ഇണ്ടാക്കുല. പിന്നു, നീനോടു് സ്റ്റൂഹണ്ടയിട്ടു് പറയേണ്ടു്. വേദനിച്ചു് വേദനിച്ചു് കീ ഇപ്പു എല്ലും ഇജ്ജും ആയിരിക്കേണ്ടു്. നീൻറെ മക്കളെ വിചാരിച്ചുകുിലു് സമാധാനാര്യത്തു്. അപ്പുകു നീനുകും ഒരു കുഴിവു ടാൻ അധികം താമസിക്കേണ്ടിവന്നുല. നീൻറെ മകളു് ഫോജാറായിപ്പോകിം.”

ദിവസങ്ങൾ നീഞ്ഞന്നതോടെ കിഞ്ഞബീവിയുടെ മനസ്സിൽ സംശയങ്ങൾ വലർച്ചയുണ്ട്. അമ്മത്തിയുടെ കുറത്ത രൂപംവിരിച്ചു കൂട്ടതൽ ഇങ്ങനെ നീചത്തിൽ തന്നൊയ്ക്കും വീടിനേയ്ക്കും പൊതിയുകയാണെന്നു് അവർ യേപ്പെട്ടു. അയാൾക്കു് ഒരു മാറ്റവും വന്നിട്ടില്ല. നീറ്റുഹായരായിത്തീന്നിരിക്കുന്ന ഒരു പാവപ്പെട്ട രൂപിയേയും അവളുടെ പീഡ്യക്കണ്ണങ്ങളേയും കടിച്ചുപീന്നാണെന്നു് ആ ചെക്കുത്താൻ തക്കംനോക്കീ നടക്കുന്നതു്. എന്നു് വെച്ചു് ആ ഭാഗും നോടു് ഇണ്ടാട്ടു് വരുത്തുന്നു് പറയാൻ പറയുമോ? അതു് അയാളുടെ അഭിജന്നീരു വീടാണു്. അവിടെ വരാൻ അയാൾക്കു് അവകാശംണ്ടു്. അതിനെ തടയാൻ അവംക്കു് എന്നാണായിക്കാറും?

ഒരു ദിവസം മട്ടാപ്പോക്കുന്നും അമ്മത്തി പറത്തു:

“ഇന്നീ ഞാൻ വരുമ്പെയ കീ കരയുണ്ടു് കാണുത്തു്. നീൻറെ മൊകമൊന്നു് തെളിത്തു് കണ്ണാമതീനാ എന്നിക്കു്. നീനോടു് സ്റ്റൂഹണ്ടയിട്ടു് പറയേണ്ടു്.....”

കിഞ്ഞബീവിയുടെ ഭവം കത്തിജ്ജപലിച്ചു്. എന്നാണു് ഇയാളിപരിഞ്ഞുന്നതു്? സ്റ്റൂഹംകൊണ്ടു് പറയുകയാണെന്തു! വെറപ്പു് വദപെശവുംകൊണ്ടു് അവർ നീനു് വീഘ്നപ്പെട്ടു. സപ്പം പൊട്ടി

തെരിക്കുന്നതിനുംനു് കുന്തുബീവി തിരക്കിട്ടു് ശാട്ടക്കളും ലേക്കു് നടന്നപോയി. അകന്നപോകുന്നകാലടികളുടെ ശ്രദ്ധാം കേട്ടു് അമൃതത്തി പരിഗ്രഹിച്ചു്:

“കുന്തുബീവി.....ദേശ.....ദേശ.....എന്നാ ഇതു്? എന്ന പറഞ്ഞതു് പിടിച്ചില്ലാനാണോ?”

മഹാപടിയോനം ലഭിച്ചില്ല. കുറേനൊം അമൃതത്തി കുറിച്ചു പിടിച്ചു തലാഴുമായി ആ കോലായിൽ തന്നെ താങ്ങോടുമിഞ്ഞോടും ഉലാത്തി. കുന്തുബീവി ചതിയുള്ളേം കാര്യങ്ങളുംകൈ ഭംഗിയായി കലാശിയുള്ളേംമെന്നു് അയാൾ സ്വപ്നംകണ്ടു് കഴിയുകയായി തന്നു. ഇപ്പോൾ എവിടെയോ കുഴപ്പംപററിയ മട്ടണ്ടു്. കുന്തുബീവിക്കു് തന്നെ ഇച്ചുപ്പേട്ടില്ലോ? അങ്ഠോ ഒരു കഴിക്കാടത്തിനീൻറെ റൂതാള്ളുവേണ്ടി തന്നീൻറെ സൗന്ദര്യവും യുഖ്യതവും നുഡ്സ്സേപ്പുട്ടതാൻ അവരും തിച്ചുപ്പേട്ടതിരിക്കുകയോിക്കുമോ? എക്കിൽ അതു് കുറേ കുച്ചും തന്നുയായിരിയും. അതു് സമർത്ഥിയുംനും സാഖ്യമല്ല. തന്നീൻറെ ജീവിതത്തെയാണു് ആ മംഗത്താരം ക്ഷുച്ഛതക്കു അച്ചക്കട്ടേപ്പേട്ടതുകു എന്നു് അമൃതത്തിക്കു് നന്നായറിയാം. അയാൾ വിചാരിച്ചു്: “അവരും എന്നീൻറെ കയ്യിൽ ഒരുണ്ടിക്കൊടിയിരിക്കുകയാണു്. ഇനി പിടച്ചാൻ കഴുതു് തെരിക്കുന്നാം!”

എന്നായാലും അമൃതത്തിക്കു് ഉന്നസ്തിനു് സമാധാനമില്ലാതായി. വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ ബീറിച്ചിയുടെ ശകാരം നിമിത്തം ‘ഇരിക്കേപ്പാറത്തി’ കിട്ടില്ല. അവളുടെ ആക്രമണപും കുന്തുബീവിയെ കെട്ടാൻപോകുന്നവെന്നാണു്. എപ്പോഴും പാശും:

“ചെല്ലു്. ആ കോലായി ചെന്നിൽനോ. കുന്തുബീവി സൗംഖ്യിണില്ലും. കണ്ടു് വെള്ളും എറക്കി ഇരിയും. പിന്നു, അവളെ കെട്ടാനുള്ള പുതി അംബട്ടു് കുളങ്കേക്കു്: അതുംപറത്തു് ചെന്നാ ചൂല്ലുംകെട്ടാണ്ടു് അടിക്കൊള്ളും. ഈ കരിക്കാളുംനീനു അവളു്ക്കു് പിടിച്ചും? പിന്നു ഞാൻ സഹിച്ചു്. അതു് വെരുകാരും. പടച്ചുണ്ടാൻ വിധിയാണു് ക്കുട്ടി സമാധാനിച്ചു്”.

“കൈകെ അരുംഖാരു് വെച്ചെത പറഞ്ഞുംണ്ടാക്കണമാണീരാച്ചും. നീ ശാത്രാക്കൾ കേടും ഇങ്ങനെ തുള്ളുന്ന നീന്മാൽ നാനെന്തും ചെയ്യും?”

അദ്ദേഹത്ത തിവസം സമാധാനപ്പെട്ടതാൻവേണ്ടി അക്കുത്തി താൻ നീരച്ചരാധിയാണെന്നമട്ടിൽ കുറഞ്ഞ മുട്ടവൻ അരുംകണ്ണംകുട്ടൻ മേൽ വെച്ചുകെട്ടി സംസാരിച്ചു. അതുനുള്ള ‘സമ്മാനം’ അപ്പോൾ തന്ന കീട്ടി.

“എ....എ....എനീക്കു കേക്കണ്ട. കാ....ക്കാം അറിയാതെ ഒരു പാവം വന്നിരിക്കണോ. നീങ്ങളെ നാനറിയുലേ? എപ്പോഴും അട്ട കുട്ടംബത്താണോ. എന്നീടു് എന്നോടു് പറയണ്ടു് കേടും? കൈകെ നീൻ അറിയണാംണോ.”

അക്കുത്തി പിന്ന മിണ്ടിയില്ല. ബീരാച്ചും അയാള്ക്കു മനസ്സിലിരിപ്പുവരെ അറിയുന്നതിരിക്കണാ. ഇന്നീ അവരു എന്തെങ്കിലും പറയുന്നു. ക്കാം ഉക്കംക്കുന്നില്ലെന്ന റട്ടിച്ചു് നടന്നാൽ മതി. മനസ്സിലെ അതു കിണ്ണുബാരിവിയെ കെട്ടണെന്നുണ്ടാണോ. അതു് നടന്ന കഴിയുന്നതു പിന്ന ബീരാച്ചും ഒരുപ്പെടുത്തുന്നു. കുറേ സ്വന്തതു് കൈവരംവരും, സ്കൂളറിക്കാനും ശുശ്രാഷ്ട്രാനും ഒരു സൗജരിയും. അവാം ഭാഗ്യവാനായിരത്തിരും. അന്ന വേണുമെങ്കിൽ ബീരാച്ചും യോടു് പറയാം:

“ചോ....ചോ....എനീക്കു” നീനീറ ഒപ്പുതന്നെ കേക്കണ്ട; ഇന്നീ മിണ്ടക്കുളും. പറഞ്ഞതു് കെട്ടില്ലെങ്കിൽ നാക്കു് നീൻ ചവിട്ടിപ്പറിയും.”

അങ്ങിനെ മനസ്സിൽ പുലതും വിചുരിച്ചുണ്ടാ. കൊതി പിടിച്ചു എദ്ദെവുമായി ആ സൗജര്യങ്ങളായ തിവസങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അയാം കാത്തിരിക്കുകയായിരുണ്ടാ. പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ കാര്യങ്ങൾം മുട്ടവൻ അവതാളത്തിലാക്കുന്ന മട്ടാണു് കാണുന്നതു്. അക്കുത്തി വിചുരിച്ചു് അതു് പറാില്ല. എന്നെങ്കിലും തീങ്മാനം ഉടനെ ഉണ്ടാക്കണം. എപ്പോം കിണ്ണുബാരിവിയോടു് തുറന്ന പറയാം. എന്നീടു് അവളുടെ അക്കിപ്പായം അറിയണം.

നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിലും അമ്മാത്തി കിണ്ണുവീവിയെ
കല്പ്പാണോ. കഴിക്കാൻ പോകിന്നു എന്ന സംസാരം പാന്നിൽനാ.
അക്കാര്യും കിണ്ണുവീവിയെ വളരെയേറെ അസ്പദമയാക്കിയീ
നാം. ഇതേവരെ ഇക്കാക്കി കൊം പറത്തിട്ടില്ല. അപ്പോൾ
ആളുകൾ വെറുതെ വല്ലതും പറഞ്ഞുണ്ടാക്കുന്നതായിരിക്കും. പക്ഷെ
അംഗമാധാരം ഒരു നിമിഷങ്ങരം മാത്രമേ നിലനില്ലെങ്കണ്ണം.
ഇക്കാക്കിയുടെ കുടക്കിളിയുള്ള വരവു്, അംഗപിക്കുപ്പുടെ ഫോട്ടു്,
വർത്തമാനത്തിലെ പ്രഭൃതിക്കുടക്കിളിയുള്ള സംശയം ഒന്നില്ലെങ്കന്ന
വയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കാക്കുന്നും മനസ്സു് പരിശ്രാന്തി
കൊണ്ടു് നിരുത്തും. അന്യകാരം നിരുത്തു വഴിയില്ലെടു ഏകയായീ
പോകിന്ന ഒത്തതിയേപ്പോലെ അവർ പേടിച്ചു് വിംച്ചു്, തന്നെ
ഒഴിവൻ ദൈവത്തിനു് സമ്പ്രീച്ചകൊണ്ടു് മുന്നോട്ടു് നടന്നു.
അവർ പ്രാത്മിച്ചു്:

“എൻ്റെ റജൈ, തോൻ നിന്റെ അമടിയാണു്. നിന്റെ
കല്ലുന കെട്ടു് നടക്കുന്നവളാണു്. നീ തന്ന എന്ന രക്ഷിയു്.
ഇക്കാക്കി എന്തൊക്കെന്നോ ഭാഷ്ടവിച്ചാരങ്ങളും കുറഞ്ഞാണു് നടക്കു
ന്നതു്. ഇലാഹീ, എന്ന കബ്ജ്ജലപ്പുട്ടുന്നാൻ അനവദിക്കുന്നതു....”

ങ്ങൾ ചടങ്ങുപോലെ അനാം അമ്മാത്തി കുടംബകാര്യങ്ങളും
നാട്ടുവിശ്വാസങ്ങളും പറത്തു. കുടവിൽ ഒരു തമാശ കെട്ടിടു
നോണും ചീരിച്ചുകൊണ്ടയാം ചോദിച്ചു.

“കിണ്ണുവീവി ഒരു വിശ്വാസം കുട്ടിയും?”

“ഉം....?”

“അരിക്കാരു് പുലതും പറഞ്ഞുണ്ടാക്കാൻബാണു് ടെട്ടു്.”

“.....”

“എന്താ കൊം മിണ്ണാത്തതു്?”

“തൊന്ത്രം പറയാനാം?”

“നിന്നെപ്പറ്റിയാ അരിക്കാരു് പറയുന്നതു്.”

നിരായരും വേദനയും നിരുത്തു സ്വന്തത്തിൽ കിണ്ണുവീവി
പറത്തു.

— “അതിനും അവരോടും പട്ടപ്പുന്തനെ ചൊദിക്കുന്നു. ആകുടെ കണ്ണനീങ്ങ കാണാനും ഞാൻ കൊതിച്ചിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും മനുഷ്യമാരുടെക്കാക്കെ എന്നു കണ്ണനീനും കിടപ്പിയ്ക്കുന്നു. എന്നെന്നു തലവിധിയായിരിക്കും.”

കണ്ണുബീബി അമ്മാത്തിയുടെ നേരെ ഒളിയും ഫയോഗി ചുരുക്കു. എന്തിലും അങ്ങിനെയാണോ? അയാൾ കയറ്റി. അയാൾ അവളുടെ കണ്ണകൾ നാശനാക്കാനും തുല്യപരിപ്രീതിനാവനാണു്. അതുനും അവർ മലസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടോ? അങ്ങും തന്നെ അടിച്ചു വിഴുവാൻ കിട്ടിയ അവസരം അവരും ഉപയോഗിച്ചതാമാണു്. അബ്ദി കുറഞ്ഞും ആരും ആരും എന്നാൽ കുറവാലിയ കുടംകെക്കു ചെയ്യുതു്? ആകാരം അവളുടെ തലയിൽ ഇടിഞ്ഞുവീഴാൻ പോകുന്നുണ്ടോ? നടക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ള ഒരു കാര്യം ജനങ്ങൾ മുക്കിട്ടി പറയുന്നു. അതു യല്ലെങ്കിലും. അതിനിരു പരിശോധനാം പരിശോധനാം എന്തിരിക്കുന്നോ? അമ്മാത്തിയുടെ മനസ്സിൽ മഹാക്ഷേത്ര വിചാരം ചോന്തിവന്നു: “അവരം എന്നും ഇംഗ്ലീഷുമല്ല. എന്നാലും ഇതു വെച്ചപ്പോൾ എന്നു പോരും അവളുടെതുമായി കൂട്ടിക്കൊട്ടി പറയുന്ന തുപോലും കേടും സഹരിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നോ! എങ്കിൽ അതോന്നും അറിയണമല്ലോ.” അയാൾ കണ്ണുബീബിയുടെ ഭവത്തെക്കു എത്തിനോക്കി. വാടിയ ഭവത്തും വാടിയ കണ്ണകളിലും തീനമായ അവമാണു് തലയുള്ളത്തി നിന്നിരുന്നതു്. അയാൾക്കു് ദൈര്ഘ്യം കിട്ടി. പണ്ണതെപ്പോലെ അവരും അരക്കാരിയല്ല. ഇപ്പോരി വല്ലു തെ തള്ളംപോയിരിക്കുകയാണു്.

അമ്മാത്തി കണ്ണരയിൽ നീനും എഴുന്നോരു. എന്നിട്ടും വാതില്ലെല്ലും ചെന്നു. ഒരു രഹസ്യം പറയുന്ന ഒരിൽ ശ്രദ്ധാം കുറച്ചും ഇങ്ങനെ പറത്തേതുടങ്ങാം:

“ഡാൻ കണ്ണുബീബിയോടും ഒരു കാര്യം പറയണ്ണോ? വിചാരിച്ചിട്ടും കൊരച്ചും ദൗഖായി.

“.....!!”

“നീ എത്ര നാളും ഇമ്മരാ കഴിഞ്ഞെടുട്ടോ? ആറിംസിംഗ് ഇന്ത്യൻ എന്നതാക്കി പറഞ്ഞിണ്ടാക്കാൻ പോലോന്നാ കണ്ടിരിക്കണമുണ്ടോ! ഈ നിബന്ധംകൊക്കാക്കി തീ കൊള്ളുത്തണ്ണതാരാനാറിയോ? എൻ്റെ കൈപ്പുള്ളിയുടെനേരം പീഠിയി. നോക്കു കിഞ്ഞുവീഡി, അവരും അവളും ചാരണത്താക്കി ചൊട്ടിപ്പും തൊണ്ടല്ലും വെച്ചും പറഞ്ഞുനടക്കണാ ആറിംസിംഗം ഒരു പാഠം പാപിപ്പിള്ളിണ്ണാനുണ്ടോ എന്നീക്കു. എന്നു പറഞ്ഞു നിനക്കു മഹാസുഖിലാം സാങ്കാരിക്കു എന്നീക്കു കിഞ്ഞുവീഡിയോടും പണ്ടത്തെനേരം സ്ഥലം നാം. നിനക്കു എന്നോടും വെള്ളുപ്പില്ലാതിരാമതി.....”

“ഇക്കാർഡെ എന്നു ഈ പരാമരിക്കാണ്ടുവരുമോ?”

കിഞ്ഞുവീഡി പോട്ടിത്തറിച്ചു. അമ്മുതൈ പരിശോധിപ്പി. അയാൾ ഒടിക്കിട്ടി ദണ്ഡാട്ടുവെച്ചു:

“ഇന്ത്യൻ നിന്റെ മക്കളുടെ കാര്യം നോക്കിണ്ടവൻ എന്നാം. അതു എൻ്റെ കടമേണ്ടു. അപ്പേ എന്നീക്കു നിംഫലെ കഞ്ഞാഴി കാൻ പററാം എന്നുന്നു കാര്യം വിചാരിച്ചിരിക്കുണ്ടോ. എന്നീ കൈന്താ നിനെ കെട്ടുംലും?”

“എൻ്റെ രജു, എന്താ എന്നീ ഉക്കംകുന്നാൽോ?”

അതോടെ നിലവിലിപ്പിപ്പാലൊരാളിയോ. എക്കിലും അമ്മുതൈ ആ ശ്രദ്ധയും കേട്ടില്ലെന്നു ഏറാനുണ്ടോ. അയാൾ സംസാരം തുടന്നു:

“കിഞ്ഞുവീഡി, എന്നു നിനെ ഓക്കോണ്ടും വിഷമിപ്പിക്കുല. എന്നു പറഞ്ഞില്ലെന്നു, എന്നീക്കു നിനെ ഇംഗ്ലീഷാണോ. നിന്റെ കാര്യംതന്നെ ഓഫെന്റാത്തും ഇപ്പുള്ളായെപ്പിന്നെ ഉറക്കംതന്നെ കീടാതായിരിക്കുണ്ടോ. ആരോടെക്കിലും സ്ഥലം എന്നും എൻ്റെ സ്ഥിതി അഭ്യന്തരാണോ.”

അമ്മുതൈ കിത്തച്ചും കിത്തച്ചും സംസാരം നിഡതൈ. മഹാസുഖമുള്ളതും മൃദുവൻ അയാൾ തുരത്താട്ടും ചൊരിയുകയായിയോ. എന്നീടും ചൊവി വട്ടംപീടിച്ചും, കിഞ്ഞുവീഡി എന്നാണോ

പഠിക്കുന്നതും എന്ന കേരളക്കാൻ ശ്രദ്ധാർവ്വം കാര്യമായിട്ടും, അധികാരിക്കാനും അതിർവ്വത്തിലാണ്. അയാൾ നില്ക്കുന്നതും. തന്റെ സ്ഥാനം ഭാവിക്കിൽ എവിടെയായിരിക്കേണ്ടും ശാഖാബാധാരിയായിരുന്നു.

കുറച്ചും നോം അവിടെ കൗതുക നില്ക്കുന്നതും തന്മാനിനും. ഉൽക്കവുകൊണ്ടും അമ്മുത്തിക്കും അരിശംപിടിച്ചും തുടങ്ങിയിരുന്നു. എക്കില്ലോ എല്ലാം കടിച്ചുചെറി അയാൾ വിളിച്ചു:

“കണ്ണബീബി.....”

അവർ വിളിക്കുച്ചില്ല. പക്ഷേ, അമ്മുത്തിയുടെ ദൈരെ പൊട്ടു നന്നാവേ വിദ്യേഷിയും വെള്ളും പൊട്ടിച്ചുവിന്ന ശ്രദ്ധാം പാതേത്തത്തി:

“എന്നിക്കും നിങ്ങളോടും വെള്ളുണ്ടാണ്. നിങ്ങളും എൻ്റെ മക്കളും കാജ്ഞപ്പെട്ടതാൻ നോക്കേണ്ടും. അനാജൻ മരിച്ചപ്പെട്ട സന്ദേശിച്ചു; അനാജൻറെ എല്ലാം കൈക്കുലാക്കാണും കരുതി. പക്ഷേ, അപ്പുതി നടക്കുല.”

“കണ്ണബീബി.....”

സ്വപ്നങ്ങൾം തക്കണ വേദനയും അതിനേക്കാളേറെ ദേഹവും പുക്കരുച്ചോടു ശ്രദ്ധാരുത്താട അമ്മുത്തി വിളിച്ചു. എല്ലാം ഉള്ളംകരുതിനീനിനും വഴതിന്റുമ്പുകുകയാണും. അയാൾ പരിശോധിക്കുന്ന നായി. കണ്ണബീബിയെ കീടിയില്ലെങ്കിൽ പരിനീരം സവും കാജ്ഞപ്പെട്ടും മാത്രമാണും അവഗ്രഹിക്കുക. അയാൾ ഒരു നീരും സ്വരംതുണ്ടിൽ പറഞ്ഞു:

“കണ്ണബീബി, എന്ന പരിക്കല്ലു. എന്നിക്കും നിങ്ങനാട്ടു പിണിശായിന്റുമായി. ഇന്തി നിന്നു കൂടാതെ എന്നിക്കും സന്ദേശിംണ്ടാവുല.”

അയാൾ അക്കരേതുക്കും കടന്നു. കണ്ണബീബിയുടെ കൈക്കുഴും കടന്നും പിടിച്ചു. അതിനീടുമുള്ള പറഞ്ഞു:

“എൻ്റെ പൊന്നും കണ്ണബീബി, കോം സമ്മതിച്ചും.”

അമ്മുത്തി ഞാറ്റും കടന്ന പ്രവർത്തിയുംമൊരു കിഞ്ഞു
ബീബി കയറ്റിയില്ല. പെട്ടനാശം അധാരം കൈയ്യും കടന്ന
പിടിച്ചുതു്. അവൻ തോനു് വിരുദ്ധപോയി. ഒരു റാഡിഷ
നേരഭേദങ്ങളു് മാത്രമേ ആ ഭർഖ്യുലവികാരം അവരെ കുഴയ്ക്കി
തോള്ളു. അവൻ ആശ്രം കതറിയപ്പോരും അമ്മുത്തിയുടെ മുഖ്യിച്ച
കൈ വാതിൽപ്പലകയിൽ ചെന്നടിച്ചു. അധാരങ്ങൾു് നന്നായി
നോമ്പരം തൊന്ത്രിയിട്ടിട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഏറ്റവില്ലും കിഞ്ഞുബീബിയുടെ അവ
മാറ്റം കണ്ടു് അന്തംവിട്ട ഒരു അസ്ത്രിനെ നില്ക്കുകയാണു് ചെയ്യുതു്.
ആ കണ്ണകൾ കത്തിജജ്പലിക്കുകയായിരുന്നു. അവൻ ഗജ്ജിക്കുന്ന
സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു:

“കടനു് ഫോ. എൻ കെട്ടാരത്തുനിന്നു് കടനു് ഫോ.
നിങ്ങളു് ഒരു ഇബിലീസംശാഖാം.”

അവയുടെ മുമ്പിൽനിന്നു് ഒന്നം പറഞ്ഞാൻ അമ്മുത്തിയുടെ
നാഡു് പൊതിയില്ല. അധാരം പുറത്തുകടനു. ആകെ വിധ
സ്ഥിരിൽ കളിച്ചുകഴിത്തുണ്ടാണ്. തിരിഞ്ഞെന്നാക്കിത്തെന്നു അധാരം
ഭീഷണിപ്പുചത്രമട്ടിൽ പറഞ്ഞു:

“കിഞ്ഞുബീബി, ഇക്കണ്ണി നല്ലതിനാലു കെട്ടോ. എന്ന
പീണകുറ ഞാൻ നിന്നു പാഠ്യിക്കു. നീ നല്ലുണ്ടാ ആലോ
ചിയും. നിന്നു എന്നു ഇന്തിം മനസ്സിലായു് കാണുലു്.”

“മനസ്സിലായുട്ടും. ഇപ്പു നല്ലുണ്ടാണു മനസ്സിലായി. ആതു
കൊണ്ടു പറഞ്ഞതു്, ഇന്തി ഈ പടി കടക്കാതെന്നു്. ഞാന്തു്
പൊങ്കരപ്പെട്ടുലു്.”

“അണ്ണനെ കൊപ്പിച്ചും?”

“കൊപ്പിച്ചും. ഇക്കാക്കേ ഇപ്പു ഇവിടു് എറാക്കിപ്പോണ
ഞാന്നാ ഞാൻ ചോദിച്ചുതു്. കൂട്ടതലാനും പറയുണ്ടു്.”

“നിന്നു ഞാൻ പാഠ്യിക്കും”

അമ്മുത്തി വീണ്ടും പറഞ്ഞു. അധാരം നിലം ചവിട്ടിപ്പും
ളിക്കുന്ന മട്ടിൽ ഇരഞ്ഞി നടന്നു. എന്നുത്തിൽ ഒരു കൊച്ചക്കാറു്

അത്തടിക്കാണ്ടായിരുന്നു. “താനെല്ലാം നശിപ്പിയ്ക്കും.” അധികം പരിപരിഗ്രാമകാണ്ടിരുന്നു.....

കണ്ണമീവിഞ്ചുടെ കണ്ണകൾ ദിവസത്തു് ഒഴുകുകയായിരുന്നു. മെഡം എന്തൊരു ഭവ്യിയിയാണു് അവൻ നല്ലിയീരിക്കുന്നതു്! ദ്രോഹിക്കാൻ നാലു ദാഹനങ്ങളിനും ഭവ്യമുഹമ്മദിൽ പാതയുടെ നേരം എന്തുവൊരും കഴിയും! അഞ്ചുന്നംകി ഇന്തി വൈദത്തുാരിക്കില്ലോ! അവർക്കരിന്നും എങ്കിലും ഒന്നു എന്നും സ്വീകരം ചെയ്യാണായിരുന്നതു്. അവർ ബഹുമതിക്കരിയുന്നതു പോലെ പടച്ചതന്നുനോടു് മുഖ്യമില്ല:

“ഇലാഹീ, എന്നോടു് കരണകാണിയ്ക്കും. എന്ന രഹിയ്ക്കും. എന്നു ശരൂക്കേണ്ണ ദീതനു ശിക്ഷിയ്ക്കും:”

കുന്ന്:

മാരിവേല്ലിക്കൈപ്പട്ടം

ഒരു ചെറുപ്പം

പടച്ചതന്ത്രം കുന്നുബാഡിവിയോടും കിട്ടംബാദോടും കയ്യാ
കാണിച്ചില്ല; അപത്രകളിൽനിന്നും അവരെ രക്ഷപ്പെട്ടതില്ല. എന്നാൽ അവഴിക്കുന്ന ശത്രുവിനും സഹായവും കൂടുതൽ ശക്തിയും
നല്ക്.

ബാധാജന്തിയുടെ നാശകമകൾ കാട്ടതീപോലെ പടന്ന
കത്തിന്തുടങ്ങാം. കുന്നുബാഡി ഭർത്താവിനെ വിശ്വാസകാട്ടും
കൊന്നതാണെന്നു! അപ്പും അവക്കു നീക്കാറും കഴിച്ചിരുന്ന
മക്കാറും എന്ന തൊമ്മാടിയോടും അവരംക്കണ്ണായിരുന്ന പ്രിരിഗും
വിച്ചമാറിയിരുന്നില്ല. അവൻ തന്മിൽ ഇടയ്ക്കുക്കുന്ന കണ്ണുകളും
ണായിരുന്നു. വിവരം ബാധ അറിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടിനേയും കഴിച്ചു
മുട്ടുമെന്നും ദിശാബനിപ്പെട്ടതാണി. കുന്നുബാഡിക്കും പേടിയായി.
അവരും ബാധയ്ക്കും പാലിൽ വിശ്വാസപ്പെട്ടു കൊട്ടതു!!

എതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുംപുറും മക്കാറും കുന്നുബാഡിയുടെ
വീട്ടിലേക്കും കയറിപ്പോകുന്നതും കണ്ണവയ്ക്കും. എന്ന നേരം
കഴിഞ്ഞിട്ടാണും അയാൾ മട്ടാംപോയതും. ചായയ്ക്കും പലപ്പറാറാം
നല്കി കുന്നുബാഡി അയാളെ സർക്കരിച്ചു വിവരാം ആളുകൾ
മരുപ്പിലാക്കിട്ടുണ്ടും. മിക്കവയെടും മരുപ്പിൽ സംശയങ്ങൾ
നീറുന്നു. എന്നാലും കുന്നുബാഡി ഇതു ഒക്കെന്നും ഒരു കട്ടം

കൈ ചെയ്യുമെന്നു് വിശ്രദിപ്പിക്കാൻ പലക്കം ബുദ്ധിമുട്ട് തോന്തി. അവരുടെ മുഖത്തു് നോക്കിയാൽ ആക്കാണു് അങ്ങിനെ പറയാൻ കഴിയുക? നിശ്ചിയകതയും സൗമ്യംവും മാത്രമേ അവരുടെ കണ്ണത്താൻ കഴിയുകയെന്നീല്ല. പരിസ്ഥി, ബാധയും അവരും ഗോപ്തവിലും പ്രസ്താവിപ്പാസ്തിലുമാണു് കഴിഞ്ഞുള്ളടിയിരുന്നതു് എന്നാണു് ആ നാട്ടിലുള്ളവരാക്കെ അറിഞ്ഞിരുന്നതു്. അതു നൊക്കേ ഏതിരായി ഇപ്പോൾ പെട്ടുണ്ടു് ഒരു പുതിയ കമ പുറത്തു വന്നിരിക്കുകയാണു്. ഏങ്കിനെ വശ്രദിപ്പിക്കാതിരിക്കും. ജനങ്ങൾ കൂദപ്പത്തിലായി!!

ആയം ക്ഷേത്രവീഭവിച്ചുടെ ഭാഗം പറയാൻ ദേഹമുപ്പട്ടിക നാലു; അമ്മുണ്ടി ഒഴിച്ചു്. അയാൾ ആളുകളുടെ മുഖിൽ വീറോടെ നീനു വാദിച്ചു:

“ക്കുട്ടി നൊന്നായാണു്. ക്ഷേത്രവീഭവിയെ നീങ്ങൾക്കിടി തുട്ടു്. ബാധാനു്വെച്ചും അവരംക്കു് ജീവനായിരുന്നു. എന്തു് കിറം ഉണ്ടായാലും ശാക്കാര്യം സാമ്പത്തികകാരിക്കാൻ പറഞ്ഞാണു. അവരംക്കു് ആരോട്ടും വിരോധപ്പെട്ടു. ആ നെലക്കു് മക്കാരു് വന്നുപെട്ടു അവരോട്ടും വിരോധം കാണിച്ചിട്ടിട്ടാണുലു. അങ്കു ഉണ്ടായിട്ടു നോക്കാൻഡി.”

പലതം ആ മനസ്യുടെ തെററിശരിച്ചു് അനുഭവിച്ച ഭാര്യയെ വീതിപ്പുറിൽക്കൊണ്ടു് രക്ഷപ്പെട്ടതാൻ പാട്ടുപെട്ടകയാണുന്നു! അമ്മുണ്ടിയെ അവക്കാക്കി മുഴവൻ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു്. പാവങ്ങൾ, ഗ്രൂപ്പഗതിക്കാർ!! അയാൾതന്നെന്നാണു് ഈ നണക്കെ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതു്. ബീറാച്ചിവഴി അതു് പുറത്തു വിട്ടു. അവരും അയൽവക്കലെത്തു പെണ്ണുങ്ങലാട്ടു്, ആരോട്ടും പറയണ്ണു എന്ന സത്യം ചെയ്തിച്ചുശേഷം ആ രഹസ്യം പറത്തുകൊടുത്തു. അവസാനം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകയും ചെയ്തിരുന്നു:

“എന്നാട്ടു് ഒരാളു് സ്വകാര്യായിട്ടു് പറത്തതാണു്. എന്നു കു് എന്നുറു ഉള്ളിക്കുന്നിട്ടു് കും വീഘ്നപ്പട്ടം ക്കേരട്ടേദ്ദേഹം.

അതാ ഇപ്പു നീറോട് പറയുമെന്നും. ചൊന്ത, ആരോടും മിണ്ടല്ലോ. സാൻ പറയുന്നും എൻ്റെ മാസ്പു എന്തോനും ശരിയെന്നു പിന്നെ എൻ്റെ തല ഇണ്ടാവുലും. ചീതായീനുംവും അങ്ങോരുംകും അവളും അങ്ങോരുംടെ ശാന്തഗംഗും കെട്ടുംളുംതന്നെ അല്ലോ? അവിശേഷം മരിക്കും ചെയ്യും. പിന്നെ ഇതൊക്കെ പറയുന്നും കുടുംബത്തിനും ചീതപ്പേരും ഇണ്ടാക്കാനും മാത്രല്ലോ ഒള്ളും എന്നും ആ വെള്ളിഞ്ഞുതന്നീടെ കാര്യത്തിൽവെ ദോഹം സ്വീകരിക്കാനും. റജു, ഇതിനും അവാക്കും നീ കൊട്ടും വട്ടിം നൊച്ചുംതന്നെ കൊടുക്കും”

രഹസ്യപരിച്ഛില്ലകളുടെ ചാദലക്ഷ്മീകരം നീണ്ടു നീണ്ടും അവസാനം ആ കമ നാട്ടിൽ മുഴുവൻ പാട്ടായിത്തീർന്നു. ആക്കം അമൃതത്തിലുടെ നേരെ സംശയം തോന്തിയിരുന്നില്ല. അയാൾ തന്നെയാണുമക്കാരിനെ തെടിപ്പിടിച്ചും ഇളക്കി ഇണ്ടാട്ടും വരിക്കു. ധാര്മ്മികമായിട്ടുന്നാണും ഒരു ദിവസം അയാളെ കണ്ടുണ്ടി. ബാവാളിടെ മരണത്തെക്കറിച്ചും കണ്ണബാറിവിയുടെയും കുട്ടികളും ദേശം ഇന്നത്തെ സ്ഥിരത്തെക്കറിച്ചും പറയുന്നു. അവക്കും ആകെ യുള്ള സ്പത്തിന്റെ വിശദമായ കാക്കം പറയാൻ മനസില്ല. മക്കാരും, ഉണ്ടായിരുന്ന സ്പത്തുമുഖം വിശദ നശിപ്പിച്ചും തെന്തി തീരിഞ്ഞുനാക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അതും. അയാളുടെ എദ്ദു തീരു പല പുതിയ ആശകളും ഉണ്ടായിവിട്ടുണ്ടും രീതിയിൽതന്നെ യാണും അമൃതത്തി സംസാരിച്ചിരുന്നതും. കണ്ണബാറിവിക്കും കല്ലും സാലോചനകളുംകൈ വരുന്നണ്ടും; കൂം അവാക്കും പിടിച്ചും കീലും, എന്നാക്കൈ പറയുന്നു. അല്ലെങ്കിലും മക്കാരിനു തോന്തി, തനിക്കും തന്റെ ഭാഗ്യമൊന്നു പരീക്ഷിച്ചും നോക്കിയാലുണ്ടാണും മക്കാരും ഉള്ളിൽ തോന്തിയ സദനാശം മാച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ടും പറയുന്നു;

“അട്ടത്ത ദിവസം സാൻ ആ പഴിക്കും വഞ്ഞാണെന്നും. അപ്പു അവിടെ കൂടും കയറിക്കളിയാം. മരിച്ചും മന്ത്രവാദം മന്ത്രാശ്രമം രാണും. എന്നും എന്തിനാ വഴക്കായിട്ടിരിക്കണ്ടും? അല്ലോ, അമൃതത്തിക്കും?”

“പിന്നോ.... അങ്ങനെ തന്നോടോ.” അവർ പിരിത്തു. മക്കാരു് പിറേ ദിവസം തന്നു കണ്ണുബാഡിവിയുടെ വീട്ടിലേജ്ഞു് കുതിച്ചു. അയാളെ കണക്കുപൂരം ഇന്ത്യിന്നുകാൻ പറയാൻ കണ്ണു ബീബിക്കു് തോന്തിയില്ല. അയാൾ ആകെ പരവയന്നായി കഴി തന്നിൽനാ. തുണിത്തു വേണു, കുഞ്ഞിച്ചു് കവിജൈല്ലുകൾ ഉന്നി നില്ലുന്ന ദിവം, എന്നുമയമില്ലാതെ പാറിപറക്കുന്ന തലച്ചടി. ആ ആധും കണക്കാൽ ആശം ദയതോന്നാം. കണ്ണുബാഡി അയാൾക്കു് പ്രായഡി പലവരാദവും ഉണകാക്കി കൊടുത്തു. വലരെ വിഷമിച്ചു് മക്കാരു് താൻ വന്നകാര്യം പറഞ്ഞു. കണ്ണുബാഡിവിയെ കെടുന്നാം. അതിനോക്കാളുടെ തന്നോടു് ദയകാണിക്കുന്നാം എന്ന പറയുകയാണോ തോന്നാം. എന്നാലും കണ്ണുബാഡിക്കു് അതുസഹിച്ചില്ല. അവർ കേൾക്കിച്ചുജുകി:

“കണ്ണുബാഡി ഇന്നി ആരക്കെഡും ഭാര്യയാകാൻ വിചാരിച്ചു കില്ല. അതും പറഞ്ഞു് ആരക്കും ഇവിടെ വരുണ്ടെ. !!

പുരംതൊട്ടുള്ള വാതിൽ ആരക്കെടുച്ചിട്ടു് അവർ അപ്പറത്തുക്കു് പോയി. മക്കാരു് കാരേനാരം അന്തംവിട്ടു് ആ കൊല്ലായയിൽ തന്നു നിന്നു. പിന്നു ചവറിച്ചുടി ഇന്ത്യി തലക്കരിച്ചുചിട്ടിച്ചു് തിരക്കീട്ടു് നടന്നുപോയി.....

കിട്ടുമ്പിവസം കഴിത്തുപൂരം അമ്മത്തീ വീണ്ടും മക്കാരിനെ തിരക്കി കണ്ടുചിട്ടിച്ചു. അയാൾ കണ്ണുബാഡിവിയെ കാണാൻ പോയതു് അമ്മത്തീ അറിത്തുതന്നു. കല്യാണാലോചന നടത്തി ചുംക്കാക്കി. തന്നുപൂരംതന്നു അയാളും ആച്ചിപ്പുരത്തെയും ചുംക്കാക്കി. എക്കിൽ കണ്ണുബാഡിയോടു് അയാൾക്കു് വിദ്വദ്ധിം ഉണകായിക്കുണ്ടിരിക്കി. ശാതാബ്ദീ അമ്മത്തീയു് ആവശ്യം. അയാൾക്കു് അതു് ഉപരിയാഗപ്പുട്ടതുണ്ടാണ്ടു്.

അമ്മത്തീ അതുക്കുവും അന്നവും നിറഞ്ഞമട്ടിൽ പറഞ്ഞു:

“അല്ലോ. എന്നു ഈ കേക്കുന്നതു് മക്കാരോ?”

“എന്നും അമ്മത്തീക്കാടി?”

“നീ കല്യാണാലോചന നടത്തിയതൊക്കെ നാനാറിഞ്ഞീ രീക്ഷണം.”

“അതിനു തനിക്കുണ്ടായീ? നാനാൻ്റെ കഴുത്തറക്കാ?”

മക്കാരിനു ദേശ്യം വന്ന. കുദ്ദുംബീവി എല്ലാം അമ്മുഞ്ഞീ യോടു പറഞ്ഞിട്ടിട്ടാക്കിലെന്നാണ് അധാരം കൃതിയൽ. എന്നിട്ടു അതിനിനില്ലെങ്കാൽ അധാരം തന്ന വിസ്തരിക്കാൻ വന്നിരിക്കുകയാണോ!!

അമ്മുഞ്ഞീയും ഉള്ളിൽ സന്ദേശം തോന്തി, സമാധാനവും ലഭിച്ചു. കാര്യങ്ങൾ താൻ തിരിച്ചുവിട്ടു വഴിക്കു തന്ന നീങ്ങും. കുദ്ദുംബീവിക്കേതിരായി മുഖ്യാഗ്രിക്കാൻ കജ്ജിൽ കിട്ടിയ ആളു യും മുച്ചുക്കിവയ്ക്കാണ്ടു. അധാരം മക്കാരിനെ ശാന്തനാക്കാൻ ശ്രദ്ധി മുകുണ്ടു പറഞ്ഞു:

“നീ കുദ്ദുംബീവിയെ കെട്ടപറത്തു് ചെന്നതിനു് ആക്കാ അരിശും തോന്താനുള്ളു്? നാനാക്കാരുമല്ല പറത്തു്. നാട്ടിൽ ഒരു സംസാരം പറന്നിരിക്കും. നീയും കുദ്ദുംബീവിയും തന്ത്രിലു് തലാക്കു് ചൊല്ലി പരിശീലനത്തിനെക്കാണ്ടിലു് അടക്കു് വിട്ടിരുന്നുണ്ടു്. നീങ്ങ രണ്ടാഴ്ചും അല്ലാറംതന്നെ ആരിഞ്ഞെന്നും. വിവരം നാഡാ അറിഞ്ഞെല്ലും നീങ്ങലും രണ്ടാണ്ടിനും കൊല്ലുന്നു് പറത്താൻ! അതിന്റെ ഫേരിലു് ഫേടിച്ചു് കുദ്ദുംബീവി മാസ്തുക്കു് വിഷംകൊട്ടു് കൊന്താണുണ്ടു്.”

അമ്മുഞ്ഞീ മക്കാരിന്റെ മുവരുത ഭാവമാറ്റുമ്പോൾ നോക്കി കൊണ്ടു് നിന്നു. ഇരുണ്ട നിഴലുകൾ അവിടെ ഇരുട്ടു് പറത്തുന്ന സ്ഥാനിക്കും. കുന്നുകളിൽ എത്തോ കുടിലച്ചിനകളിൽ തീകാനു കുറം തലഞ്ഞിയത്തിനുണ്ടു്.

സംതൃപ്തിയും നീറ്റെയും വിത്രുന്നു സന്ദേശവും ഉണ്ടായി തന്നെക്കാണ്ടിലും, ഉർക്കണ്ണായും വേദനയും കൊണ്ടു് വീഘ്നച്ഛന്മട്ടിൽ അമ്മുഞ്ഞീ മക്കാരിനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ചോദിച്ചു:

“മക്കാരെ, ഞാനി കൊംബാനാത്താക്കു ദാഖാഞ്ചാറി റബ്ബു, ഏൻ്റെ മനസ്സിന് ഒരു സമാധാനവുമില്ലെല്ലാ. ഏൻ്റെ അനജന അവളു് കൊന്നാൽ തങ്ങാഞ്ചാറി നീജും അവളും താഴിലു് അടയ്ക്കായിരുന്നോ?”

കിഞ്ഞിവീവിദ്യാട്ടു് പ്രകാശപാർവ്വതി കെ നല്ല അവസരം, കൗല്യം, രണ്ടുവാഹി അവഭാഷിതാം മക്കാരിന്നു് നാഞ്ചാക്കു് സഹി അജ്ഞാനവിവാദിച്ചണ്ടു്. അടയ്ക്കാരി താരോന്തിരാജാ” അവജ്ഞാട്ടു് ഒരു മാണിക്യനാൽു്?

അയാൾ പ്രാഥാ:

“അടയ്ക്കാ തന്നു ആരാധിയുംനാ”. പാരക്കാ, തന്റെ അനാജന കൊല്ലാനൊന്നാം ഞാൻ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞ മൂന്നും ചൊന്ന ദ്രുംശാഖാ൦ു് കൈക്കുട്ടാളും മാപ്പിളും തുടി വഴക്കായ കമ്പതന്നു ഞാൻ തെരും. ഒരു കാര്യം കുപ്പു്: കിഞ്ഞിവീവിക്കു് തല്ലു് ഒപ്പാട്ടു് കൊണ്ടിട്ടണ്ടു്. അപ്പും അവളു് വല്ല കടക്കുള്ളും ചെഞ്ഞകാഞ്ഞാം. സംസാരത്തിന്നു് എന്തിക്കുന്നേരും സംഗ്രഹം തോന്നേംചെണ്ണു. അല്ലോ തെ ഈ ദേശജാല്യുംപോലെതന്നു മന്ദിരം ഒരു കീരളക്കൂദ്ധനീംതുടി വരാണ്ടു് ഒടിഞ്ഞു് പൊളിത്തെരു് വീണാ൦ു് മരിക്കാറി അമ്മുതനിക്കാ, ഞാൻ നിങ്ങളാണ്ടു് ഒരു തൊറന്നു് പറഞ്ഞേണു്. അല്ലെങ്കി ഈ കാഞ്ഞാഖാം ആരോട്ടം പറയാൻ കൊള്ളുല്ല. ആളുകളുംകുടി പറയണു്ബന്ധകാരി ഒരു പാരക്കാ അതു് ദേരു് തന്നു ആയിരിക്കും. എതായാലും ഞാൻ അവളാണിട്ടുള്ള നാന്ദി അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുണ്ടു്. ഇനി അവക്കു കൈക്കും വേണ്ട, ആ കുംഭ കാഴ്ചാം വേണ്ടു്.”

അമ്മുതനിയുടെ മുഖം ശുശ്രവസ്ത്രംമായിഡാിന്ന്. അയാൾ മക്കാരിനെ തിരുച്ചു് നോക്കിക്കൊണ്ടു് ഒരു താങ്കീരു് നല്ലനാൽ പോലെ പറഞ്ഞു:

“എന്നോട്ടു് പറഞ്ഞതു് ഞാൻ ക്ഷമിച്ചിരിയ്ക്കുണ്ടു്. ഇനി ആരോട്ടും പറയാൻ നിക്കണ്ട. നിന്റെ തടി കേട്കാമും.”

“ഉള്ളതാ പറയണമും. അതിനു് ആക്കാ ഇതു ചൊടിക്കാനുള്ളതു്.”

“ഉള്ളതെരോക്കും, ഇല്ലാത്തതെരോക്കും. എന്നാലും ഞങ്ങളിടെ കിട്ടുമ്പോൾ കൈകുറിയില്ല. ഇതായാലും നീ ആ പ്രദേശത്തോക്കാനും കടക്കാണിക്കയായിരിക്കും എല്ലതു്. അതിനാൽ നിന്റെ കാലു് തല്ലി കാടിയും.”

അമ്മാത്തി തിരിതെച്ച നടന്നു. അധാരം പ്രതീക്ഷിച്ചുണ്ടു് പറിനാലെ എത്താി:

“എന്നാ ആ അതിനാരോടെ മിച്ചകൊന്നു്” കാണുക തന്നു വേണും. എന്നു ചുട്ടിപ്പുറിക്കാനു് വിചാരിയ്ക്കുന്നുണ്ടോ. മെലി ശേഷനു് കുത്തി ആനയെ തൊഴുത്താികൊണ്ടു് കെട്ടാൻ പറഞ്ഞു്.”

“ശത്രീനിസ്ത്രീ നീ ആനേം പുലിം കൗം അല്ലെല്ലാ. ഒരു തെണ്ടിപ്പുട്ടി, അല്ലാതെന്നാി?”

“എംടോ..... എംടോ..... താനവിടെ നിന്നോ..... തന്റെ വജ്രം ഞാനിവിടെത്തന്നു ആക്കിക്കളിയും. എന്നു പറഞ്ഞതു്? നേം.... ഞാൻ തെണ്ടിപ്പുട്ടുണ്ടോനും... അല്ലോനു് ഞാൻ കാണിച്ചു് തന്നും. എന്നിക്കു് ഇല്ലാഴിം ആവുള്ളണ്ടു്, എല്ല ദെയഞ്ഞാണ്ടു്.”

മക്കാരു് അമ്മാത്തിയുടെ പറിനാലെ ഓടിപ്പുണ്ടുകുറിയും അധാരം അതിവെഗം നടന്നു് അകന്നു് ചുപ്പായി. മക്കാരു് ചുംട്ടി ചുരിച്ചു്:

“ഹായു്.... അഡാളു്” ഒരു ഉശരിതമുള്ള ആകട്ടി തന്നേനു്! ഇങ്ങനെതെ കുറേ ആതിനാരാണു് എന്റെ കാലു് തല്ലിക്കടിയു്തുന്നു പറയാതു് ... ഹ.... ഹ.... ഹ....”

മക്കാരു് അട്ടത്തിവസും തന്നു കിഞ്ഞുവാവിവി താമസിക്കുന്ന പ്രദേശത്താക്കു് എല്ലാവരും വെള്ളവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ചെന്നു. കഴുകുടിച്ചു് കണ്ണുകരം വല്ലാതെ ചുവന്നിരുന്നു. കാലുകരം നിലന്തു് ഉംച്ചു് നില്ലുന്നില്ല.

ഒരു നാലുംളിടിയ വഴി. കൂന ചായക്കടകളും കൊരണ്ടു ചില്ലാപ്പീടികകളും ഉണ്ടു്: ചായക്കടകളിൽ നന്മിൽ അമ്മാത്തിയുടെ

തല കണ്ണപും ഉക്കാരിന്റെ മഹസിൽ കൊപ്പേം തിളച്ചുവുച്ചാൻ. അയാൾ ആ കടക്കിലേണ്ടതനെ കയറിമെജ്ഞാ. എന്നിട്ട് അപ്പാ വജം കുറഞ്ഞേ പറത്തു:

“ക്രിസ്തീവിം സാനം തമിലു് ലോഹഗായിയെന്നു്. അതീനു് ആരു് കാടാ എന്നെ തല്പണങ്ങളു്? അവളു് അവളു് ടെ മാസുരെ കൊന്നിട്ടു് കാക്കം. ഉദിതാദ്ധ്യാരംരക്കിലു് ഉണ്ണണ്ണിലു് അവാദേശ ചെന്നു് ചാരിട്ടിക്കാലു്. ദാനാനാക്കളാടു് കൊല്ലുന്ന പാറഞ്ഞിലു്. പിന്നെ അവാളു് എന്നാിനു് കൊന്നു്? ഏറ്റവിക്കിപ്പു അതാം അറിയണ്ടതു്? ഇന്നാളു് ദാനാവാളെ കെട്ടപറഞ്ഞു് ചെന്നു്. അദ്ദേഹം പറത്തു് കൊറച്ചു നാളിംതുടക്കി കഴിഞ്ഞു്. പണ്ടു് കഴിത്തെത്തുപോലെ കുറേ നാളിംതുടക്കി കഴിയാനു്. ഇന്നീ കഴിച്ചുപും വേണ്ട, കെട്ടം വേണ്ട. ഒക്കെ ദാനാറിഞ്ഞു്. അവളു് ഭാഷ്ടത്തിണ്ണു്! ഇന്നീ എന്നേം കൊല്ലു. റഞ്ഞു!.....രുത്രനബി!.....ബുദ്ധിനേരു!.....നീ ഞേളു് എന്നെ രക്ഷിച്ചു്. ഏറ്റവികരിയാ നിങ്ങക്കു് എന്നെ മറ്റൊന്ന് പഠാലാനു്. ദാനു് അതുകൂടു് ഉപകാരങ്ങളാക്കു ചെയ്ത തന്നിട്ടിട്ടു്.....”

മക്കാരിന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിക്കുന്നതിനാഴുവു് അഥവാ തൊനീ സമലാറിട്ടുകഴിത്തുമെന്നു. അയാൾക്കു് അതൊന്നും കെട്ടു് സഹിച്ചുവിട്ടുന്നു കഴിയില്ലെന്നു് നാട്ടകാർ ഡരിക്കുന്നും. മാത്രപ്പു, ഉക്കാക്കാശാം ഓരോച്ചുലിൽക്കാണും രക്ഷാപ്രശ്നക്കും വേണ്ടും. അയാൾ ആരുഗാഹിച്ചതു് സംഖ്യിച്ചുകഴിത്തുമെന്നു. മീക്കെ ആളുകളുടെയും മഹസു് ക്രിസ്തീവിക്കുതാരായി തിരിത്തുകഴിത്തിട്ടുകാക്കം. സംശയങ്ങളുടെ ധൂമപടലാണുണ്ടിൽചെട്ടു് അവർ നട്ടംതിരിയ്ക്കു. അങ്ങിനെ അവർ ക്രിസ്തീവിക്കു വെച്ചുക്കും, ശ്രദ്ധിക്കും. ഈ കോലാഹലങ്ങൾ അവളുടെ ജീവിതം അടിച്ചുതകരുന്നുകൊള്ളും!

അന്നാം ക്രിസ്തീവിയുടെ വീട്ടുപട്ടിജ്ഞലുടെ കടന്നപോയ പ്രൂഢം അമ്മുത്താം അന്നോടു കൊക്കെ പിരുപിരുതു:

“നോൺ സിക്കേ, നിന്നു നാൻ പഠിപ്പിക്കും. എന്നു വെറുപ്പിച്ചു എന്നു ഉണ്ടാക്കുമ്പെയെന്ന്” നിന്തുക്കു “മഹസ്മിലാക്കം.”

നാട്ടുകുളങ്ങ് ഇടയിൽ തന്നെക്കണിച്ചു അച്ചവാദത്തിൽ കിഞ്ഞിവീരി വളരെ വൈകിയാണ് അറിഞ്ഞതു്. നാൻ തേനാവിനെ വിഷംകൊട്ടതു് കൊന്നുണ്ടോ! ആ ആക്കഷപ്പണികൾ ഒരു രജക്കരമായ പ്രധാനം താങ്ങാനുള്ള ക്രത്തവ്യു് അവക്കണ്ണം യില്ല. അവർ പൊട്ടിത്തക്കുപോയി. ഭാസ്ത്രപിടിച്ചു മട്ടിൽ നീ ലവിഴിച്ചു. പെട്ടുനാ കാറ്റിച്ചു് എല്ലു വെളിച്ചുവും കെട്ടുവോയുമ്പോലെ ആ ജീവിതത്തിൽ ഇത്തു് പറഞ്ഞ. വേദനയാലും അസ്പദമായ ചിന്മാരിലാലും മത്തിക്കുപുട്ട നന്ദു് മഹാത്മാൻ മാത്രമേ ആശ്രയാസം കണ്ണാത്തിരുത്തു. ഇന്തി ജീവിക്കാൻ കഴിയില്ല. എത്താനെ ആളുകളുടെ ഭവത്തു നോക്കാൻ അവക്കാരിയും താൻ കിറക്കാരിയല്ലെന്നോ; അപ്പോൾ മാത്രമേ തേനാവിനു് പക്ഷംകൊട്ട തീട്ടുള്ളവെന്നോ. പക്ഷം, ആളുകൾ അവരെ സംശയിക്കുകയാണോ. ആ സംശയങ്ങളുടെ വിഷയപാലകരിൽ അവക്കുടെ ആത്മാവിനെ പൊളിക്കുന്നു. ഇതി എന്നാണോ ചെണ്ണാൻ കഴിയുക? അവളുടെ രഹജ്ഞു് ബാധ ഒരിക്കലും വിശ്വരിൽനിന്നു് എഴുന്നേറ്റ വരികയില്ല. തന്റെ സഹക്കരണ പരമാനന്ദം, അപ്പോൾത്തിന്റെ ആശ്രയാസം സാധാരണമാണും ലഭിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥനാർത്ഥിന്റെ അട്ടത്തെയും പ്രായകൾ. ഈ ചുട്ടപൊളിളുന്ന മണ്ണൻക്കാറൻകുമ്പനു് ഉത്തരവിൽനിന്നു് രക്ഷപുടക്കാൻ ശുദ്ധത കൈ വഴിയെല്ലു.

പക്ഷം കിഞ്ഞിവീരി ആത്മാരത്യുചൊല്ലില്ല. ദൈഖ്യതകൾ മട്ടിലാണെങ്കിലും അവരും ജീവിക്കുത്തന്നു ചെണ്ടു. പരിഗ്രാമ വൃത്താളിന്റെ സംശയങ്ങൾ അവളെ രക്ഷപുട്ടത്തി. മഹാത്മാ നവേണ്ടി കൊതിക്കുന്നതുപോലും കുറ്റത്ത് ‘ഹരാ’മാണോ. അബ്ദവും മൊണ്ടീനും ആമുനിനും ഉണ്ടെന്നുന്നു നീതുക്കാൻ നിർബന്ധിച്ചിരുന്നു. അവർക്കുടി താഴുപുട്ടാൽ ചീനു ആ കുട്ടികൾ കുഴുത്തിലായതുന്നു. ശാരൂതാത്തിന്റെ അപ്പോൾവികാരങ്ങൾ

അവരെ വിലക്കേപ്പുട വഴിയിൽനിന്നു തള്ളിമാറ്റി. ഒരു ടിവിസം കിനാവിലുടെ അവർ ഭന്താവിനെ കണ്ടുകൊട്ടി. ആ ക്ലോക്കറം നിര തെതാഴുകയിരുന്നു. ചുണ്ടുകരം പല്ലുകരംകീടയിൽ അഭ്യർത്ഥിപ്പി ടീച്ചീസിക്കകയായിരുന്നു. കരച്ചിൽ ഹൃദയത്താട്ട് കഴകാതിരിക്കാനു യിരിക്കാം. എന്നാലും അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധാ അവർം കേട്ട്. അതെന്നുംയോജനാ അറിയില്ല. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു:

“കണ്ണുവാിവി എല്ലാം മഹിക്ഷം, സഹരിക്ഷം. വേദഗ്രാഫം ക്ലോക്കമായിരിക്ഷം നിന്നുക്ക് വിധിച്ചീരിക്കുന്നതു്. എന്നവെച്ചു് നീ എൻ്റെ മക്കലെ കുഴുപ്പുടത്തായതു്, കൈക്കൊ. അവരെ ആര്യ മില്ലാത്തവരാക്കിരിക്കുന്നതു്!”

കണ്ണുവാിവിയിലുടെ കാരുകളിൽ പിന്നീട് എല്ലാഫ്റാഴം ആ ശ്രദ്ധം കൂടണാക്കുന്നുംയോജിയും. മനസ്സിൽനിന്നു് ആ ഭാവിതനം ഉൽക്കണ്ണാഭരിതനമായ മനസ്സും തുപം മായ്ച്ചുകളുംനും കഴി തെരിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് സ്വന്തം മക്കലുടെ സന്തോഷത്തിനും സൗഖ്യത്തിനും വേണ്ടി അവർ ജീവിച്ചു. എത്ര കഠിനമായ പരീക്ഷ ലാഡേഞ്ചും നോട്ടാൻ തന്നിക്കു് ശ്രദ്ധ നൃഥാനുഭവം മാറ്റുമെ അവർ പടച്ചാനുരാജനാട് പ്രാത്മിച്ചുംബി. അതോക്കെല്ലാം തന്നെ നാശിപ്പിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചു നടക്കുന്നതു് അവക്കിഡിയാ മായിരുന്നു. അഭ്യുഥതിപ്പുടുക്കും ഉക്കാരിന്റെനും കൂദാതിരിക്കും തുപ നേരം പേടിസ്പച്ചുങ്ങലിലുടെ കടന്നവനു് ആ പാവപ്പുട മുന്തേ പലപ്പോഴും ഭയപ്പെട്ടതാരംഭായിരുന്നു. അദ്ദുഃഖം അവർ തന്നെ തന്റെ റബ്ബീന്റെ വിധിക്കു വിട്ടുകൊട്ടക്കയാണു് ചെയ്തിരുന്നതു്:

“ഒക്കെ നിന്റെ തീരുമാനങ്ങളുന്നുംരിച്ചു നടക്കുകയോളി.

ഞാൻ നിന്റെ അട്ടിമയാണു്. രക്ഷിക്കാനും ശീക്ഷിക്കാനും നീ നക്കു് അധികാരിക്കുണ്ടു്.”

മക്കാരു് വിചാരിച്ചു് താൻ ഒരു വലിയ ദ്രോഹംചെയ്തു, ഒരു നാശകമെ പ്രചരിപ്പിച്ചു് ഒരു മുന്തേക്കു ജീവിതം താരുമോ

റാക്കി. താൻ അഴിച്ചുവിട്ട് കൊടുക്കാറോ പ്രതീക്ഷിച്ചതിലേരെ നാശനങ്ങൾ വരുത്തിവെച്ചുപൂർണ്ണം അയാൾക്ക് വേദനാശം പശ്ചാത്യാപാദം തോന്തി. എക്കില്ലോ അക്കാര്യം തുറന്നപറയാൻ അയാൾക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. ലഭജിഷ്ഠം ഭീഷപാദം തടസ്സമായി നിന്മിക്കും. ഒരു ദിവസം ആരോട്ടും പറയാതെ അയാൾ സ്വന്തം നാട്ടിൽനിന്നും എത്തോട്ടു പോയി. പരിനീട് ആ മനസ്യരക്ഷാചീഴ്സ് ആർക്കം ദാം അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അറിയബാമോ അതുഡേഹത്താലുള്ളതാൽ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അധികമാളികളും ഒരു ശൈഖ്യകിട്ടിയതുപോലെ സന്താഷിക്കുകയാണോ ചെള്ളതു്.

അമ്മത്തി ത്രിട്ടരിലും ഉത്സാഹത്താട തന്റെ ദിവ്യപ്രവർത്തികൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരും. കണ്ണുബാനിവിശ്വ കറാംപറയാൻ തുട്ടാണ്ടി അയാൾക്ക് വീട്ടിൽ കറച്ചുനേരം കഴുപ്പുമൊന്നാംതുടക്കാതെ ഇരിക്കാം. ബീറാച്ചി പ്രസന്നവതിയായി അയാളുടെന്നും കണ്ണുബാനിവിശ്വ ചീതുപറയാൻ ത്രിക്കുചെയ്യം. അപ്പോരും അവർ തെന്നാവിശോച്ച് സ്കൂളാം കാണിക്കും; നല്ല കുട്ടുംജും ചായ ഉണ്ടാക്കി കൊണ്ടുകൊടുക്കും.

പ്രക്കാശം, മഹാപ്രഭാസമയത്തും അമ്മത്തിക്ക് കൂദ്ധകാലമാണോ. ബീറാച്ചിജുടെ നാവു് ഇടവിടാതെ ചീലയ്ക്കും. പറയാൻകൊള്ളുത്താതെ ചീതുയാണോ തെന്നാവിശ്വ വിളിച്ചുപറയുക. കണ്ണുബാനിവിശ്വ കെട്ടാൻ കൊതിച്ചുനടന്നിരും എന്ന ആരോപണത്തിൽ നിന്നും അമ്മത്തിവിശ്വ ഇപ്പോഴും അവർ ഒഴിവാക്കിയിട്ടില്ല. മുന്നോ ആശിഷാളിയും ഒരു മകളുംബാണോ അയാൾക്കുള്ളതു്. അവക്കം ബാഹ്യഘാട്ടു് വലിയ സ്കൂളരും ബഹുമാനവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ പരിഞ്ഞതെന്നാം അവർ കുറഞ്ഞില്ല. ധിക്കാരംനാിതെ മട്ടിലേ പെത്തമാറുകയുണ്ടു്. അവർ ബീറാച്ചിജുടെ മക്കാഥന്നുണ്ടാണോ! ഇള്ളം സന്തതി ബാഹ്യയെ പരിശുശ്രാവിക്കാനും, അയാളുടെ കീഴുണ്ടിന്നിന്നും സീഡി ക്രൈസ്തവാം, ചാതകസ്വരൂപരുടെ വട്ടി ഉണ്ടിവെച്ചു് അയാളും തലത്തും വീഴ്ത്താണും മടക്കാണിച്ചിരുന്നു.

നബന്ധം. അനുഭവത്തിക്കു് വീടു് കെ ശരൂപങ്ങൾക്കും നിയന്ത്രണം ചെയ്യാം.

അതുകൊണ്ടു് അധികാരം അധികസമയവും പുറത്തു് ചുറ്റിത്തും നിന്നും കഴിച്ചുള്ളും; കണ്ണുബീബിയുടെ കിറങ്ങേള്ളം കിറവുകളിം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു്. റാട്ടകാര്യങ്ങളും നാഡുകളും ഇടയിൽ അവരെ കരിച്ചു് അനുഭൂം പരാമാര്ഥം കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. മുഹമ്മദും അവരെ കിറയേട്ടതാണോ, കമ്മൂസ്യാടകളിലോരുംു് അംഗീരിക്കും മാവിച്ചിരിക്കും. അനുഭവത്തിലുടെ വാഗ്ദാനം പ്രതികാരംമുഖ്യമാണു് കെട്ടടക്കാ നിയന്ത്രണം.

കണ്ണുബീബി ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും ജീവിച്ചിരുന്നു, വൈദികളിലും കമ്മൂസ്യാടകളിലും സഹാരിച്ചിരുന്നു. അവർ കല്ലുവരായി വളിക്കും, അവരുടെ ഭാവിസ്ഥാന്തരങ്ങൾക്കുണ്ടു് നിംബുകളും ചെഫ്റ്റാൻ എന്ന ബാലായ്യുമിക്കെല്ലുടുക്കുപാലുമും ജീവിതാംശിനാം ഫരി മലം കിട്ടിയെന്നാം സഹാധാരിക്കാം. അഥവാ അംഗീരിച്ചു്, വിളരിയ ദിവാനു് സംസാഹരിക്കുന്ന തൊഴിച്ചു് പരമ്പരാക്കം. പക്ഷം, സംഭവങ്ങൾ അങ്ങനൊട്ടാണോ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു്?

മാസത്തോളം കൊല്ലുങ്ങളും കടന്നുപോകുന്നതാടെ കണ്ണുബീബി വിശുദ്ധിക്കുന്നു് പ്രതീക്ഷകളുടെ കൈത്തിരികൾ ഒന്നാണും കൈക്കുപാലുണ്ടാണെന്നും. ഇരുന്നിന്നും തുള്ളിക്കയറ്റുതു തുട്ടു് റാഡിയാനും കഴിയാതെ അവർ കഴിഞ്ഞവീണു. ദേവ താനിന്നും കയ്യും അഞ്ചുമില്ലും കൊച്ചുകളുംബത്തിന്നും ഒരു തീരുച്ചയായി കുംഭം ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു!!

അബു'ദ്വും മൊസീനും ബാറ്റും മരിച്ചു ഉടനെതന്നു മും പാറ്റുപും കാത്തുപള്ളിയിൽപ്പോക്കം വേണ്ടും വെച്ചു. ഭ്യസ്താനും ആരഞ്ഞില്ലും. അവർ അനുസരണമില്ലാതെ കട്ടികളായിരിക്കും. ഭസ്താതന്ത്രങ്ങളും ചീണാ കൂട്ടകെട്ടുകളും അവരും ചെള്ളിക്കഴിയിൽ തുള്ളിയിട്ടു്. അവിടെ കിടന്നാം അവർ കരിമറിഞ്ഞു് രസിച്ചു. അബു'ദ്വും ചെരുപ്പുത്തിലെതന്നു നുള്ളിക്കളവുകളുംബാധിക്രമാം വളന്നു

വന്നതു്. ബാധ്യത കീഴയിൽനിന്നു് കാര്യു് കട്ടെടക്കണ, വീടു വസ്തുതയിൽനിടപറിക്കുന്ന തേരു എടുത്തുവില്ലു്. അതാണെന്ന ചില തൊക്കെ. മൊയ്ക്കീൻ മററായ മട്ടായിരുന്നു. അവനു് പണ്ടും ആരു കിലുമൊക്കെയായിട്ടു് വഴക്കടിക്കണമെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നോള്ളു. ബാധ്യു് മക്കളോടു് അളവററ സ്റ്റൂഡിമായിരുന്നു. എന്നവെച്ചു് കുറിക്കലും അദ്ദേഹം അവയുടെ തെററകൾക്കിടങ്ങണ കിററങ്ങൾക്കിടങ്ങണ മാറ്റു കൊടുത്തിരുന്നില്ലു. നല്ല ചട്ട അടിക്കൊടുത്തുനുയാണു് മക്കളെ വളിത്തിക്കൊണ്ട് പോന്നിരുന്നതു്. പക്ഷേ, കുത്തുബീബി അതാണെന്നായിരുന്നില്ലു. ബാധ്യ മക്കളെ തല്ലുനുബാറാ അവർ ഇടയിൽ ചാടിവീഴു, ഇനിതല്ലത്തെ എന്നു് നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് അപേക്ഷിക്കും. അവർ കാണിക്കുന്ന വിക്രതിത്തരങ്ങൾ ബാധ്യുടെ ചെക്കിൽ എത്താതിരിക്കാൻ പാട്ടപെടുകയും ചെയ്യാറണ്ടു്. ഇന്നു്, ഭന്താവു് മുന്നൊക്കെ പറയാറണ്ടായിരുന്നു ഒരു കാര്യും കുത്തുബീബി കാര്ത്തപോവുകയാണു്:

“കുത്തുബീബി, നിന്റെ സ്റ്റൂഡി അവരു ചീതയാക്കും. അവസാനം നിന്റുക്കു് വേദനയായിത്തീരും.”

ആ വാക്കുകൾ പുലൻ കഴിത്തീരിക്കുന്നു. അബുദ്ദും മൊയ്ക്കീനും ഉമ്മയുടെ കൈകളിൽനിന്നു പിടിവിട്ടുപോയി. അവർ വളരെ വേഗത്തിൽ നാട്ടുകാതുടെ ഇടയിൽ ചീതപ്പേരു് സന്ധാരിച്ചു. മുത്താധ്യ അവരു ശാസിച്ചു് നേർവഴിക്കു് കൊണ്ടവരാനല്ല ശുമിക്കുന്നതു്, കുത്തുബീബിയെ കിററപറത്തുകൊണ്ടു് അവരുടെ എല്ലാ കൊള്ളുത്തായ്ക്കരിക്കും നൃായീകരണം പറത്തുണ്ടാക്കും. അതു് അവക്കു് സഹായമായിത്തീർന്നു. അമൃതത്തി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു് അതുതനുയായിരുന്നു. അവർ ഉമ്മയെ തല്ലുനു വരും കൂളിക്കടിയുമായും പോകരികളും ധൂത്തുമായും ആയിത്തീർന്നു കൊള്ളുന്നു. അതിന്റെ വേദന അനുഭവിക്കുന്നതു് കുത്തുബീബി യല്ലോ? അപ്പോൾ അമൃതത്തിക്കു് അക്കാരൂത്തിലെക്കെ സന്ദേശി കിാങ്കെ വകയുാളുള്ളു!!

മുത്താപ്പുജുടെ സഹായത്തോടുള്ളടക്കണ അബ്ദിദ്വാരം മേം
യീനം ബാപ്പുജുടെ സ്വന്തതിൽ തങ്ങൾക്കുള്ള കാരാറികൾ ഭാഗിച്ചു
വാങ്ങി. പീന രാജുവേഷം പണ്ടത്തിനു് പത്രമില്ലാതായി.
കൈകു തെങ്ങിൻതോറ്റു് കൈകു മുഖക്കുപാടവുംബാശു് കൈകു
ത്തക്കം കീടിയീഴ്ന്നു്. ആദ്യം നിലം വിറു, പീന പറമ്പു.
അബ്ദി അഞ്ചിനെങ്ങാണു് ചൊള്ളുന്നു്. പക്ഷേ മൊസ്തീനു് ആ രീതി
പിടിച്ചില്ല. അവൻ ഭ്രമിയു് നിലവു് കാറയടിക്കു് വിറു.
എന്നിട്ടു് പണം ബാഹിൽക്കാണ്ടിട്ടു്. ആവശ്യത്തിനു് ആവശ്യ
ത്തിനു് എടക്കുന്നു് പരിലവു് ചൊള്ളാമല്ലോ.

തന്ന പരിഞ്ഞു് ഒരു നിമിഷംപോലു് കഴിഞ്ഞതുടാൻ കഴി
യാതിരുന്ന തന്നെ മകളുടെ ഭവത്തുനിന്നു് സ്നേഹംനിറഞ്ഞ ഒരു
നല്ല വാക്കേക്കിലു് കുറക്കാൻ ക്രാന്തിവീരി കൊതിച്ചുതുടങ്ങി.
എല്ലാ ദിവസവു് അബ്ദിദ്വാരം മൊസ്തീനു് വീട്ടിൽ വന്നുനുവരില്ല.
എന്നാലു് ക്രാന്തിവീരി എന്നും രാത്രി ജൗമാം രണ്ടുമണി വരെ
കാത്തിരിക്കും; ഭക്തിഭാവു് ക്രാന്തിവീരി. തന്നെ മക്കാം തങ്ങാട്ടു്
കാണിക്കുന്ന താരുകരംക്കു് അവരു ശിഖിക്കുന്നതു എന്നു് ആ
മാറ്റുമ്പറയു് തെങ്ങിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു് എഴുപ്പാഴിം പ്രാത്മിക്കാരണം.
അപകടങ്ങാം പതിയിരിക്കുന്ന വഴികളിലുടെ അവൻ പാതയും നട
ക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടു കൊടുക്കാറാറിനും മാറ്റുവു് അവൻ ഒരു
പ്രേക്ഷിക്കുന്നുല്ല. ഉർക്കഞ്ഞനിറഞ്ഞ എഴുപ്പരോടെ കാത്തിരുന്നു്
കാത്തിരുന്നു് തള്ളുന്ന ക്രാന്തിവീരി അവളുടെ റഫ്രോം അപേ
ക്കിയും:

“ഇലാറ്റി, നിന്നെ ക്രാന്തിവീരി നോട്ടു എന്നെന്നു മകളുടെ
മേൽ പതിയണ്ണു. അവക്കു് ക്രാപ്പറ്റും വരുത്താതു.....അവരു
നീ നേർവഴിക്കു് ആക്കു് തന്മാനു.....”

പട്ടപ്പാന്ത്യരാഘവൻ ശിഖി ഇടിഞ്ഞീപോലു തന്നെ മകളുടെ
മേൽ പതിയുമോ എന്നു് ക്രാന്തിവീരി എഴുപ്പാഴിം ഭയപ്പെടാറണോ
യിരുന്നു. അതും പ്രവർത്തികളുണ്ടു് അവൻ ചൊള്ളാക്കാണ്ടിരുന്നു്.

രണ്ടുപേരും കള്ളകടക്കം, സീകളായി ചീതു വിശയ തനിൽ ഉടപെട്ടു. അബ്ദവിന്ന് പണംവെച്ചു് ശീട്ടകളിയാണു് പ്രധാന വിനോദം. മൊയ്യാൻ തടി മിച്ചലിലും ദൈർഘ്യത്തിലും അവരകരിച്ചു് നടക്കുകയാണു്. അട്ടത്തകാലത്തു് അവൻ ഒരു കംാറി തീപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു് അരയിൽ തീരക്കു ലെയിൽ ചുവന്ന ടുക്കു കോണ്ടു് ഒരു ചട്ടമികളും കെട്ടിയാണു് മുപ്പുതുട നടപ്പു്. വയസ്സു് ഇതുപരത്തിരണ്ടു് കഴിത്തിട്ടാള്ളിവായിലും ഒരു ദിനമന ഷ്യൂനായി അവൻ വളർന്ന കഴിത്തിട്ടുണ്ടു്, വഴക്കം അടിപിടിയും ഉണ്ടാക്കാത്ത ദിവസങ്ങൾ കിട്ടാണു്. അബ്ദവും വന്നാൽ ഉണ്ടായെങ്കിലും പെട്ടെന്നും ചീതുവിളിച്ചു് പറയുകയെന്നുള്ളി. ഏന്നാൽ മൊയ്യീന് അക്കാനെയ്യു. ഒപ്പും വന്നാൽ തല്ലു് എന്നും പതിവുള്ളതാണു് ചരിയപ്പോരം ഉണ്ടക്കം കീടിയെന്നു് വരും. ഏറെ കാമനിച്ചു് വളർത്തിയതു് മൊയ്യീനെയാണു്. അവനിൽ നിന്നു തന്നെയാണു് കിഞ്ഞിവീക്കു് കൂട്ടതൽ ഉപദ്രവങ്ങൾ നേരിട്ടു് കോണ്ടിരുന്നതും. അതുകൊണ്ടു് തന്നെ മൊയ്യീന്റെ കാര്യത്തിലാണു് ഉൽക്കണ്ണും പരിശ്രമവും. പെററതജ്ഞയെ തല്ലുന്നവർക്കു് പടച്ച വൻ ഭ്യക്രമങ്ങളായ ശിക്ഷകളാണു് നല്കുക. ആ ശിക്ഷകളുടെ അണിപ്പുകളും തനിൽ അവക്കു് കാടിരക്ഷപ്പെടാൻ കഴിയില്ല. തിരമാലകൾ വളരെവേഗം പാതയു് ചെന്നു് അവരെ പിടിച്ചു് വിഴുക്കും. അതൊക്കെ ചീന്തിക്കുന്നവാരാ കിഞ്ഞിവീക്കു് ഭ്രാഹ്മ ടുക്കം. തന്റെ മക്കൾ കൂട്ടപ്പെടുന്നതു്, കണ്ണിരോഴുക്കരുന്നതു് അവ കുറ്റാനെ കണ്ടു് നില്ക്കാൻ കഴിയും? ചരിയപ്പോരം സമാധാനിയും ഇതൊന്നും കാണാൻ തനിക്കു് സമയംഡാവില്ലെന്നു്. ഉടനെ മരറായ ചോദ്യം പൊതുവായും. പിന്നെ ആരാണു് ഉണ്ടാവുക? ആമിനും മുഖം തെളിഞ്ഞുവരും. കിഞ്ഞിവീക്കി പൊട്ടിക്കര ഞതുപോകിം:

“ നൊസീഡില്ലാത്ത, ബാധ്യംടെ കിഞ്ഞിമോളേ, നിന്നെ തനിച്ചാക്കി ഉണ്ടാക്കു് കരിടതേക്കം പോകണമെന്നില്ല. നിന്നെ

ആരക്കു കാഞ്ചിലെക്കിലും പിടിച്ചേരുന്നിട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നു ഉണ്ട് സമാധാനമായി. സന്ദേശങ്ങളാണ് മരിയും ചൊയ്യാം.”

ആമിന പണ്ഡത്തോ കൊച്ചുക്കട്ടിയോന്നാമല്ല ഇന്ന്. വസന്തതീ നീറ അലിംഗനത്തിൽ പുളകംകൊണ്ട് നില്കുന്ന മല്ലക്കാട്ടപോലെ യഥുനം ആമിനയിൽ പല അനുഭവങ്ങളും വരത്തിവെച്ചു് കഴി ഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കവിതയുടെ പനികൾ ചൂക്കേണ്ട വാദ്ധംഗി യോടെ ചുവന്നുള്ളതു, കുന്നുകളിൽ നീലവെളിച്ചുത്തിനീറ കൈ തിരിക്കും തെളിഞ്ഞു, എന്തും റൂഫസം നിരഞ്ഞു സപ്രാജ്ഞതയുടെ ശയന്ത്രഹമായിത്തീർന്നു. സുന്ദരിയായ ആമിന പുരംപുരയ്ക്കു ലെ ഉസ്താനീറ ഭാവി വധുവാണു്. അല്ലെങ്കിൽ സന്തോഷ ആക്കണ മെന്നു് ആമിനയു് കണ്ണുബീബിയു് ഉസ്താനു് ആറുഹിച്ചിങ്ങു എന്ന പരഞ്ഞന്താക്കു കൂട്ടത്തിൽ ശാരി.

ഉസ്താനീറ വീട്ടുകാർ പഴയ വാഗ്ദാനങ്ങളിൽ നിന്നു് പിന്നവ ലാഡേയു് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നാശത്തിനീറ കൊട്ടക്കാരവു് അടിച്ചു് തകരുക്കുകാണിരിക്കുന്ന ഒരു വീട്ടിന്നിന്നു് തങ്ങളുടെ മകൻു് ബന്ധുതപം പിടിക്കാൻ അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നീല്ല. ഏന്നാലു് ഉസ്താനു് ആമിനയെ മറക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നീല്ല. അവൻീറ എന്തും അവളുടെതുമായി കൊള്ളത്തെപ്പുട്ടപോയിരുന്നു. അവളുടെ മുവം പിടിച്ചുയർത്തി അ നന്ദത്തെ കുന്നുകളിലേക്കു് നോക്കി കൊണ്ടു് ഉസ്താൻ പരഞ്ഞു:

“ആമിന നാം ആസ്തുഹിച്ചതു് പരസ്പരം പിരിഞ്ഞപോകാൻ വേണ്ടിയല്ല. എല്ലാ സപ്രാജ്ഞയും ഒ, ഇപ്പോൾ തന്ന കഴിച്ചുട സമുഖ്യാണു് ഉണ്ടായും ബാധ്യാം പരഞ്ഞതു്. അതിനു് ഏനിക്കു് മഹാസുഖിലൂ ഏനിക്കു് കഴിയില്ല. തൊൻ എന്നീറ ആമിനയെ കെട്ടിം. നീ ഏന്നീറതാണു്.”

ആമിനയുടെ ചുവന്ന ചുണ്ടുകളിലും നീലമിയാൻ കുന്നുകളിലും പുഞ്ചിരിയും പരഞ്ഞു. ഉസ്താൻ നല്കിയ പ്രതീക്ഷകളുടെ തേൻതുള്ളിക്കാം നൊട്ടിന്നണ്ണഞ്ഞകൊണ്ടു് അവരു കാത്തി

യന്ന. വീട്ടിലുണ്ട് അഞ്ചു കുറുക്കുന്ന കൂദാശ ക്ഷേത്രം കാലം ഉള്ളാണ് വരണ്ണം. അധികാരിക്കുന്ന എത്തെങ്കിലും ഒരു ജോലി ലഭിക്കേണ്ടതാണ്. അന്നായിരിക്കുന്ന ആമീറ ഉള്ളാൻറെ കാര്യ യായിരാതീരെ.

പക്ഷേ, അതൊന്നാം അതു എഴുപ്പുചുണ്ടു കാര്യമാണെന്നു് കൂദാശ ബീവി ക്രാനിയിൽനിന്നും തന്നെയല്ല, മകളിട കല്യാണം ഉടനെ നടത്തണം എന്നാണു് അവക്കു്. ഏറെനാശം അവക്കു് കാത്തിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. പക്ഷേ, ആമീറ അതിനു് സ്ഥാതിച്ചില്ല. ഒന്ന് രണ്ട് വിവാഹാലോചനകൾ വന്നു. കൂദാശ ബീവിക്കു് അവരണ്ടു് ഇച്ചുപ്പുടക്കളും ചെണ്ടു്. ആചിന എത്തുന്നുവിന്തുകൊണ്ടു് ആലോചനകളോന്നും തുടർന്നുവോകാൻ പറാിയില്ല. അമ്മൈതി കുമാര കുട്ടിക്കളും കാര്യം പറഞ്ഞുവന്നു. അണ്ണു് ദിവ്യം മൊയ്യീനു് അക്കാര്യത്തിനു് അനുകൂലികളായിരുന്നു. കുമാരജുവാനു ശ്രീമാൻു് ആചിനയു കെട്ടിയാൽ കൊള്ളുമെന്നൊരു പൂജയില്ലോ. കുമാരജുവാനു ആചിനയു ആചിനയും മുന്നാമുൻ ആ വിവാഹാലോചനയുംായി പടിക്കുന്ന വന്നുപ്പോരം തന്നെ പറഞ്ഞു:

“അക്കാര്യും നടത്തുവാം.”

ശ്രീമാൻ അതുന്നു കുട്ടിത്തിന്റെപട്ട ആളില്ലു. കുടു കാര്യ സൗഖ്യം ഒരും. കണ്ണാൽ പേടിതോന്നുന്ന മുട്ടമാണു്. കുട്ടി അഞ്ചുനിറം, തടിച്ചു് തുടാക്കിടക്കുന്ന ചുണ്ടുകൾ, കുള്ളകളിൽ ഒരു കശാപുകാരന്റെ പെശാച്ചിക്കാവുമാണു് ജൂലാച്ചു നീന്തിയ നാലും. ആ ഭയക്കരമായ മുപം മുഖിൽ കാട്ടു് ചൊടിച്ചും കുട്ടി ആചിന പറഞ്ഞു:

“ആ മനസ്യാന്തരം ഭാര്യയായിരുന്നീരാൻ മാത്രം താനൊരു ചെയ്യിട്ടില്ലു്.”

ആ വിവാഹം കെട്ടുപ്പോരം അമ്മൈതി ശ്രീമിത്തായി പറഞ്ഞു:

“ഉം. ഉദ്ദേശം മോളു് കാത്തിയേന്നോടു. ഉള്ളാൻ വരണ്ടു്, കൊടും ശ്രദ്ധാദാശം ആയിട്ടു്!”

ങ്ങ ദിവസം വഴിക്കുവെച്ചു് അയാൾ മൊഴീക്ക തടങ്ങു
നിരത്തി കുറഞ്ഞു്

“എന്നടാ റിപ്പാർട്ടമെന്റാക്കെ റാബ്ബറും മാനുവും ഇല്ലാതാ
യോ?”

മുത്തായു എന്നിനെക്കറിച്ചാണു് പരിശുന്നതെന്നു് അവനു്
മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ മുത്തായുംജെ ഭവദത്തെക്കു് കനാം പറ
യാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു. അമൃതത്തി സംസാരം തുടന്നു്:

“ആളുകളെല്ലാക്കെ പാലതും പരിശുന്നണ്ടു്. നിന്റെ ഉമേഖം
അവളുടെ പുന്നാരമോളിച്ചുട്ടുടി താവാടിന്റെ പേരു് നാററിക്കു
ന്നു തോന്നണാതു്. എന്നടാർക്കെന്റെ പുറത്തിന്തോ നടക്കണ്ണം.
നിനക്കു് വല്ലതും ഉന്നസ്ഥിലാക്കണ്ടോണ്ടോ എന്നിനാ കെട്ടിക്കണ്ണായ
പെക്കായും കടക്കാതു് ഉസ്തുംനേപ്പാലേഷ്യും ഒരു ചെറുപ്പുംനാ
രവ് അക്കത്തും അട്ടക്കലേലും കേരിയിരിങ്ങി നടക്കണ്ണാതു്? എന്നിനാ
അവനെ എപ്പുഴിം അവിടെ വിളിച്ചുവരുന്നതു്? ഹായീ...ഹായീ....
ആളുകൾ എന്നാരുക്കുവോ പരിശുന്നണ്ടാക്കുന്നതെന്നാറിയോ? ഫോറൈ,
എന്നിക്കു് അതൊന്നും നിങ്ങനാടു് പാരാൻ പററും. ഒരു കാര്യം
പെറ്റു്: ഇന്തി അവനെ നിന്റെ കടക്കാതു് കേരിയതു്. വല്ല
നാണ്ണാക്കെട്ടം വന്നു് പെട്ടാൽ പിന്നെ നൃക്കുന്നാം ജീവിച്ചിരി
ക്കാൻ പററും.....”

മുത്തായു മൊഴീന്റെ ചെവിയിൽ പിന്നുഡി പലതും കാതി
ക്കൊടുത്തു. അനും അവൻ ആകെ തിളച്ചുമറിഞ്ഞ മട്ടിലാണു്
വീട്ടിലേജ്ഞു് കയറിച്ചുന്നതു്. എല്ലാറിനേങ്ങും പിടിച്ചു് അ
റക്കണ്ണമെന്നായിരുന്നു ഉന്നസ്ഥിൽ. ചെന്നപാടെ കണ്ണുട്ടിയതു്
ഉസ്തുംനേപ്പാലേജ്ഞു്. അയാൾ അക്കത്തു് നിന്നു് കൊലുംയിലേജ്ഞു്
ഇരഞ്ഞിവരുന്നു. പിന്നിൽ, വാതിലിന്നുപുറത്തു് ആമുന്നയുടെ ഭവവും
കണ്ടു.

“ഹാ...മൊഴീൻ.....!!”

ഉസ്താൻ ചീരിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പ്രക്കാ, മിംഗീതിയിൽ മന്ത്രി സ്വീകരിക്കുന്ന ഒരു കോപംകൊണ്ട് വിക്രതവും ഭയങ്കരവും മായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു് അധാരം കുറഞ്ഞിൽപ്പെട്ടു. അന്വരദ്ദും ഫോറ്റിച്ചു:

“എന്താണു്? എന്തിനാണുന്നു് ജോല്ലീന്നു്?”

ചോദ്യത്തിനു് മരവടിയില്ല, ചേക്കിട്ടു് ആശനടിയാണു് കിട്ടിയതു്.

“ഹാഡ്രൂം.....”

അമീനജും ഉസ്താൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. ഉസ്താൻ തള്ളുന്നു് നിലവിൽ തന്നെ ഇരുന്നുപോയി. തല കരഞ്ഞുനാ. കണ്ണകൾക്കു് മുഖിൽ ഇരക്കുന്നു് പരക്കാ. ജോലിന്നു് അധാരം വൃംകാളു് അടിച്ചു് മുരഞ്ഞു് മാറ്റി. അധാരം ബോധാകട്ടു് നിലത്തു് കിടന്നു.

അമീന നിലവില്ലിച്ചുകൊണ്ടു് ഇരാലുന്നുക്കു് കാടിയിരുന്നു. ജോലിന്നു് അവൻ തന്നെ, പിടിച്ചുവലിച്ചു് അകരുന്നുകൊണ്ടുപോയി. പിന്നെ ഇടിച്ചുനേരും നിലവിലിച്ചുനേരും ശാന്തമാണു് കേട്ടു.

“ദുഷ്ടാം....ദുഷ്ടാം....എന്നുന്ന മോളേ കൊല്ലുമ്പേ”

കണ്ണുനാറിവി ഒച്ചുചിട്ടുകൊണ്ടു് എത്തി ഒരാററത്താഴീക്കു് അം ബാറളും ജോല്ലീന്നു് നിരുത്തി. അവൻ മറിഞ്ഞുകെ മുലയിൽ ഒരു പഴുംണിക്കെട്ടുപോലെ കൂട്ടത്തുവീണു.

“ദേക്കരത്തിനേം ശാൻ കൊല്ലും. തന്നുംകും ചീതിപ്പും വരത്താൻ ശാൻ ആരോധു, സഹതിക്കുലു്.”

ജോയ്സീനു് കോലായിലേക്കു് തന്നെ തിരിച്ചുവന്നു. അസ്തും ഉസ്താൻ കണ്ണു് തുന്നാം എഴുന്നേറ്റുന്നു പാടപെട്ടകയായിരുന്നു. ജോയ്സീനു് വേഗംചേനു് അധാരം പിടിച്ചേഴുന്നേലിച്ചു. ഒരു ദ്രാസു് വെള്ളിവും കൊണ്ടുകൊടുത്തു. പിന്നീടു് അധാരം പടിവരുകൊണ്ടുചെന്നാക്കി, എന്നീടു് പറഞ്ഞു്:

“ഉസ്സാൻ ഇന്തി ഈ പടിക്കുന്നു” ഇങ്ങനെ ചോ. അമുമിനാനെ കെട്ടിണ്ടു് തന്റെ വീട്ടിനാൽ ഇഷ്ടമല്ല. പിന്നെ താൻ അവരെ പതിയ്യാൻവേണ്ടി നടക്കുന്നു്. ഉസ്സാനെ, വെള്ളതു തടി കേട്ടവരുണ്ടോ.”

ഉസ്സാൻ അവിടെനിന്നു ഫോക്കുന്നും മൊള്ളിപ്പെട്ടു ദീഷണാ കുട്ടു് ആരുജിനെയു എറ്റുനാശിയ്ക്കായി ഉദ്ദേശ്യിപ്പിച്ചുമെന്നും തീരു മാറ്റിയിരുന്നില്ല. ഒരു മുഖ്യാദ്ധ്യാത്മകാട്ടി ആ വീട്ടിലെയ്ക്കു കടന്നു ചെല്ലുണ്ടോ, ആമുമിനെയു വിഴിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ. അതുണ്ടായാണോ മനസ്സിൽ കുറ്റിയിരുന്നതു്. പഞ്ചാ, പരിശീലനാരിക്കലും ഉസ്സാൻ ആ വീടിനെപ്പറ്റി പടി കടക്കുവേണ്ടായില്ല. വേദനയോടു കൂടിയായിരുന്നുകൂടില്ല. ആമുമിനുമായുള്ള ബന്ധത്തിനോ അധാരം പൂണ്ടിവിരാമമിട്ടു്. ഒരു പ്രേമകമാ പരാജയത്തിനെപ്പറ്റിക്കുട്ടിൽ ചെന്നടിയ്ക്കു തക്കാൻ. അതിനു കാരണം, മൊള്ളിപ്പെട്ട ദീഷണാ മാത്രമായിരുന്നില്ല.

കൈ ദിവസം ഉച്ചുക്കുണ്ടത്തിനോ കുത്തുവീവിയുടെ വീടിൽ കൈ ദീപുകാരൻ തന്ത്രങ്ങൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയിരുന്നു. കുത്തുവീവി തന്റെ സക്കടങ്ങൾ മുഴവൻ തന്ത്രങ്ങളാണ് പറത്തു. അവയുടെ മനസ്സിൽ കേട്ടെന്ന സംഗ്രഹങ്ങൾ വീഘ്നപ്പട്ടി നിന്നിരുന്നു. അഞ്ചുതെരി എല്ലു പീതിലുപുത്തി ചെയ്യാനും മടിക്കാത്തവനാണോ. തന്നെയും തന്നെ കൂട്ടംബത്തേയും നശിപ്പിക്കാൻ ആ മനസ്സും വല്ല ‘ശ്രദ്ധാം’ ചെയ്തിച്ചുവീട്ടിനാകമോ? അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ മക്കരി ഇതു മാത്രം. പീതിലെപ്പട്ടമായിരുന്നില്ല എന്നാണോ അവയുടെ ദുഃഖാവാസം. എല്ലാം കേട്ട ശ്രദ്ധാം ഇതിനീണ്ടു് കൊയ്യുത്തങ്ങൾ പാറഞ്ഞു:

“അടുത്തനേ നടക്കു” മണിയിട്ടു നോക്കോ. എല്ലാം ഒന്നു വെളിവാക്കു. എന്നിട്ടു് എന്നാണോവെച്ചാ വേണ്ടപോലെ ചെയ്യും.”

അങ്ങിനെ മഹിനാട്ടം നടന്നു. മഹിയിൽ അമൃതാജീവിടെ
അപമാണം തെളിഞ്ഞവന്നതു്. അയാൾ അന്നജൻറു വീഴ്ചു ചെടു
പൊട്ടിക്കാൻ ചാത്തനെ അരയച്ചിരിക്കുണ്ടോ!

ആ കുമ പുറത്തുവന്നതോടെ ഉസ്സാൻറു മനസ്സു് ഇളക്കിത്തു
ന്തോ. ചൊക്കത്താൻറു ശല്യം ദായിച്ചു തെ വീഴ്ചു. അതുമായി
ടാബാം അയാൾ ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്. ആമീന പാവമാണു്, നീജു
ഉക്കയാണു്; എല്ലാററില്ലെന്നു അവരും സുന്ദരിയാണു്. പക്ഷേ,
എങ്ങിനെയാണു് അങ്ങാട്ടുക്കുക്കു? കൊള്ളുത്താത്തവതും തെന്നാ
ടികളുമായ രണ്ടു് അങ്ങളിലുംഡാണു് അവരുക്കുമ്പുതു്. അവൻറു
വീഴ്ക്കാക്കാണുക്കിൽ അവരാളെ വിവാഹംകഴിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ
ശക്തിയായ എതിർപ്പുണ്ടു്. എല്ലാംകൂടിയായഞ്ചും ഉസ്സാൻ
പരിഗിരിഞ്ഞു നടന്നു. ആമീനയ്ക്കു് തെ ചെറിയ കത്തു കൊടു
ത്തയച്ചു്:

“എനിക്കു് നിന്നു വിവാഹം കഴിക്കാൻ ഭാഗ്യമില്ല. നി
ൻറു കണ്ണനീരിൽ കൂളിക്കുന്ന മുഖം ഞാൻ കാണുന്നണ്ടു്. ആ
കണ്ണനീരു് തുടങ്ങാൻ എൻറു കൈ പൊതുക്കയില്ല. സത്യം പറ
യെടു, ഞാൻ ഭീതിവാണു്; അതുകൊണ്ടുതന്നു. ആമീനാ, നൃക്കു്
പരിഗിരിയാം. സ്നേഹത്തിനു പകരം മരു കണ്ണനീർത്തുമുള്ളികളും വേ
ദാവും മാത്രം വാനു നീനുക്കു തണ്ണുന്നാണു്. എങ്കിലും, എനിക്കു്
മാപ്പുത്തു; എന്നോടു ക്കുമില്ല!”

സ്വപ്നങ്ങളുടെ ഉണ്ടാക്കിരുദ്ദം പൊട്ടിത്തക്കു് വീണ്ണപ്പും
ആമീന വിത്രുന്നവിവിത്രുവി കരഞ്ഞു. കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു് അവരും
അശ്രദ്ധസിക്കുകയും ചെയ്തു. നാശത്തിന്റു അപകടത്തും നീറഞ്ഞ
വിധിയാണു് അവരാളെ പരിത്രനയ്ക്കു്. ജീവിതത്തിന്റു പാറ
പാതുത്തിൽ കല്ലുനീരു ചാത്തമായിരിക്കും. ഒക്കെവെച്ചിട്ടുണ്ടാക്കുക.
അഞ്ചും, അവരും സ്നേഹിക്കുകയും അരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന
ഉസ്സാൻ രക്ഷപ്പെടുത്തുകയാണു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അവരും പ്രാത്മിച്ചു്
അദ്വാഹത്തിനു് ശ്ലൂഷ വരുടു!

പക്ഷം, കിഞ്ഞുവീവിക്ക് ഉറ്റുന്നോ മാപ്പുകൊട്ടക്കാൻ തോന്തിയില്ല. അവൻ തന്റെ മകൾക്ക് ആഗ്രഹത്തിൽ, അവസാനം ചതിക്കുകയല്ല ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്? അവളുടെ കണ്ണനീയം വേദനയും കാണാൻ അവനു് കണ്ടില്ലോ? കിഞ്ഞുവീവിക്ക തോന്തി, എല്ലാ മനഷ്യങ്ങം ഭാഷ്ടമാരാണോ! പെട്ടെന്നു് ആ ദിവം വെറുപ്പു് വിദേശവ്യംകാണ്ടോ ഇതാണ്ട്. എല്ലാം തകരാറില്ലാക്കിയതു് അമ്മാഞ്ഞിയാണോ. സ്പന്തം ശരൂവിനു് സന്ദർഭത്തോടെ മാപ്പുകൊട്ടക്കാനം, ആരക്കേഡും കാശ്യപ്പാടിൽ അനുകൂല പ്രഭർത്തിപ്പിക്കാനം കഴിയുമായിരുന്ന കിഞ്ഞുവീവി ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി പോട്ടിത്തെറിച്ചു. അവൻ നൈവേദ്യത്തിച്ചു നീലവിളിച്ചുകൊണ്ടോ പൊവതോട് രൂതമിച്ചു:

“എന്നെന്നും എന്തേൻ മക്കളെന്നും ദ്രാഹിക്കുന്ന ആ ഭാഷ്ടനു് നീ മാപ്പു കൊട്ടക്കുത്തേ!..... കൊട്ടമമ്പുട്ടി ശീക്ഷണകളിനകി നീ നോട് മാരകാണിച്ചു നടക്കുന്ന ആ ധാരിയെ നശിപ്പിക്കു് തന്നു രാത്രേ!.....ഇലാഹീ, എന്തേൻ കണ്ണനീറിനും എന്തേൻ വേദനക്കാക്കിക്കും നീതുന്ന അവനോടു് പകരം ധ്യാദിക്കു്!”

നാലു്:

ചെക്കിന്റൊന്ന് പറ്റിക്കുമ്പോൾ

നാട്ടിലും അധികമാളുകൾക്ക് അമൃതത്തിയോടു് വെള്ളും യീരുന്നു. അധികംതന്നെ ഒരു ചെക്കിന്റൊന്ന്. പിന്നെ, ചാരത നെ വെച്ചു പൂജിക്കുന്ന അധികവും ചെരുതു ഇങ്കൊരുന്നുണ്ട് അധിക ഒരു ദിവസം അടച്ചതു സ്ഥാപിതൻ. അബോദ്ധവിന്റെ നിലവും പറമ്പും വാങ്ങിയതു് ഇങ്കൊരുന്നുണ്ട്. അമൃതത്തി മുഖവായുണ്ട് ആ ക്രമവടം നടന്നതു്. അതിൽ അധികംക്കു് ഒരു റല്ലു മുകളിലും. ഇങ്കൊരുന്നും ചുരുങ്ഗിയ വിലയ്ക്കു് മേരി വാങ്ങിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അതൊക്കെ നാട്ടകാക്കിരിയാം. അമൃതത്തി ചാരത നെ അയച്ചു് കിരുംബിവിഡിക്കുന്ന കുടംബവരുതു നശിപ്പിക്കാൻ ശുമിക്കുന്ന ഏന്ന കേട്ടുപെട്ടാണ് അധികമാളുകളും അത്രപൂർണ്ണക്കയുണ്ടായില്ല. അത്തരം ഒരു ഹീനപ്രസ്തുതി അധികം ചെയ്യാൻ മടിക്കുന്നവന്റെ ഏന്നാണു് പലകം പറഞ്ഞതു്. ഏന്നാൽ അവരിൽ ആരുംതന്നെ, ഒരുക്കാലത്രു് അവർ സ്ഥാപിക്കുകയും ബഹുമംഗലിക്കുകയും ചെയ്തിനു ഒരുത്തന്നെരുതീരുന്നുണ്ട് അനാമമായിത്തീന്ന് കുടംബത്തിനു നേരിട്ട് അത്യാഹരിതത്തിൽനാണു് അവരെ രക്ഷിക്കാൻ മുന്നോട്ടു വന്നില്ല. ചിലർ പേടിച്ചു പിണ്ഡാറി. ചെക്കിന്റെന്നും ഇരയെ തട്ടിപ്പറിക്കാൻ ചെല്ലുന്നതു് നല്ലതിനാവില്ല. ആ കുടംബവരുതു സഹായിക്കാൻ ചെല്ലുന്നവയുടെയും കഴുത്തു മുഖങ്ങൾം ഏന്നാണു മുൻ ചാരതനോട് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്! മറ്റൊരു ചിലർ അമൃതത്തി

യുടെ ചീതെ ഭരണപ്പെട്ടും കിഞ്ഞുവീവിയോട് തൊന്തീയിൽനാ വെ
റ്റപ്പു മുലവുമാണ് അങ്ങോടും അടക്കാതിരിക്കുന്നതു്.

കിഞ്ഞുവീവിലും കിട്ടംവാത്തിന്റെയും നില തുടർന്നു
തകച്ചുയിലേജ്ഞും ഒഴുഗ്ഗതെളിലേജ്ഞും ഇടിത്തെറിങ്ങൈ. ചെക്കിത്താൻ
തന്നെ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്ന അപുത്തികൾ വിജയകരമായീ തുടർന്നു
കൊണ്ടുപോകിക്കയാണെന്നാണ് കിഞ്ഞുവീവി കയതിയീരിക്കുന്നതു്.
അതു കിട്ടംവാത്തിന്റെ സ്വന്തതു രൂവൻ നശിപ്പിക്കുക. അതിനും
അബുദ്ധവിന്നേയും മൊയ്യീന്നേയും ചീതെപ്പെട്ടതിയെടുത്തു് അതു
ജോലി അവരെ ഏല്പിക്കുക. സഹായിക്കാൻ ആരും അതു പടി
കടനാവരാതിരിക്കാൻ മുഖ്യിക്കുക. എല്ലാം നശിപ്പുകഴിയുന്നും
മക്കളിലാക്കു കിഞ്ഞുവീവിയെ ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുണ്ടു്. അങ്ങീ
നെ അതു വീട്ടിലേജ്ഞും കടനാചെല്ലാൻ അമ്മുത്തിക്കും ചാത്താൻ വഴി
ഒരുക്കിക്കൊടുക്കും. അയാൾ വിജയലഹരിപ്പുണ്ടു് ചോട്ടിച്ചിരി
യോടെ കിഞ്ഞുവീവിയോട് ചോദിക്കും:

“കിഞ്ഞുവീവും കാരണത്തി ഇപ്പു പാരിചും? എന്നു മനസ്സിലാ
യോ?”

വരാനീരിക്കുന്ന അതു ദേങ്കരമായ ദിവസത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചി
നകൾ കിഞ്ഞുവീവിയെ പകലും രാത്രിയും ദൈപ്പോലെ അലട്ടി
ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു; ഭേദപ്പെട്ടതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കബീനിച്ചു കബീനിച്ചു
അവക്കു് എഴുന്നേറ്റു നടക്കാൻമുട്ടി വരുംതായീ. എപ്പോഴും
ഭൂഷിതത വേഷത്തിലാണ് അവരെ കാണുക. കവിംഗത്തെക്കളിൽ
കണ്ണനീർച്ചുംകളിടു പാടകൾ ഒരിക്കലും മാത്രത്തിനുണ്ടു്. പണ്ട്
തന്തെ കിഞ്ഞുവീവിയല്ല; എപ്പോഴും എന്നുകുണ്ടു് പറഞ്ഞുകൊണ്ടി
രിക്കും. തന്റെ ഉക്കരി തന്നോടും ശരൂവിന്നോടെനുപോലെ പെ
രുമാറുന്നതും, ചീതെപ്പുത്തികളിൽ രൂക്കി നടക്കുന്നതും ഒരു ഭൂഷി
ശക്തിയുടെ തിരിപ്പുമുലമാണുന്ന വിവരം ദൈവിയത്തിൽ അവക്കു്
ആശപൊസമാണ് നൽകിയുന്നതും. അല്ലെങ്കിൽ, അവക്കു് തന്നെ
വെളുക്കാൻ കഴിയില്ല; സ്നേഹിക്കൊണ്ട് കഴിയില്ല; അവരുടെ

മാത്രം കൊള്ളുകയാത്തവരായിരത്തീരുമായിരുന്നില്ല. കുത്തുവീവി കാമനിച്ചുവള്ളൽത്തിയ, ഒരു റല്ല മനസ്യൻറെ, മക്കളാണ് അവർ.

എല്ലാ സ്പത്രം നശിച്ചപോണ്ടേണ്ടുള്ളതുടെ, കുത്തുവീവിക്കു ചെക്കത്താൻറെ കരുതിക്കൊന്നു് തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മക്കളെ തിരിച്ചു കിട്ടിയാൽ മതിയായിരുന്നു. സഹായത്തിനവേണ്ടി അവർ ചുറ്റും നോക്കി. കുത്തും കണ്ണിനൊഴുകൾഡിയും പലാരംട്ടും തന്റെ സകട നോടു പറഞ്ഞു. ഫലം നിരായ മാത്രം. ഇന്ത്യാദി ആയൽപ്പരി തുമ്പിവർപ്പോലും തു വീട്ടിലേണ്ടു കടന്നവരാൻ ഉടൻക്കയാണു്. ചെക്കത്താൻ ശാധിച്ച വീട്ടാണു്. എല്ലാവർക്കും അങ്ങനെടു വരാൻ ആയാണു്. രാത്രിയായാൽ തു പരിവിൽകൂട്ടി ആരും വഴിനടക്കക പോലുമില്ല.

ങ്ങ ദിവസം കുത്തുവീവി ആദ്ദെല്ലെങ്കിൽ അള്ളിയച്ചു വിളി പ്പിച്ചു. ബാധു മുന്നേ മരിച്ചപോയിരുന്നു. പിന്നെ സഹായ ത്തിനു് ഒരു ആദ്ദെല്ലെങ്കിൽ മാത്രമാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്: മുഹമ്മദ്. സാമ്പത്തികമായി വലിയ തകർച്ചയിലാണു് ശാഖാളിന്ത്യാരം. കിം രോഗം പരിപ്പിച്ചു ഭാര്യജീദു് മരണ വാദിയാണു് ശാധികം പണ വും ചോന്നപോയതു്. രോഗത്തിനു് ഇന്ത്യപ്പാഴം ശൈത്യം കിട്ടിയി ചില്ല. നിത്യരോഗിണിയായ ഭാര്യ, അഭ്യാര കൂട്ടിക്കരം, ചുരുക്കിയ വരുമാനം... അദ്ദെഹ കുശലപ്പാട്ടകളിൽ കഴുതാറം മുദ്ദിനില്ലെങ്കിയാണു് മുഹമ്മദ്. ആദ്ദെല്ലുക്കാക്കേണ്ട തന്റെ കാര്യവുംകൂടി പറഞ്ഞു് വിംശമിപ്പിക്കാൻ കുത്തുവീവി ഒരുപെടാടിഞ്ഞായിരുന്നു. പക്ഷി, അവസാനം അവർക്കു് തു മനസ്യനെത്തന്നെന്ന സഹായ ത്തിനു വിളിക്കേണ്ടിവന്നു. അവർ പറഞ്ഞു:

“എന്നിക്കായല്ല. ഇക്കാങ്കാട്ടല്ലാതെ പിന്നെ ഞാൻ ആരോടു പറയും? തന്ത്തുള്ളു് ഈ കുടംബത്രാഖാനു് ഉച്ചവാദങ്ങളാക്കേ ഒഴിച്ചുതാനു് പറഞ്ഞുടെണ്ടു്. അതിനു് പരത്തണ്ടുടെ ഉദ്ധൂപിക ചെലവു് വരും. എന്നായാലും എന്നിക്കു് എന്റെ മക്കളുടെ സ്പദാ വോക്കില്ലും നന്നായിക്കിട്ടിയാൽ മതിയാൻനു്. അല്ലെങ്കലു് അവരു്

അബാധുണ്ട് ചെറുണ്ണ കുറഞ്ഞംക്ക് താരാത് റിക്സ അന്നദവി കേണ്ടിവയ്ക്കും. തന്നെഡലു, ഇക്കാക്ക, എനിക്ക് എൻ്റെ മകളെ ഒരു ദിവസം കണ്ട് ഉറിക്കാമെന്നാണ്.”

ഇന്നുംതും നിറ്റിപ്പുന്നായി പുറങ്ങിഞ്ഞ ഫോട്ടോ ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാണ് പറയുകയും വാദ്യിന്ത്യി ക്ഷാംജുരാതാരതവന്നായതു കൊണ്ട് മുത്തിക്കാരം പഠിച്ചുവരുന്ന ഏലുവാവിലെത്തിലും ആവരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ചീതു ദുരിംഗാട്ടിൽപ്പെട്ട് അഥവാ വിഞ്ഞാജും മൊസ്തീഞ്ഞാജും സ്പാവം ഭജിച്ചുപോയി. അതാണി നെയ്യാക്കുവാലു കാര്യങ്ങൾ കിടക്കുന്നതും? അതിനൊക്കെ ചാരംതന്നെ ഓടിക്കാനാണെന്നുപറഞ്ഞും മറ്റൊരു രാജാവാക്കം മുസലിയാക്കുന്നതും കൊടുത്തതുകൊണ്ട് എന്നു മനമാണ് കിട്ടുക?

ഇക്കാക്ക മൗംപുണ്ടിരിക്കുന്നതുകണ്ണപ്പാടി കിഞ്ഞബീവിക്കു മനസ്സിലായി, അയാൾ ഇടിരീസ് കോയത്തും പറഞ്ഞതൊന്നും വിശ്രസിക്കുവാവില്ലെന്നും. ഇക്കാക്കയ്ക്ക് വിശ്രാസം വരാൻ വേണ്ടി അവർ ചാരതൻറെ ഉപദ്രവങ്ങളെക്കറിച്ചു പറഞ്ഞതുടങ്ങി:

“ആദ്യം എനിക്കും ഇതൊന്നും വിശ്രസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പിന്നെപ്പുണ്ണ ബോഖ്യവന്നുതോടുകൂടി. ഇക്കാക്കറിയുണ്ടോ എൻ്റെ മക്കൻ എന്നോട് എന്നൊരു പിരിശാഖയുണ്ടോ. ആ മക്കളാണ് ഇന്ന് എന്ന തല്ലിമരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓ....എൻ്റെ രണ്ടു! നീ അവരുടെ മാസ്യുംകൊടുക്കും. അവരും സ്പന്നം മനസ്സാലെ ചെറുണ്ണതല്ല. ഒക്കെ ചാരതൻറെ പണ്ണിണും. ഇപ്പുഴായേപ്പുണ്ണ പേടിയായിട്ടും രാത്രിഞ്ഞയാലും താനും എൻ്റെ മോഴും പൊറത്തുനാറില്ല. പാതിരാ നേരാവുന്നു ആരോ കിഴക്കുന്നിനും ചവിട്ടിക്കയറിവുമുന്നു കേരാക്കാം. എന്നിട്ടും വാതിലുക്കു കൈ ചവിട്ടാണും. അപ്പു ഇം വീടും കുല്യാദി വീഴുന്നും തോന്നും. പറമ്പുംഴുവൻ ആരോ ചുട്ടുകത്തിച്ചും പാതുനുനടക്കുന്നും താൻ പാലു ദേവസ്ഥാം കണ്ടിട്ടണ്ടും. കൈ ദിവസം രാത്രി കൈ പത്രമണി സമയത്തും താൻ കിഴക്കേപ്പുരത്തു ചുമതംചാരി ഇരിയ്ക്കാണും

നീനു്. അബോദ്ധവും മൊയ്ക്കീനും വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരെ
കാത്തിരുന്നു് കാത്തിരുന്നു് അവിടെ ഇങ്ങനു് തന്ന ഒന്നിൽപ്പായി.
ആരോ ദേഹ്യപ്പെട്ടു് വിളിക്കുന്ന ഒപ്പുകെട്ടു് താൻ ഞെട്ടി കണ്ണൻു്.
നോക്കിയപ്പോൾ കുറത്തിരുന്നു ഒരു ഗുഡി തില്ലെന്നു്.
ഞാൻ പേടിച്ചു തിലവിളിച്ചു്. ഹജും, എൻ്റെ രബ്ബു....എന്നു്
വിളിച്ചുകൊണ്ടു്. പെട്ടു് ഗുപ്പം മാത്രമുണ്ട്. ആരോ ഓടിപ്പാ
കുന്നതുപോലുമുണ്ട് ശ്രദ്ധാം കെട്ടു്. ചാത്തൻ എന്നു കൊല്ലുന്ന് വന്ന
താണ്ടരു! പടച്ചതനുതാൻറെ തിരഞ്ഞാട്ടു് എൻ്റെ നൈക്കുംബം
യിരുന്നു. അതു്കൊണ്ടു് ചാത്തൻറെ ഉദ്ദേശം നടന്നില്ല. ഒരു
ശാന്തുക്കാരനു് കൈനോക്കി പറഞ്ഞതാണു്.”

പിന്നേയും പല സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചു് കണ്ണബീബി വിവ
രിച്ചു് പറഞ്ഞു:

അബോദ്ധ മററാട കുഴപ്പത്തില്ലുംതുടി ചെന്ന ചാടിയിരിക്കു
കയാണു്. പാടത്തിന്റെ അക്കരെ താമസിക്കുന്ന വഞ്ചുംപുല
യൻറെ മകരം കുറവിച്ചുമായി അവൻ പ്രേമബന്ധം തുടങ്ങിയിരു
ക്കുന്നു. അവളെ കല്യാണം കഴിക്കാനും ആലോചനയുണ്ടരു!
കുറവി കൈവിഷം കൊടുത്തു് തന്റെ മകനെ മയക്കിയതാവുമെന്നുണ്ടു്
കണ്ണബീബി പറയുന്നതു്. അതിനും എന്നെങ്കിലും പരി
ഹാരം ഉടനെ ഉണ്ടാക്കുന്നും. അല്ലെങ്കിൽ കൈവിഷം മുള്ളു് ദോ
ന്നാകും.

പിന്നെ ആമുന പ്രായംതെററി പുരന്തരിന്തു തില്ലുകയാണു്.
അവളെ ആരുടെ കഞ്ഞിലെക്കിലും പിടിച്ചു് എല്ലില്ലേണോ? ഇ
പ്പോൾ അവളുടെ കായ്ക്കും. ആലോചനയിൽപ്പോലും ഒരു തന്നെ
വീടിന്റെ പടികട്ടു വരാതായിരിക്കുന്നു. ആമുനയുടെ കുറം
കൊണ്ടല്ല. ഈ ചാത്തൻറെ കമ്മാം മറ്റും കേരംക്കണ്ണവാരം ആരു
ണു് അവളെ കെട്ടുപറഞ്ഞ വരിക്കു് സഹായത്തിനു് ബന്ധുക്കു
ളില്ല; ആദ്ദെലിമാരാണെങ്കിൽ കനിനും കൊള്ളിത്താത്തവാരം. മൊ
യ്ക്കുന്ന എല്ലാവക്കും ദേവമാണു്. അവൻ ന്യമലത്തെ പ്രധാന

പോകരിയായി വളർക്കിണ്ടിരിക്കും. മുന്നനാലു് കുറ്റമുറി
ക്കേസിൽ ഇട്ടുവിരുത്തുന്ന പെട്ടിട്ടിട്ടു്. ഇനി എന്നൊക്കെയാണു്
ഉണ്ടാകാൻപോകുന്നതുനിയിലു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ആ വീ
ടില്ലെങ്കിലും ഒരുപ്പാവൽ, ചാത്തൻൻറെ ഉച്ചത്വങ്ങളിൽനിന്നു് എന്ന
നോയ്ക്കായി വിജോപിതരാധാരി മാത്രമേ ആളിന്നു ദ്വാരാ കുറഞ്ഞിര
ക്കാൻ പറയുകയുണ്ടാണ്. അല്ലെങ്കിൽ ആ വീടിന്റെ കുറഞ്ഞ ദിനി
ക്കാക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ജീവിതം കാരം വെളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു
വീഘ്നങ്കിട്ടി നാശിക്കും.

എന്നുണ്ടു് വേണ്ടതു് എന്നുവോച്ചാൻ സാതു വേഗം ചെയ്യുണ്ടു്.
ഈ കാത്തിയുണ്ടാൽ, സമയം വൈകിച്ചാൽ, കിണങ്ങുവീവിയു്
മക്കളു് നാശിച്ചുതുന്നു. ഇതിനീളു് കൊയ്യത്തും ഇറ്റുപറഞ്ഞി
ട്ടിട്ടു്, എല്ലാ ഉച്ചത്വങ്ങളു് ഒഴിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു്. അതിനു്
അഭ്യന്തരു് ഉദ്ധൃതിക ചാലാവാക്കുന്നിൽ ചാലാവാക്കട്ടു! കിണങ്ങു
വീവി പറഞ്ഞു:

“മുക്കുളക്കാരം വാദ്യതാവുലെട്ടു ഇക്കാക്കാ, കാണോ.”

“ജാരാതുകാണട്ടു വിണ്ണംതിയുണ്ടു്.”

“പിന്നു, ഇക്കാക്കാക്കു് ഇസ്തുചിന്നും വിശ്രദിഷ്ഠായിട്ടിട്ടും
റൂല. പക്ഷേ, എറാക്കു് വിശ്രദിഷ്ഠായിരിക്കാം. എന്നുകുണ്ടു്
ചെയ്തു് ഈ കാര്യത്തിനു് ഒരു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കണം. എന്നാനുതു്
തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇക്കാക്കാ എന്നു സഹായിക്കുകയുണ്ടു്”

ഇഹമന്ത്രു് പിന്നു യാതൊരു എത്തിന്ത്യു് പറഞ്ഞില്ല:

“എന്നു നിന്നുന്ന തീരുമാനംപോലെത്തുന്ന നടക്കക്കട്ടു. എന്നു
എന്തു് ചെയ്യുണ്ടു്?”

“എന്നുന്ന പോക്കുമ്പു കിലം പണയെപ്പുട്ടത്തി അഭ്യന്തരു് ഉഡ്ദൂ
പ്പിക ആക്കട കുറ്റിനുന്നുകുണ്ടു് വാങ്ങിതുന്നും. പിന്നു
എല്ലാ കാര്യങ്ങളു് ഇക്കാക്കാ മുഖിട്ടുനിന്നു് ചെയ്യുണ്ടു്.”

ഇഹമന്ത്രു് പൊതും പറഞ്ഞാൽപോലുന്ന എല്ലാ കാര്യം
ങ്ങളു് ഭാഗിയായി നിയുന്നുണ്ടു്. പണം കിലം പണയംകൊടുത്തു

ഉടനെതന്നെ വാദാം. ഇദിരീസുംകാരയത്തോളെ വരുത്താം. അദ്ദേഹം മറ്റൊരു സഹായത്തിനു കൂട്ടി ചൊരുതുന്ന കാടിക്കാനുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ആരംഭിച്ചു. ആ പ്രവൃത്തികൾ എഴു ദിവസ തോളം നീണ്ടുനാശിനു. അതിനീടുവിൽ അബോദ്ധവിനു കൈവരിച്ചു പുരുത്തപോകാൻ മത്തൊം കൊടുത്തു. എല്ലാം കഴിത്തെ പ്രൂഢാം അഞ്ചുരുദ്ധരപ്പിക്കയിൽ കൂടുതൽ ചിലവായി. തന്റെ അതി മലവും വാദാം പോകിനോവാരം ഇദിരീസുംകാരയ പറഞ്ഞു:

“കണ്ണുബീബി, ഇന്തി നീ പേടിയേണ്ടും. എല്ലാ ദോശങ്ങളും കഴിത്തെറിക്കണാം. മുത്തോന്നാർജുനയും ബദ്രീനാഥനും ബഹം ത്രണാധിക്കു് ഇന്തി ഈ കുടമ്പത്തിനു് കരാപ്പത്രം വരുലു!”

കണ്ണുബീബി ആശ്രപസിച്ചു. അവൻ പടച്ചവനു് നീഡി പറഞ്ഞു:

“റബ്യു, നീ തന്ത്തോളെ രക്ഷിച്ചു!”

മുഹമ്മദു് തന്റെ പെദ്ദുളിടെ വിശ്വാസം സഹായകിന്തീക്കുന്ന എന്ന മാത്രമാണു് പ്രായമിച്ചതു്. ചാത്തനാണു് ആ വീട്ടിലെ കിഴപ്പുങ്ങരാക്കാശേ കാരണക്കാരനെക്കാണു് അവനിപ്പൂരം തുലണ്ടിട്ടിട്ടാക്കാണു്; അവിടെ സ്ത്രീഹായും സന്തോഷയും നിറങ്ങു ജീവിതത്തിന്റെ സ്വീകാര്യം വീണ്ടും കേടുള്ളതു്. അല്ലെങ്കിൽ സംഭവങ്ങൾ പഴയപട്ടിക്കെന്നു തുടങ്ങു; കുറെ കാരും കുറെ പ്രയതിരുത്തുന്നു. വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോകിനോവാരം, പെദ്ദുളിടെ ആശ്രപാസത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നുകൂടിലും താനും മായത്തരത്തിനു കൂടുന്നിട്ടുകയായിരുന്നു എന്നു് മുഹമ്മദു് പല പ്രാവശ്യവും തന്നോട്ടതനു ചോദിക്കുകയായി. മനസ്സിൽ ഒരു തരം കിറഞ്ഞോധനയുണ്ടായിരുന്നു വേദന തടങ്കുകിടക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

കണ്ണുബീബി തന്റെ ജീവിതത്തിലെ കാലരാത്രികളിടെ അന്ത്യവും അതിക്കണിച്ചു കാത്തിരുന്നു. ഒരു പുതിയ പ്രാത്യത്തിന്റെ തുടരുത്തു കവിരാത്രം കാണാൻ കണ്ണുകരം വെന്മുകയായിരുന്നു.

പക്ഷി, കണ്ണകൾ നോക്കിയിരുന്ന കഴച്ചുതല്ലാതെ പുതുതായി കൂം
തന്നെ സംഭവിച്ചില്ല. സത്യത്തിൽ കായ്യുണ്ടാകും തുടർന്ന് വഹിക്കുക
കയാണോ ചെയ്തു. അബ്ദാദി വാളേളംവുലയൻറെ പുരയിൽനീ
നു പോരാത്ത മട്ടായി; മൊഞ്ചിന് അട്ടത്തദിവസം മറ്റൊരു തല്ലു
മുടി നടത്തി ദോരമാസകലം മുറിവുകളും സന്ധാരിച്ചു⁹ എന്നുതു
യിൽ പോയിക്കൊടുക്കയാണോ. ക്രിശ്ചാവിവിജുടെ അവസ്ഥാ
തന്നെ പ്രതീക്ഷകളും തകന്ന്. മനസ്സിൽ ആകെ സംശയങ്ങളായി
തന്നീന്ന്. ചാരതനെ ഇടിരീബു¹⁰ കൊണ്ടതന്നും ഒക്കെ പിടിക്കിട്ടിയീടു
ണാവില്ലോ? അല്ലെങ്കിൽ അനുഭവത്തി തന്ത്രങ്ങൾ സ്വന്തിച്ചു¹¹ തന്റെ
വശത്താക്കിയിട്ടണാകും. അദ്ദുരം തന്നും തന്നെ ചാരതിക്കയാ
യിക്കോണാം? കൂം ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ പറിപ്പില്ല. ഒപ്പെക്ഷി,
അനുഭവത്തി വീണ്ടും ചാരതനെ അയച്ചു¹²ണാകും.

പീണാമു, മഹിനോളിവും പ്രഭ്ലാവും പ്രഭ്ലാവും നടന്നു. ഓ
രോ മുഖാശുഡി ചൊക്കിത്താഡായുടെ ഏണ്ണും തുടക്കിക്കൂടി വന്നുകൊ
ണ്ടിരുന്നു. ചാരതനെന്നും പീണാമലും ചോദ്യം, രക്ഷസ്സും, പീണ
കുറു പ്രേതങ്ങളും! അടിമുഖാലു, ക്രിശ്ചാവിക്കരോ, ഇന്ത്യാലിനുസ
ലാഡാർ അഞ്ചിനെ ഓരോത്താത്തരായി പലതും വന്നു¹³ പല പണി
കളും ചുട്ടുതുടരുകയോക്കി, ചോക്കിത്താഡാരു ആ വീടിൽനിന്നും ഓടിച്ചു
കളിയാൻ. ഓരോത്തായും കൈന്തനിരേയും കാഞ്ഞം വാങ്ങാൻ പോകി
ന്നും ക്രിശ്ചാവിവിജയാട്ട് പറയും.

“എല്ലാ സ്വാധകളും ഈ വീടിൽനിന്നും ഫീണാമുപോയിരി
ക്കണാം. ഇപ്പു ഇവിടം ഗ്രൂഡിയായി.”

പക്ഷി, ക്രിശ്ചാവിക്കു¹⁴ റണ്ടുകു മുണ്ടകൾന്നും നൃഷ്ടപ്പേ
ടിതല്ലാതെ ആ വീടിനെ സംശാന്നിച്ചുട്ടതോളം മറ്റൊന്നും സംഭ
വിച്ചില്ല. ഒരോറു ചെക്കിത്താഡം അവിടെനിന്നും ഇന്ത്യാദ്ദു
യില്ല. അവരോടു മുമ്പത്തേരുംലെതന്നെ അവിടെ താവളം
ടിച്ചുകൊണ്ടു ആ വീടിനെ ഓടിക്കീഴുക്കുകയാണോ.

*ക്രിശ്ചാവിവി അഞ്ചേയററം നിരാഗരായിരുന്നീൻ. അവർ
സകടവും ഒഞ്ചുവും കലന്ന് സ്വന്തനിൽ പറത്തു:

“ഇന്തി നീ വിധിയ്ക്കാലോ വരചേ?”

ങ്ങ നിത്യരോഗിനിയെപ്പാലോ അധികസമയവും അവർ തന്റെ പഴയ കട്ടിലിൽ ചുജണ്ടുള്ളി കഴിഞ്ഞുള്ളടി. അതിനും പരിലപ്പേശാക്കേ മക്കരം ചീത്തപരാശരതു കേരാക്കാം. കണ്ണ ബീബി കൊം പറയില്ല. അവർ തേങ്ങാറേതൊരു കരജുകമാത്രമേ ചെയ്യു. കൈദിവസം ആ കരജുിൽ കെട്ട് മൊള്ളീനും ദോഷ്യംവന്നു. അവൻ ഉഖ്യയെ വലിച്ചു താഴെയിട്ടു. എന്നിട്ട് പുരംകാലില്ലോ കൈ തട്ടി കൊടുത്തു:

“എപ്പുഴിം എപ്പുഴിം കൈ കരജുില്ലോ. കരഞ്ഞുകരഞ്ഞും ഭാസ്ത്രത്തി തന്ത്രങ്ങളെ ശൈത്യിക്കാം.”

അപ്പുഴിം ആ തിരു തന്റെ മക്കളുടെ തെററക്കാക്കും മാറ്റു കൊടുക്കണം എന്നാണും പടച്ചവന്നാടും പ്രാത്മിച്ചതും. അവർ എന്നു വേദനകൾ വേണമെങ്കിലും സഹിയ്ക്കാൻ തയ്യാറാണും. പ കെഡി, അവയുടെ മക്കരം വേദനക്കുത്തും. അവർ കുഞ്ഞുപ്പടക്കാൻ ഇടവരയ്ക്കുതും. അതിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രാത്മനകരം ആ ഉഖ്യയുടെ മനസ്സിൽ എപ്പുഴിം മനുച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. ആ ശ്വേതം കേരം കാൻ അബ്യുദാവിനാം മൊള്ളീനും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ലെന്നമാത്രം.

ങ്ങ ദ'വസം ഒട്ടം പ്രതീക്ഷിക്കാതെ കൈ ശ്വേതം കിഴങ്കുപ്പു നിന്തുനിന്നാകെട്ടും കഞ്ഞുബീബി കട്ടിലിൽനിന്നു ശൈത്രി എഴുന്നുറു.

“ആമിനാ”

“ആരാ അലും?”

“ഞാനാണും, അമുഖത്തി. പിന്ന വേറും പരിലക്കംകൂടിയിട്ടും.”

കഞ്ഞുബീബി അന്തംവിട്ടു ഉട്ടിൽ കൊം മിണ്ടാൻ കഴിയാതെ നിന്നാലോയി. എന്നാണീതും? അമുഖത്തി ആ വീട്ടിലേയ്ക്കു കടന്ന വരിക! തുടെ മറു പരിലരേയും തുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നിരിക്കും. എ നീനിനായിരിക്കും? എന്നു കൊള്ളുകയിരിക്കും?

വീണ്ടും അമുഖത്തിയുടെ ശ്വേതം പുറത്തുനിന്നു കെട്ടു:

“എൻറ കൂടുന്ന വനിക്കുള്ളത് ദോഡലോസ് കെട്ടിം ഇന്ത്യാലീം ആണ്.”

ദോഡലോസ് കെട്ടി സ്ഥാവായുടെ എഴുപ്പുഡുരു മക്കാണ്; ഇന്ത്യാലീ മുഹമ്മദുഡുരു മക്കം.

“ഞങ്ങളും” ആചിനാടെ കായ്യുഡിലും എൻഡൈലും ഒരു തീര മാറം ഉണ്ടാക്കുന്നാണ് കുടുംബി വന്നതാണു്. അവരെ ഇന്ത്യൻ കീരുത്തിയും ചരുവല്ലും. ഞങ്ങളെ തുറാട്ടിനും അതു ബോഗ്യു കൊറുച്ചിലും. ബീരാൻ വിനോം ആചിനാടെ കാര്യും ആലോച്ചിച്ചു വന്നാണു്. സ്പ്രൈത്താക്കേ മുന്ദുവായും കൊറുത്തിട്ടും എന്നാലും അക്കാര്യാത്തന്നു ബാധക്കു് റാടത്താനുവിശ്വാരിക്കുമ്പോൾും ആണു്.”

ബീരാൻ തന്റെ മക്കളെ പ്രിടിച്ചുകൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇപ്പോൾ ക്ഷേമഭവിഷ്യുക്കു് മഹാശംഖായിത്തന്നില്ല. എങ്കിലും എതിർത്തും കൗം പറത്തില്ല. അവർ പറഞ്ഞു:

“അവളുടെ മാനോഭക്തി ആലോച്ചിക്കുണ്ടോ.”

“നല്ല കാര്യായി! അതുകൊണ്ടു വേണം. എനിക്കു് കല്യാണം നടത്തുമതി. എന്നായാലും ആചിനാടെ നിക്കൊറു് നാടുക്കു് ഒരു നടത്തണംോ.”

അമൃതന്തീ ആ വീടുകാതമായി തനിക്കു് ധാതോരു വഴക്കു ഇഷ്ട മട്ട കാണിച്ചില്ല. ആചിന അയാളുടെ അംജൻറു മകളാണു്. അവരെ കല്യാണം കഴിച്ചുകൊടുക്കുന്നു ഉത്തരവാദിത്പോ അയാം ക്ഷേമതാണു്. അതുസരിച്ചു് ഒരു ദോക്കുന്ന തെടിപ്പിടിച്ചു് അവ ഒരു കൈട്ടിച്ചുകൊടുക്കാൻഡാക്കുന്നു. എല്ലാം അയാളും മറ്റു ബന്ധു ക്ഷേമംകുട്ടി നിശ്ചയിക്കും. ‘എനിക്കു് അതിനൊക്കെ അഡിക്കാരിണി’ എന്നു് അയാളുടെ സംസാരത്തിൽ ഉടനീളം വിളിച്ചുപറയുന്നവെങ്കും തോന്നാം.

ബീരാൻ രണ്ടാമതും അമൃതന്തീയുടെ അരികിൽ വന്ന മട്ടി യീരുന്നു. ഒരു നല്ല തുക അയാളുടെ കീഴുക്കിൽ വെച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. എനിക്കു് പറഞ്ഞു:

“അമീനാനെ എങ്ങിനെയെങ്കിലും എന്തീക്കു കൊടീച്ചുതരണു്.”

ഉസ്താൻ റംഗത്തുനിന്ന് കഴിവായും. അവൻ വേരെ പെണ്ണക്കെട്ടുകുറഞ്ഞും ചെയ്യും. അപ്പോൾ തന്റെ ആദ്ധ്യാത്മക നടക്കാമെന്ന് ശ്രീരാമ തോന്തി. അതാണോ അധ്യാത്മ ആചാരങ്ങളും വാണി വീണ്ടും ഒരു പരിശുമാരം കൂട്ടി നടത്തിനേരംക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

“ഇത്തോടു ബന്ധം കാലിക്കേ ആരമ്പിക്കാൻ വേദ്യിച്ചുതയം. അതിനുള്ള വഴി എന്ന് കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ട്.”

ഓരോ ക്രമത്തിലും മുഴുവൻ പഠിക്കാനുള്ള സ്വന്തമായ ഒരു പഠന നടപ്പിലാക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു.

“എന്നിക്കു ബാധാടെ മോളിടെ കാര്യം ആലോഹിച്ചിട്ടും ഒരു സഹായാന്തരം ഇല്ല. എന്നെന്നുപറാി അവരും എന്നെന്നുപറാി പാതയും അക്കാദമിക്കുണ്ടോ. എന്നാലും ആമിനു എന്നർഹ താങ്കൾന്റെ മോളിംഗണമല്ലോ. കുത്തരാകെട്ട്, വീഴ്ചം കുടീം ഇല്ലാണ്ടു് നടക്കണാ ആശയാളിമാരും. അതും പാതയും കൊണ്ടും കൊണ്ടും അഭിരാഖാണ്ടാണും വരുമ്പും കൊപ്പാടാണും. ഒരു കുട്ടാശയും ഇവാണി അവക്കു വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കലും ശരിയല്ല. ചീരും കാലോബാരും. എന്നാ ഉണ്ടാക്കാനും അറിയുലും.”

തന്ത്രജീവികൾ അഭിമാനത്തിനും മേൽ ആരാധിക പ്രസാർക്കണം ചെയ്യാൻ വിഷയം പൊതുവൈശാത്രികമായി വിശ്വാസിക്കപ്പെട്ടു. അവരുടും അമ്മുഖത്തിൽ ഒരു അഭിലൂഹയുകാരം അവളെ സ്വീകാര്യതന്നെ കെട്ടിച്ചുകൊടുക്കാൻ കാണുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിനും അവരുടെ കണക്കിൽ ഒരു ബീബിയെ വന്നു കണ്ടു. അവൻ പറഞ്ഞതുനാശരിച്ചു. അമ്മുഖത്തിൽ ഉറുച്ചുവയ്ക്കു പോയി കുറുക്കിയിരിക്കുന്നതിനും വിശ്വാസിക്കപ്പെട്ടു.

ക്രണുലാരീവി പരിസ്ഥിതിയും പരിസ്ഥിതി അധികാരിയും അവകാശവുമുള്ളവർ തന്റെക്കുടി ആചാരങ്ങൾ വിവാഹം നേരുത്തിരിക്കുന്നതാണ്. ആ വിവാഹം അവാം മുഴുവൻപുട്ടുകയില്ല;

ഈതു് അവരെ കൂദ്ദുമുട്ടുന്നതു് ഒപ്പാനു് അവരു് ശരിയാക്കിയണാ. പാക്സി, ഇന്നു് അവരാട്ടെ ശ്രദ്ധും ആരം ശ്രദ്ധിച്ചുവരില്ലു. അവർ തകർക്കഴിഞ്ഞിട്ടുകയാണു്. തന്നെല്ലു, മറ്റൊരുവർ പറയുന്നതില്ലോ കൂദ്ദുമുണ്ടോ. കെട്ടിക്കേണ്ട പ്രായം കഴിഞ്ഞു് ആമിനാ അപകടങ്ങൾ നിന്നെത്തു ഒരു കാലാഭ്യർഷിയാണു് തോന്തര നിൽക്കേണ്ടതു്. എന്തും അവരെ കാരണവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും എങ്കിൽ ബന്ധാദി വാസ്തവികമായുള്ള കൂട്ടിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടു പറവുംോ?

ഈന്തു് ഒക്കെ സ്വർത്തിണ്ണാണു് പാലുംഡു് കെട്ടില്ലു കൊടുക്കാബാശാംു് ആറുറാറില്ലു. പാക്സി, പടച്ചവൻ ബീരാഡേ യാഡിരിക്കും അവരുക്കു് അപ്പൊരാധി നിശ്ചാരിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടോക്കുക. കിഞ്ഞബീവി മക്കലു കെട്ടിപ്പുടില്ലു കിഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:

വിധിയാണുന്നു് സമാധാനിക്കു് മോളു! പടച്ചവൻ എൻ്റെ മോളെ കൂട്ടത്തിൽ കൂദ്ദുമുട്ടുന്നുലു.”

ഉണ്ടു് പറഞ്ഞുപോലെതന്നെ ആമിനാ എല്ലാം തന്റെ തലവിധിയാണുന്ന കരാറി സമാധാനിക്കാൻ ശ്രമില്ലു. എന്നായാലും തെളിവും അവരം ആജുടെക്കൈകില്ലും കൂടു ഇന്ത്യാദ്ദോക്ഷാം. എകിൽ ആ മനസ്യൻ ബീരാഡേതന്നെ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു. ഉണ്ണിടെ മനസ്സിൽ തന്നെച്ചുല്ലിഡുള്ള വേദാലാരി കിഞ്ഞുകിട്ടും. അവക്കു് അല്ലെങ്കിലും സമാധാനങ്ങാടു, സംഗ്രഹിയുടെ ഒരു റീഡ പുണ്ണിരിയോടു മരിക്കാൻ കഴിയും. നിന്നും എല്ലാ വേദാകളും എല്ലാ കൂദ്ദുമുട്ടുകളും സഹിക്കാൻ തന്നെ കരാറുന്നല്ലെന്നു എന്നവരും പ്രാത്മിക്കകളും തെരഞ്ഞു.

ഒരു തികളാഴ്വിവും ധാതോത ആഖ്യാനങ്ങളും കൂടാതെ ആമിനാക്കുവാക്കുവാക്കും കൂടാതെ വിവാഹം നടന്നു. അവരം ബീരാഡേ ഭാര്യയായി തന്നീനും.

ഒന്നിയറയിൽ അത്തരിന്നീരായും ഇല്ലപ്പുക്കളിടുകയും സുഗന്ധക്കായിയുണ്ടായില്ലു. ഓട്ടവിളക്കിന്റെ മദ്ദിയും പ്രകാശത്തിൽ ബീരാ

നീറ തുപം ക്രുട്ടൽ വിക്രതവും ഭീകരവുമായി ആമിനയ്ക്കു തോന്നി. അവരും ദൈനംവിന്റു നില്ലുകയായിരുന്നു; വിധസ്തിൽ മുദ്രിക്കാളി ചുഡിനാ.

ബീരാൻ ആമിനയുടെ അട്ടത്തെയ്ക്കു നടന്നെന്നു. പഞ്ചപത്രത്തെ ശ്രദ്ധിത്തിൽ അയാൾ വിളിച്ചു:

“ആമിനാ.....”

അവരും മിണ്ടിയുണ്ട്.

“സുന്ദരിച്ചും.....”

ക്കു പരിഹാസശ്രദ്ധാ. ആമിന തെട്ടിതെന്നറിച്ചു. എത്ര യെറു ഉഡുംപുള്ളങ്ങളാണോ ആ ദിവസത്തെക്കരിച്ചു് അവരും കണ്ണിയുണ്ടോ! ഉന്നൂനാണോ എല്ലാം തക്കത്തും; അവളേ ബീരാൻറു മുഖിലേയ്ക്കു തള്ളിവിട്ടും. അപ്പും ഉന്നൂനോടും അവരുടെ അമർഷ്യാം വെറുപ്പും തോന്നി.

ബീരാൻ ആമിനയുടെ അരീകിലേയ്ക്കു ക്രുട്ടൽ സാട്ടുത്തുവെന്നു. പനിനീർപ്പുംപോലെ സുന്ദരമായ മുഖം കാട്ടവിളക്കിന്നീറ ചുവന്ന നാളം തട്ടി പ്രകാശിക്കുന്നതു കണ്ണെപ്പും അയാൾക്കും ആമാദാരത്തു കിംഗ്ലേരു അസ്പസ്മത്തും ദേഖിയുമാണോ ഉണ്ടായതെന്നാ തോന്നുന്നു. അയാൾ മുതിരുള്ളു:

“നിന്നെന്നു പിടിച്ചില്ലായിരിക്കും. ഇനി എന്നിക്കു നി നീറ ഇഷ്ടം വേണമെന്നില്ല. നീ എന്നീര സ്വന്തമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കും. എന്നിക്കു നാലു മതി.”

ആമിന അയാളുടെ കത്തേത്തോടു കൈകുറംകുള്ളിൽപ്പെട്ട തെരിഞ്ഞെ. ആ വൃത്തികെട്ടു ചുണ്ടുകുറം അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ അമന്നു. ആമിനയുടെ കുണ്ണുകുറം നീറെന്നൊഴുകി. ചുട്ടുള്ള കുണ്ണു നീർത്തുള്ളികുറം ബീരാന്നീറ മാറ്റും നന്നച്ചു. എക്കില്ലോ അതോന്നാം അയാൾ അരുവേഗം അറിഞ്ഞില്ല!

ശ്രദ്ധ:

കണ്ണ റീർ മുള്ളിക്ക ദി

ആമീറ ഭന്നാവിന്റെ വീട്ടിലെഴുതു കുറഞ്ഞതാട്ട കണ്ണ
ബീബിയും അവരുടെ റീട് റൈറ്റേഴുതാൻ ആണ്. ആ റീട്
പൊളിക്കുന്ന കൗളിൽനിന്നും കാച്ചിയും ദിവസത്തിന്റെ പരാതികളും
പരിധുപരിശോകങ്ങളും മാത്രമേ പുറത്തുവന്നിരുന്നുണ്ട്. ഒരു കൊച്ചു
വേലക്കൊരിച്ചുണ്ടോ. അവാളുടോന്നു കണ്ണബീബി തന്റെ
സഹക്കരണം — ഒരാൾപാസത്തിനാവേണ്ടിയായിരിക്കോം — തുന്ന പറ
യുക.

“പാരേതാമാ, ഇപ്പു എന്നു ഫോളുടെ റാല്യു എന്നായി
രിക്കോ? പുതിയായും ദേവാന്തര കളിക്കടിച്ചു വന്നും അവരുളു
തല്ലതു! അവരുളാനും പറഞ്ഞു. എന്ന വോൺമിസ്റ്റിയുണ്ടാനു
കാര്യത്തിന്. എന്നാലും അവിടെ കഴിയണമെന്തോക്കു നാനാറിയ
ബാണ്ടോ. ഒരു, എന്നു റണ്ടു! എന്നു ഫോളുടുക്കു നീ മുത്തു
തു വിധി വെച്ചുണ്ടോ!”

പറഞ്ഞ പറഞ്ഞും കണ്ണബീബി പൊട്ടിശ്ശേഡു. എന്നും
അണ്ണിനൊരും പതിനും. പാരേതാമുടെ വാക്കുകൾക്കുണ്ടാണും
അവരു ആഗ്രഹിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. കരണ്ണ കരണ്ണും തലയും.
തലന്ന് വീഴുന്നതും “എല്ലാം വിധിയാണോ” എന്ന വിശ്വാസത്തി
നും തന്നെലിലായിരിക്കും.

ഭന്നാവിന്റെ വീട്ടിൽ ആമീറിലുടെ ജീവിതം ഭസ്തുതായ
ദിവസങ്ങളിലുടെയാണു കടന്ന പൊഞ്ഞാണ്ടിയന്നായും. അവളുടെ

കും കണ്ണാൽമതി സീരാൻ കലിതുള്ളാൻ തുടങ്ങും. ആ സൗദിയും അയാൾക്ക് ഒരു ശല്യമായിത്തീന്നിരിക്കുകയാണോ തോന്നാണ. അവരംക്ക് തന്ന ഇച്ചുപ്പുടാൻ കഴിയില്ല; തന്നോട് വെള്ളും രിക്കം. അയാൾ വിഞ്ഞപ്പാണോ! ആമിനാൽ അയാൾ തുടിക്കയും ചവിട്ടുകയും ചെയ്യും. അവരും വേദനയിൽ പിടത്തു നില വിളിക്കുന്നോരും, കണ്ണകൾ കുറയു കലഞ്ഞുകയും കും കണ്ണിരിൽ കളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നോരും, അയാൾക്ക് കരാശപാസം കീട്ടിയതു പോലെ തോന്നാം. അയാൾ പറയും:

“ററാംപേരു സുന്ദരിച്ചീ, നിന്റെ പവുദ് എന്ന കൊ റഡ്ക്.”

സീരാൻ കൂടെക്കൂടെ അങ്ങിനെ പറയാറണ്ടോ! അവരും സുന്ദരിയാണോ. അതുകൊണ്ടു അവരംക്ക് അഹരങ്കാരഭാഗം. അതു വളർത്താൻ പാടില്ല. അയാൾ ആമിനയുടെ ആദ്ധ്യാത്മാരം കൂടുവൻ പിടിച്ചുപറിച്ചുട്ടാൽ വിറു. ദിലക്കുന്നതു വന്നുക്കാരം മാത്രമേ ദരിജ്ഞാൻ സന്തതിച്ചുത്തുന്നാണെന്ന്. ഭക്ഷണംപോലും ശരിജ്ഞു കൊടുക്കില്ല. ആ മനസ്സുന്റെ സുന്ദരുന്നശൈകരണപ്രവർത്തനങ്ങരം അങ്ങിനെയുംകുറയായിരുന്നു. ഏന്നാലും തന്റെ സുഖവിവരങ്ങളും റിയാൻ ഉം പറത്തുചൂടിട്ടു വരുന്നവരോടും ആമിന ഇങ്ങിനെയാണോ പറയുക:

“എനിക്ക് സുഖവാണോ. ഓനകൊണ്ടും ഒരു വിഷദോം ഇല്ല. അദ്ദേഹത്തിനും എന്നോടും പിരിശോണോ. ഇന്നുവരെ കും കുപ്പിച്ചും ഒരു വാക്കും എന്നോടു പറത്തിട്ടില്ല. കും കണ്ണാലും പേടി തോന്നാം. പക്ഷി, ഉള്ളിൽ കളിഞ്ഞപോലെണോ.”

തന്നെചൂല്പി ഉം വേദനിക്കാൻ തുടവരുത്തെന്നോ ആമിന ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷി, കണ്ണുബീബി മകളിട വിവരങ്ങൾ എല്ലാം അറിയുന്നായിരുന്നു. ആ വിവരങ്ങളാക്കു അവരെ ദേഹപ്പെടുത്തുകയും കാനനമായി വേദനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ങ്ങ ദിവസം ഉദ്യക്കൻ വീട്ടിൽ വന്നപ്പോൾ കണ്ണമുറീവി
പറഞ്ഞ:

“എൻ്റെ ശ്രദ്ധ കമ്മ്യൂണിറ്റിയുടെ നിന്മാട്” എങ്കം ഫോറ്റി
ഡ്രാഫ്റ്റാണോ “കത്തേരണ ട്രാ. പട്ടപ്പാൻ നിന്മാട് ഫോറ്റിക്കും.”

“അപ്പു സാനന്നൻറെ തരംക്കുംലെ പറഞ്ഞെന്നാലും, അഭ്യാസി
ശബ്ദായിട്ട് മക്കളെ നാനാശാന് ദാനം”. പട്ടപ്പാൻ അവരോടും
ചീലതൊക്കെ ഫോറ്റിഡ്രാഫ്റ്റാണോ.”

കണ്ണമുറീവി പിന്നു കൊം പറഞ്ഞിപ്പു. സീറിംഗ് പറവു
ന്നതു ദോശാണോ. അവത്തെ മക്കൾ പാടപ്പുതന്ത്രാന്നൻറെ മുഖിൽ
കൈപാട് കിരാന്തരംക്കു് വിസ്തരിഡ്രാഫ്റ്റാണോവാണോ. അവരു
നന്നാക്കിയെടുക്കാൻ, നേർജ്ജാഴിക്കു കൊണ്ടുവരുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.
അങ്ങിനെത്തു കണ്ണമുറീവിക്കു് മറ്റാരോധിം ഉപദേശിയ്ക്കാൻ അവ
കാശമില്ല.

അബ്ദീദി ഇപ്പോൾ കരുതിയായിരുന്ന കാര്യൂദ്ധവൻ കളിഞ്ഞ
കളിച്ചു്, അലഞ്ഞതിരിഞ്ഞു്, ഭിംബാണ്ട് നടക്കുകയാണോ. കൂടു
കാരാക്കി സലാഹപറഞ്ഞ പിരിഞ്ഞുപോയി. വള്ളൂർപ്പുലയ
ൻറെ മക്കൾ കിന്നപില്ല. അഭ്യാസി ഉദ്യോഗിച്ചു്. മരാന്തരത്തുനു
മായി ഒരു പുതിയ പ്രമാണം അവരും തുടങ്ങിവെക്കുകയും ചെ
യ്ക്കിക്കും. ഏപ്പോം അബ്ദീദി സഹിയുമായിരുന്നു. പക്ഷം, കി
മ്പിയുടെ പ്രമാണം റാജ്യപ്പെടുത്താതെ അഭ്യാസി തകന്നുപോയി. മുൻ
ദേശങ്ങളാട്ടോടുകൂടിയാണോ അവലെ ആദ്യം സമീപിച്ചതു്. മിന്നന
കണ്ണകളും കുമ്പി ഒരു സുന്ദരിതന്നുണ്ടോ. സംസാരത്തിനു്
സംഗീതത്തിന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്ന ഉഡ്യൂട്ടണ്ടോ. അവളുടെ
ഘോഷം തെന്തുള്ളിക്കരി നിന്മത്താശിരിക്കുമെന്നോ അബ്ദീദി തെ
റിഖിച്ചു്. ആ തെറിഖാരനാ അഭ്യാസി ഒരു കെട്ടവിൽ കിന്നപിയുടെ
കാര്യക്കൂം ആരാധകനമാക്കി മാറ്റാൻ. അവളില്ലാത്ത ഒരു ജീവി
തന്ത്രക്കാരിച്ചു് ആലോച്ചിക്കാൻതുടർന്നു അശൈത്തനായിരുന്നീൻ.

പക്ഷി, അങ്ങിനത്തെ കിഴുപ്പമാണോടായിരുന്നില്ല, കറഞ്ഞിക്കും. ഫ്രേമാഡിനു് മരണമില്ല എന്ന പറഞ്ഞാൽ അവംകും ഗ്രഹിവരം. അതും മണ്ണടിയും. പിന്നൊരു പുതിയവ കൂദാശയും വരം. കറവിയുടെ ജീവിതത്തിൽ അങ്ങിനെയായിരുന്നു. അതും ഒരു ചീതെ ശീലമാണോ അള്ളക്കരം പറയുമായിരിക്കും. പക്ഷി, അവം അതുകൊണ്ടാണും കിലുക്കാറില്ല. എല്ലാം അപൂർവ്വിയാം. എന്നാലും അയാൾ വഴക്കിടംനൊന്നും നില്ക്കില്ല. കിട്ടംവരെതു കായ്ക്കുവാൻ മുഴുവൻ അവളാണോ നോക്കുന്നതും. അയാൾക്കും കമ്മുകിടക്കാൻ ചോദിക്കുന്ന കാര്യം കൊടുക്കും. പിന്നെന്തിനാം വഴക്കിടാൻ ചെലുന്നതും. വഞ്ചിയുംപുലയൻ അടങ്കി തുറങ്കി കഴി തന്ത്രിച്ചു.

അബുദ്ധവിന്റെ കുളിൽ കാത്തിനായിരുന്ന കാലത്തും കറവിയുടെ പ്രദയത്തിൽ അയാളോടുള്ള ഫ്രേമത്തിന്റെ ഒരു വലിയ വെള്ളപ്പൂക്കണ്ണതനെ കെട്ടിനിന്നിരുന്നു. അയാൾ ദരിദ്രനായി തീന്ന് പ്പോരം മുതൽ കറവിയുടെ ഫ്രേമത്തിനു് ഇരക്കംവെച്ചുതുടങ്കി. ഒട്ടവിൽ പ്രദയം വരുന്ന വരണ്ട്. ഒററായ വെള്ളപ്പൂക്കണ്ണതിനുള്ള അന്തരീക്ഷം. ഒരു തുടക്കയും ചെയ്തുകഴിത്തിരുന്നു. അബുദ്ധവിനു് ദേഹ്യവും സകടവും സഹിക്കവയ്ക്കാതായി. ഒരു ദിവസം കറവിയെ അയാൾ ചവറിട്ടി ഉള്ളടി. ഇടിയും തൊഴിയും നിലവിളിയും കേടുവും വഞ്ചിയുംപുലയൻ വെച്ചുകത്തിയുമായി ഓടിയെത്തി. അബുദ്ധ കടിലാൽനിന്നു പുറത്തുചാടി. കറവി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:

“എന്നോ, എന്നീക്കും തന്നോടു് ഇഷ്ടംല്ല. താനീനീ ഇവിടെ വരും വേണ്ട്.”

“വന്നാ തന്നെ കുളിയും കുളിാക്കിം, എന്നാൻ.”

വഞ്ചിയുംപുലയൻ വെച്ചുകത്തി ഉയൽത്തിക്കാണീച്ചുകൊണ്ട് ഭീഷണിപ്പുചെത്തി.

അബുദ്ധ തിരിത്തുനോക്കാതെ നടന്നു. പിന്നീൽനിന്നു് വഞ്ചിയുംപുലയൻ പൊട്ടിച്ചീരി കേരംക്കാമായിരുന്നു. കറവി

ഇം അയാളെ പരിഹസിച്ചു ചീരിക്കുന്നണ്ടാകം. താനൊരു വിശ്വിയാബന്നാതനെ അഖി'മുവിനും തോന്തി. കറുപ്പിയുടെ ആത്മാ ത്വർത്തിലുണ്ടു് ചീരിയിൽ മയങ്ങി, കരുംലുണ്ടായിരുന്ന കാലുടു വൻ നശിപ്പിച്ചു. ഒരുവിൽ അവളും തന്റെപ്പുലയന്തുടടി അയാളെ ആട്ടിപ്പറത്താക്കിയിരിക്കും. എല്ലാം നാശംപെട്ടു. വേദനയും പരിഹാസവും മാത്രം ബാക്കിയായി. പെറ്റ തല്ലുഡുടെ ഉള്ളടു ചൊരിയിച്ചതിനും മുലി കിട്ടി. അബ്ദിദാരിന്റെ കുറിംരാത്രിക്കുലിലു ഞ്ച നബ്രാ വലാറു കണ്ണുനീക്കൽമുടിയും ഉജണ്ടുണ്ടു താഴെ വീണു.

കൈ തിവസം രാത്രി പാളുമണി കഴിഞ്ഞു സമയം. കുന്നു ബീബി കട്ടിലിൽ ഉറക്കംവരാതെ കുന്നുഡച്ചു കിടക്കുവായിരുന്നു. അവയുടെ മനസ്സും രാധിരം വേദനക്കിരുത്തു ചീറിക്കളിലുടെ ഒരു കിന്നടക്കമാണു്.

മൊയ്യീൻ അപ്പോഴും വീട്ടിൽ തിരിച്ചേത്തിയിട്ടണ്ടായിരുന്നീല്ല. കൂളി കിട്ടിച്ചും വല്ല ഇടവഴിയീല്ലോ വീണകിടപ്പുണ്ടാകം. അക്കുളിൽ കൂട്ടുതുടടി വല്ലവകമായും തല്ലുചിട്ടിക്കാൻ പോയിട്ടണ്ടാകം. അവൻറെ കരുംലും കാശാക്കു തീന്തിരിക്കുവാണു്. എന്നാലും സപ്പനം ആവശ്യമാക്കിവരുന്നും അബ്ദിമുവിഹാപ്പാലെ ബുദ്ധിമുട്ടണ്ടായിരുന്നീല്ല. ശായാം റാട്ടിൽ പോകിരി എന്ന കിരുസിഥി ദേടിയിരുന്നു. പണം കടം ചുംബിച്ചും ആത്മാകൊട്ടകിം. സമലവരു പ്രമാണിമാരിൽ ചീലർ സഹായത്തിനുണ്ടു്. സപ്പനം ശത്രുക്കളെ അമത്താൻ അവരോക്കു അവരു യാണു് ഉപയോഗപ്പെട്ടതിയിരുന്നതു്. അങ്ങിനെ മൊയ്യീൻ കൂലി കൂവണ്ടി തല്ലുന്ന ആളായിത്തീറ്റിരിക്കും. ആരോഗ്യം തകൾ, മനസ്സു കഷിണിച്ചു. എന്നാലും പാളുന്നിരുയ്ക്കു കൂളി തെല്പുത്തിക്കു ശിശ്രതാൽ എന്നു സാഹസത്തിനും ഒരു തുടിപ്പുരുഷപ്പെട്ടും. താൻ നശിച്ചു; ചീതെപ്പെട്ടു. ഇന്തി നന്നാവാൻ പറുകയില്ല എന്ന നിരാഗയും വേദനയും നീറുത്തു മനോഭാവത്താടെ അയാം കൂട്ടതൽ ചീതെപ്പെട്ടുകയും കൂട്ടതൽ വേഗത്തിൽ നാശത്തിലേയ്ക്കു വഴിയിരുന്നുകയും തെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു.....

അബ്ദുവിന്റെയും മൊള്ളീന്റെയും ഭവദാരാ കണ്ണമുറിവിൽ യഥക്ഷിപ്തമായി തലളിത്തുവരികയാണ്. റബ്രൂപദം തള്ളിരിക്കുന്ന എന്നും അവക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നണ്ടോ. ഒക്കെ, മൊള്ളീന്റെ തലച്ചു യും ദോദയയും പാശാത്താപവും ഉണ്ടക്കില്ലോ. അതോന്നും സ്വന്തി ജീവിതം ഒട്ടു നടക്കുകയാണ്. എല്ലാം എവരിട്ടെല്ലാം മുക്കണ്ണം അവസാനിക്കുകയിൽ ദേഹാശിനിന്റെ ശിക്ഷകരം തന്റെ മക്കളെ തൊടിപ്പിടിച്ചുകഴിത്തിരിക്കുന്നോ? പരിശാരം മുന്നാട്ടുപോകാൻ കൂട്ടാക്കാതെ ദയപ്പെട്ടു പരിശോധകയാണ്. കണ്ണമുറിവിലും ദാ രജുന ചുണ്ടുകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചു:

“എന്നും രജു.....”

ആ ദോർത്ത ശ്രദ്ധാം ഒരു ദീനവിലാപനത്തോന്തരിയാണ്. എങ്കിലും വീഘ്നചക്രി പൊതുത്തോന്തരിക്കുമെന്ന തോന്തി. അവർ ഒക്കെ കൂർക്കാണ്ടോ നൈവും അമർത്തിപ്പിടിച്ചു കിടന്നു. പെട്ടുന്നും ഒരു തേനോന്തരച്ചിലിന്റെ ശ്രദ്ധാം വളരെ അടത്തുന്നുണ്ടോ കെട്ടു. അതി നൈത്തികനും ചുട്ടും കൊരണ്ടു തുഞ്ചി കണ്ണനീർ കണ്ണമുറിവിലും ഭവന്തു പതിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ ദയപ്പെട്ടു കണ്ണ തുണ്ണു. റജു! എന്താണിതു? വേദനകൊണ്ടു കരതിജ്ജപലിക്കുന്ന ഒരു ഭവം അവ ഒരു ഭവത്തോടും അടുക്കുകയായിരാണോ—അബ്ദുവിന്റെ ഭവം.

“ദോദയ.....!”

കണ്ണമുറിവി നിലവിലിച്ചുകൊണ്ടു ണ്ണടിപ്പിടിത്തോന്നിരും. അബ്ദുവിന്റെ കണ്ണിൽനിന്നും പരിശീലനിവിലുക്കും നിലത്തുവിശ്വ കെട്ടുപോയി. ഇത്തും ഉണ്ടു മകനെ തിരഞ്ഞെപ്പിടിച്ചു. അവൻ അവിടെനിന്നു കാടിപ്പുകാൻ ശുചിക്കുകയായിരാണോ. ഉണ്ണായും ഒക്കെക്കരിക്കുള്ളിൽ ബന്ധനസ്ഥനായപ്പോറും പിന്നു അവൻ പുടി തന്ത്രിച്ചു. ആകെ തള്ളായോയി. അവൻ തേനോന്തേനോ കരതു. ഒട്ടവിൽ ഉണ്ണായും നൈറ്റിത്തടത്തിൽ കണ്ണനീയും പുംബന നൈറ്റം അപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു പറഞ്ഞു:

“ഉംഗാ, എന്നെ ശപിക്കുതെത ട്രി. താനമ്മാൻ എറു
വേദ തീറി. ഉംഗ ശപിച്ചാൽ താൻ നീനുണിലയിൽ കത്തി
ചുട്ടുകൂടം!”

കണ്ണുബീബി പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു:

“ഇല്ല മോനെ. ഉംഗ മക്കലു ശപിയ്ക്കുല. ഉംഗാക്കതിനു
കഴിയ്ക്കുല. മക്കളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവണ്ണി ഉംഗ ഏന്നാം റാഡച്ചാനാട്
തേടാവുണ്ട്.”

“ഉംഗ എന്നുക്കു നാന്നു തുടർന്നു?”

“ഉംഗാട് ഫോറ്റോഡിയുണ്ട്; പട്ടച്ചഫാറോട് മംഗു ഫോറ്റോഡിയും.
അവൻ നീൻറെ തെണ്ണു കൈക്കൊള്ളുന്നു.”

പീററ ദിവസം നേരം പുല്ലൻ നോക്കേണ്ണുപുറം അബ്ദി
വിനെ അവിടെയോനു കണക്കിലു. പീനീടറിഞ്ഞു, അവൻ നാട്
വിട്ട പൊയ്ക്കിഞ്ഞിഞ്ഞു. കണ്ണുബീബി കരഞ്ഞിലു. പടച്ചതന്നു
രാൻ അബ്ദിവിന്നെന്ന മാനുപ്പേക്കാ സ്വീകരിക്കും. അവൻ മരനാ
നാട്ടിൽ ഒരു പുതിയ ജീവിതം നാമിക്കും. വലിയ പണക്കാരനാ
കാൻ കഴിഞ്ഞിപ്പുകുലു, വല്ല ജോലിയും തെടിപ്പുടിച്ചു് ഇവിട
ക്കൊക്കും എടുമായി കഴിഞ്ഞുകൂട്ടാൻ പറ്റും. പ്രതീക്കാക്കി
കണ്ണുബീബിയുടെ എറാളാണു അശ്രദ്ധിപ്പിച്ചു. അന്നു് മൊയ്ക്കുൻ
വന്നുപുറം അവൻ പറഞ്ഞു:

“ഈക്കാക്ക പോയി. ഇന്നീ ഉംഗാക്കു് ഒരു തോണ നീ മാറ്റ
ഉള്ളു. അവനു് നാട്ടിലു് നീക്കാൻ നാശനക്കെടായിട്ടു് പോയതാണു്.
അല്ലെങ്കിൽതന്നെ ഇവിടെ നീനിട്ടുന്നാണു്? സപ്രത്യും പോയി,
മൊതല്ലും പോയി! ഉംഗാടെ ഇച്ചിരി മൊതല്ലുള്ളണ്ടു് ശൈക്കാക്കു്
കയിഞ്ഞുകൂട്ടാൻ പറ്റപ്പോൾ പററുണ്ടു്. അതു് അവനു് മനസ്സിലായി.
രാജുംപോറപ്പുടു് പോകും ചെയ്യു. അതു് അവനു് ഒരു ബക്ക്
തന്നു തീരും”

“താനും നാട് വിടണ്ണാണോ ഉംഗ പറണ്ണും?”

മൊയ്ക്കുന്നെന്നു ആ ചോദ്യും കണ്ണുബീബിയെ വേദനാപ്പിച്ചു:

“എൻറെ റബ്ബു! നി എന്താണീ ചൊദിക്കുന്നതു്? ഒരു ദിവസിക്കുന്നു മക്കളെ കണ്ണാണ്ടിരിക്കുന്നാണോ. എന്നാലോ ആദ്യത്തേക്കുന്നു അവരുടെ കാഞ്ഞത്തിലു് ശാൻ തന്നും നിങ്ങളാണോ. പല്ലേ, നിന്നോടു് രാജവിടാന്റെ ശാൻ പറയുന്നു: ഉജ്ജി സപ്രത്യേകം കഴുപ്പാണോ. നിന്നും കാക്കിയെടുത്തു് ഉഥാക്കം മഹാശാഖാ ഇവിടെതന്നു കഴിയാം. ഇന്തിയെക്കിലും എൻറെ ശാൻ മാറ്റുമ്പോരുന്നായിട്ടു് തന്നു. കളിക്കട്ടിം താഴീരാലും കും വേണ്ട. നീഞ്ഞു തടി നോക്കു, ഇപ്പുത്തന്നു നി വല്ലാണ്ടായിരിക്കുന്നോ. വാളാണ്ടാക്കു നോ നിന്നു ആദ്യത്തേക്കുന്നു. അപ്പു നിഞ്ഞു റാലു് എന്താകും? നി കുഴുപ്പുടണ്ടു് കാണാനു ഉഥാക്കു് സമാധാനം നോക്കും? ഒക്കെ നീതന്നു കൊൽം ആലോച്ചിച്ചുനോകും?”

ഉഥാലുടെ വാക്കുകൾ നോക്കുന്നുണ്ടിൽ വലിയ ചാലന തോളാണ്ടാക്കി. കുഴുമാനുമാനു ചാലിക്കളിലുടെതന്നു് ദിവസ നോം കടന്നാപോരുണ്ടാണ്ടിയെന്നു്. പക്ഷേ, കണ്ണബീബി ആഗ ഹിച്ചു വഴിക്കുപ്പെ ആ ചാലിക്കരും അയാളെ വലിച്ചിട്ടു് കൊണ്ടു പോകുന്നു്. എന്നാം ജീവിതം ഇന്നത്തെപ്പുാലെ കുഴുപ്പാളാനാം തുടാതെ കടന്നാപോകുമെന്നു് അയാരു വിശ്വാരിക്കുന്നിലു. വിക്രി മല്ലാത്ത ഒരു ദിവസത്തിൽതന്നു പ്രതാപഭാളിലും അവസാനി ചുപ്പാവരാം. അന്നു്, അയാളുടെ ആരോഗ്യം മുച്ചവൻ വാൻഡോ യിട്ടാണ്ടാക്കു; അയാരു ഒരുപ്പക്ഷേ കണ്ണയരാഗിയായിരുന്നിട്ടാണ്ടാക്കും—മിക്ക തെള്ളാടികളിലുടെയും അന്ത്യം അന്തിമനൈയാണു്. ആളുകൾ അയാളെ ഒരു പ്രശ്നത്തെ പട്ടിയെപ്പുാലെ വെരുക്കാൻതുടങ്ങും; ദ്രാഹിക്കാൻതുടങ്ങും. ആ രംഗം കണ്ടു് ഉഥാലും പെണ്ടും പൊട്ടി ക്കരിയും; എന്താണാലും അവക്കു് അവനെ വെരുക്കാൻ കഴിയില്ല!

എല്ലാവക്കുടെ മുഖിലും അപമാനിതനായി ഒരു നാണ്ഡക്കു ജീവിതം നയിക്കുക; എന്നിട്ടു്, താൻ ദ്രാഹിക്കകയും ഏറെ വേദ നിപുണകയും ചെങ്കുവരിയിന്നു് സ്കൂളറവും ഗ്രാമജീവികളും വാദ്ധുക. ആ ജീവിതം സാദ്യമല്ല. മൊക്കുന്നു അക്കാഞ്ഞും നേരത്തെ ഉറപ്പി

ചുത്തു. പിന്നെ എന്തുവരുമോ അവിടെയാണ് പരിഹാരം ഇടി തന്നിരില്ലെന്നുള്ളതും. അവാസപദം അയാൾക്ക് ഒരു തീരുമാനം ചെയ്യാൻ മുന്നാൽ:

“ഈംഗ്ലീഷ് കുട്ടികൾ പോകാം!”

ഇക്കാക്ക നാട്ടവിട്ടു. അതു് ഒരു ജീവിതം എന്നുകൊള്ളണിയാ നായിരുണ്ടും. ഭാവിതെച്ചുപ്പുണ്ടിയും മുദ്രുതീകരജ്ഞായിരിയ്ക്കും അയാളെ മുന്തു നായിച്ചിട്ടുണ്ടോക്കു. പബ്ലിക് മോസ്റ്റിനു് അതി കശകളോ സ്പെഷ്യൽസ്ക്രൂ കൊംതെന്നു ഉണ്ടാക്കിതന്നുണ്ട്. ജീവിതം ഏറ്റവില്ലെങ്കിലും ചെന്നു് സാടിച്ചുതകരാളു് ഏറ്റവാണു് അയാൾ കരുതിയതു്. തന്റെ നാട്ടകാർ ആണു് അതു് കാണാൻശാരി ല്ലുണു് സമാധാനിശ്വാം. ഉണ്ണിയും ആമഹിന്നിയും, തന്റെക്കുവെണ്ടി കാഴ്ചയുടുക്കും കണ്ണിരോധക്കും ചെരുപ്പുണ്ടിവാണു്. അയാൾ നാട്ടവിട്ടാനും ഒരുക്കണ്ണാളുംകു ചൊല്ലുന്നുണ്ടു്.

പരമ, അയാൾക്ക് തന്റെ തീരുമാനം നടപ്പിൽവരുത്താൻ കഴിയുമല്ല. അതിനാടക്കിൽ അതുകൂടി നിങ്ങളുകളുമായ മറ്റൊന്നും സംഭവിച്ചു:

കെടവിവസം മൊയ്ക്കീൻ സന്ധ്യക്കഴിത്തു കൊരളു് ആമിനായു
ടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു നടന്നു. ആരോടും യാത്രമോദിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു
കില്ലു. എന്നാലും അവക്കു ഒന്നു കാണണ്ടും. ജീവിതത്തിൽ ഒരു
ക്കല്ലും ഇന്തിരക്കണ്ടുകൂട്ടാൻ കഴിത്തുപ്പെട്ടുവേണ്ടിലോ. അസ്ത്രാംഗം
'വെള്ളക്കുതിര'പുറത്തുകന്നായായിരുന്നു. എന്നാട്ടും എദ്ദേഹത്തിൽ
വേദന തടഞ്ഞുകുടിപ്പായിരുന്നു. റണ്ടു് ആദ്യാളജാന്ത്രക്കുടി ആകെയുള്ള
ക്കു കൊച്ചുവെങ്ങല്ലാണു് ആമിന. ആ ജീവിതം ഇന്നും പൊലുള്ള
പ്രാരിധ്യക്കാണു്. അതിനും അബ്ദിവിന്നേയും ശോഖിനേയുമെല്ലാതെ
മറ്റാരെയാണു് കുറാ പറഞ്ഞുകൂടി ശോഖിനീൻ വിച്ചാരിച്ചു;
എല്ലാറിനും അവക്കുടും മാപ്പുമോദിക്കാണു്!

അയാൾ ശാമീനയുടെ വീട്ടിൽ ചെന്നേതാഴെപ്പോരം സമയം കുപ്പതു കുറിഞ്ഞിരുന്നു. പുറത്തു മുറിയിൽ അടുച്ചണബാധിക്കുന്നില്ല.

അകത്തുവാനാം അള്ളിയൻറെ പ്രീതിപരച്ചിൽ കേരംക്കുന്നണ്ട്. ആ മീറ തേദൈത്തേടാ കരായും. മൊസ്റ്റീൻ, നിരാഗരായും വൈദരായും അമശ്വംകൊണ്ട് വീഡ്യുഫ്രീ നീലുകയാണ്. ബീരാൻ പള്ളിനിറ യെ കുടിച്ചിട്ടണ്ണോ അതാനും. ആ മട്ടിലാബാം പ്രീതിപരച്ചിൽ:

“എടീ, പന്നി.....കുത്തിച്ചീ.....നിന്നെ എന്ന അറക്കം. നിന്നക്കും എന്ന പിടിയ്ക്കുലാല്ല! ഇപ്പുഴം നിന്നെ ഉള്ളിലും ഉപ്പാൻ ഒളിച്ചിരിയ്ക്കുന്നണ്ട്. നിന്നെ കരളും സാം കുത്തിപ്പും ഇക്കും. എന്നാടും ആ പന്നിടേമോനെ കൊല്ലും ഹ....ഹ....ഹ!”

മൊസ്റ്റീൻറെ ദുഃഖം പെട്ടെന്ന കാതിജജ്വലിച്ചു. അരയിൽ കാരി തപ്പിഞ്ഞാക്കി. പെട്ടെന്ന ഏട്ടി, കൈ പിറക്കാട്ട് വലി തെരു. വേണ്ട, ഒരു കുഴപ്പവും ഉണ്ടാക്കുണ്ട്. അതും അമീനയും ദോഷമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടും അയാൾ തിരിത്തേ നടന്നു. അവിടെ നീലുാൻ പററിലു. അതുകൂടെ സ്വാഗതിലാലു അയാൾ. പുരത്തെ ചവിട്ടുപടികരം ഇരുന്നുകയായിരുന്നു.....

“ഹാജ്ജും.....എന്നുംഹോ.....!”

പെട്ടെന്ന “പിന്നിൽവാനാം” അമീനയുടെ നിലവിളി കെട്ട്; തുടന്നും “എന്നുംഹോലോ തലയടിച്ചു വീഴു ശ്രദ്ധാവും.

“പന്നി.....ചാറും! എന്നാടുവേണും എന്നുംകൊണ്ണു സങ്കൊം സീക്കാൻ.”

. മൊസ്റ്റീൻ പരിഗിരിത്തു “അകത്തെയ്ക്കു പാഞ്ചു. കുളിൽ കാരി ഉംരിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ആ മുറിയിൽ കണ്ണ കാഴ്ച അയാളെ ആകെ ഇളക്കിമറിച്ചു. ചവിട്ടുറും ചുമരിൽ തലയടിച്ചുവീണു അമീന രക്തത്തിൽ കുളിച്ചു കിടക്കുന്നു!

മൊസ്റ്റീൻ അലവി:

“ഭാഷ്ടും.....!”

ബീരാൻ ഏട്ടിത്തീരിത്തു. മൊസ്റ്റീനെ കണ്ടും അന്വരുന്നു. പക്ഷേ, അവന്നെ കുളിയിൽ കാരിക്കണ്ടപ്പും പൊട്ടിച്ചുരിക്കു യാണും ചെയ്തും:

“എടു, എന്നും ഒരു പൊക്കിരിതന്നേനാ”. എന്തോല്ലുള്ളെങ്കിൽ കാരി. പെങ്ങളും ഇപ്പുഴയും മഞ്ഞരലായിട്ടണാകിം. ചുതിയാണെന്നും നിന്നേൻ്നും അവളുടെ കുടുക പറഞ്ഞയക്കാം.”

ആമീനയ്ക്ക് ബാധകമായിരുന്നു. പക്ഷി, സ്വീകാർ മദ്യത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ, അവരു മരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ സ്ഥാനം കൈതിരിക്കുന്നത്.

അലുഹിന്മ ഉറീപ്പുന്നോ? അ ഭാഷയ്ക്ക് ഇന്ത്യൻ താരന്മാരും കൊല്ലു
മെന്നോ? ഒ, ശാരായും മേഖലയും സാരായും കാാരി വലിച്ചെടുക്കണാ.
കൊല്ലുന്നീൽ കരണിഞ്ഞുള്ളി. ഒരുറ്റ താങ്ക്. ബൌദ്ധവൈ ശായാർഥ
കരണിവീഴ്ത്തി. ഇടത്തെ ദൈവവിൽ കാാരി പിടിവരു താഴോന്നാ
യോ.

“କରନ୍ତିବ୍ୟାଳିଙ୍କ.....”

കെ എറക്കാ മാത്രമേ കേട്ടുമിളി. മൊസ്റ്റിന് പ്രാഥ്മകന്നു
ഇരുട്ടില്ലെട കിൽച്ചുപാണു. അയാളിട പിന്നാലെതന്നു ബോ-
ധം തെളിഞ്ഞ ആമീനയുടെ നിലവിളി എത്തി. അയാൾ സൃഷ്ടിച്ച
നിന്നാശായി. അപ്പോൾ, അവർ മരിച്ചിട്ടില്ല! നല്ലതു; ഉദ്ദയ
ടെ ഭാഗ്യം. മൊസ്റ്റിന് ഒരു വിജ്ഞാപ്രശ്നത്തെ അഭിചൃംഖിയേണ്ടി
വനു. താൻ ചെയ്ത കൃത്യക്കുള്ള് റ്റൂച്ചിക്കണ്ണങ്ങൾ കുറവായി
തനിന്ന്. ആമീന ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നുംഡെന്നും താനു
യാളെ കൊല്ലുമായിയെന്നോ? സൗഖ്യമാണു. എന്നാലും അയാൾ
തന്നെ പെത്തുള്ള ‘കൂദാശ’ എന്ന വിജ്ഞാപ്പി; അവരുൾ ചവിട്ടി
കൊല്ലാറാക്കി. എന്നും ഇതുതന്നെയാണു പതിവെക്കിൽ ബീരാൻ
കിട്ടുണ്ടു കിട്ടി എന്ന വിചാരിക്കാം. ആ മരണം ആമീനയിൽ
കൂടുതൽ പ്രഹരണംജോണും ഏല്ലിക്കൈക്കുണ്ടുകിൽ, അവരുൾ താൻ
രക്ഷപ്പെട്ടതുകയാണു ചെയ്തെന്നും അയാൾക്കു സമാധാനിക്കാം,
അഭിമാനംകൊള്ളാം.

മൊഴീൻ തിരക്കിട്ടുന്നക്കയായിരുണ്ടു. എവിടെയെങ്കിലും പോയി ഒളിപ്പാണ്. പോലീസിന്റെ പിടിയിൽ പെടഞ്ഞു.

കുമത്തിൽ നടത്തത്തിന്റെ ഫോറത കുറത്തുകുറവെന്നു വാദം. ചീറ്റ കരം വഴിമാറി സംബന്ധിച്ചുതടങ്ങി. എന്തിനാണ് താരിയേഡ ദൈന ഭ്രാഹ്മികളുടെ പാശുന്നതു്? തുന്നിന്ത്രുട്ടാൻ പറ്റാത്തവിധം കീറിപ്പുംളിഞ്ഞു നാശമായ ഒരു ജീവിതത്തോ രക്ഷപ്പെട്ടതാണോ? ഓ, ഇനിയും ജീവിക്കണമെന്നോ? അഡാംഷ്ട് തന്നെത്തന്നെ പുരാരിക്കാണോ പരിത്വപരയാണോ തോന്തി. കുറം ചെണ്ടു് അഞ്ചു് സാമതിങ്ങാം. എന്നാട്ടു് ശ്രീകൃഷ്ണ സംഖ്യാഘടതാട്ട സ്ഥാപിക്കാൻ കണക്കു്! അതാണു് ശരീ, അതാണു് ഡീരത!

മൊസ്തുക്കി പോലീസ് ട്രൗണ്ടുകുറിപ്പും നടന്നാ.....

വിവരങ്ങളാക്കി ആദ്യം ഇഹാശ്വതരിഞ്ഞു. അഡാംഷ്ടവേദ പരിനീട്ടു് കുറയ്ക്കാവിവിധം. മൊസ്തുക്കി ബീറംഗാ കുത്തിക്കൊന്നോ! അവൻ പോലീസിന്റെ പരിടിയിലുമായി! ആ ദേശരംഭായ വാത്തു കേട്ടു് കുറയ്ക്കാവിവി തകന്നാവീണപൊയായി— കുടിത്തീ തലക്കിൽ പൊട്ടിവീണപൊലെ.

“ഹോ, എൻ്റെ രഘു.....! എന്നു ചതിച്ചു!”

പരിനേ കോം ശ്രദ്ധക്കാർ അവക്കു കഴിത്തിട്ടു. ഇത്തുക്കി നീറു ഒരു കുറം പ്രഭാവാം തന്നു അടിച്ചുവരിച്ചു നീതുപൊലെ അവക്കു തോന്തി. എല്ലാ ചാളിച്ചുണ്ടാണു് മെട്ടുപൊക്കനാ. കുത്തു സ്വീവി കുഴന്തുവീണ. കട്ടിലിൽ, ഒരു മഞ്ഞത്തുപൊലെ എറു നേരം കുടനു. ഉർക്കണ്ണും ഭയവും നിറഞ്ഞു എദ്ദേഹത്താട്ട മുറഞ്ഞു് പല മുഖ്യവയ്ക്കും അവരെ പേരെട്ടുനുവിളിച്ചു. ഇവയ്ക്കു് വെള്ളം തെളിച്ചു. കുടിവിൽ കുത്തു സ്വീവിച്ചുടെ കുള്ളക്കരം തുന്നു.

“ഇക്കാക്കാ, എൻ്റെ മഞ്ഞു്.....” അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

“സമാധാനാക്കു്, കുത്തു സ്വീവി! വിധിയാണെന്നു് സമാധാനാക്കു്!”

“എന്തായാലും ഇനി എന്തിക്കു് സമാധാനാക്കാൻ കഴിയ്ക്കും. വാവരീലെത്തുന്നവഴി സമാധാനാവോള്ളും. അതിനാക്കി അധികം താമസക്കാട്ടുന്നു് തോന്താനില്ലു്.”

അതു കൂവരേറാക്കു ഫോക്കെസ്റ്റീസ്റ്റുപ്പാർഡ് ദഹനമാതിനം തോന്തി, അതു ജീവിതം ഇന്തി അധികാരാർഥ തട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയില്ലെന്നു്. അങ്ങാൽ കൂവം തിരിച്ചു. കണ്ണകളിൽനിന്നു് കണ്ണ നീർത്തുമുട്ടിക്കരം അടന്നടന്നു വീണു.

“ഇക്കാക്കാ...”

ദഹനതു് കണ്ണകൾ തട്ടച്ചു് തിരിഞ്ഞുനോക്കു:

“.....”

“ആമിനാക്കു് ഇന്തി ആതാം ഇല്ല. ഇക്കാക്ക അവരെ കുറഞ്ഞു; എൻ്റെ മോളേ രക്ഷിക്കണം. ശാംബവത്തു ഇക്കാക്കാക്ക കരുംവേലുമുട്ടിയുണ്ടു്. ഇക്കാക്ക ആമിനാനെ സ്പീക്കരിയ്ക്കുന്നു്?”

“കഞ്ഞുവീവി, നീ അവരെച്ചുണ്ടി വൊഹമിയ്ക്കു. അവ ഒട്ടു എല്ലാ കാഞ്ഞങ്ങളും തോന്ത സോക്കം. ആമിന എൻ്റെ മോളം സൗന്ധതനൊ കയ്യതാനാ തോന്ത തീരുമാനിച്ചുരിക്കുന്നതു്.”

“ഒപ്പു! എൻ്റെ വർഷു് താന്ത്രം. ഇന്തി എനിക്കു് ചൊഡ്യുന്ന മരിയും.”

മരണത്തിന്റെ ക്ലൂഡും കാര്ത്തു് കഞ്ഞുവീവി പിന്നേയും അതു കട്ടിലാൽത്തന്നെ കുറുപ്പിവസ്തുക്കുടി കിടന്ന. അതിനീടു കുറുക്കി ആമിന, ഉമ്മാക്ക അരികെ എന്തു. അവരും വലുംതെ കണിക്കിയിരുന്നു. എന്നാലും ഉമ്മാക്ക കുറുപ്പിക്കുന്നതിലും, സ്പന്നു വേദനകൾ മരിച്ചിട്ടു് അവരും ആശ്ശപാസവചാനങ്ങൾം പറത്തു സമാധാനിപ്പിക്കുന്നതിലും തളച്ചു കാണിച്ചിരുന്നില്ല. കഞ്ഞുവീവി എഴുപ്പും പറയും:

“എൻ്റെ തലവിയി എൻ്റെ മോളേക്കുടി ഫോജാറിലാക്കു. എന്നാം ഉമ്മാക്കവേണ്ടി കുഴുപ്പുടാനെ നീനുക്കു് നേരോള്ളു. മറ്റു രണ്ടു മക്കളും ഉമ്മാനു കുഴുപ്പുട്ടതി; കണ്ണിനു് കടിപ്പിച്ചു.”

“ഉമ്മാ, അവരുക്കു് പൊരുത്തുകൊടുക്കു്.”

ആമിന അഡോക്കിക്കും. ഉമ്മാക്ക മനസ്സുനുണ്ടാൻ തന്റെ ഇക്കാക്കമൊക്കു് രക്ഷക്കിട്ടുകയില്ലെന്നു് അവരുംകരിയാം. ഉമ്മാ പറയും:

“മോജേ, ഉണ്ടാക്കുന്ന അവരുടെ വിശ്വാസം. അവാൻ ചീതു യായതല്ല. ആ ഭാഷയൻറെ ശ്രദ്ധാബന്ധന മോജേ, എന്നും കുട്ടി തെന്തു ഹലാക്കാക്കിയിരുന്നു. ഞാൻ പാരിച്ചു്—എന്ന് അഭിരാഡി! നീ കുറഞ്ഞ മുദ്രാപ്പു സംഗ്രഹിച്ചുണ്ടോളോ.”

പക്ഷേ, അമ്മുത്തിക്കു് തന്റെ വിജയത്തിൽ സംഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയ്ക്കിയില്ല. അപരാധണായം കുറച്ചു നാം ഒന്നു മുതൽതന്നെ അയാളെ അലത്രാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. കണ്ണും ദാഖിയും കുട്ടാഖാതിനും ഭയങ്കരമായ തകർച്ച അയാളെ അപാര പുരിക്കും. അസ്പദമനാക്കും ചൊല്ലു. ദൈവത്തിനും ശൈലി തന്റെ നേരെ തിരിച്ചുന്നതുക്കണ്ണേപ്പാരും അയാൾ പരിപ്രാന്തനായി തീന്. അയാൾ കത്താരും അവാക്കുടുക്കും മക്കളും പരസ്യാം അകറി. ആ ജീവിതത്തെല്ലാ മുഴുവൻ കണ്ണും വേദനയില്ലും മുക്കിയും. അയാളുടെ സ്വന്തവീട്ടിൽ സംഭവിച്ചതു് മറ്റൊരു വിധമാണു്. ഉമ്മയും മക്കളും കൂടുതലും ബാഹ്യരാജും പുരാതനാക്കാൻ അഭിരാഡി. അമ്മുത്തിക്കു് അയാളുടെ ചുരുക്കാം. അവരും വിശ്വമില്ലെന്നും! കെട്ടിക്കാരായ ഒരു പെൺു് പ്രാന്തിന്തെ നീല്യനും. ആരും വിളിച്ചുചോദിക്കാംപോലുമില്ലു. ആണ്റുക്കാലിക്കാണും പെൺപെണ്ണിച്ചുനടന്നു് മുന്നാമും വലണ്ണു. ചെക്കിയും പുജിച്ചുനടക്കുന്ന അമ്മുത്തിക്കുടെ വീഴ്ക്കാത്മായി സ്വന്ധപ്പെടുത്താൻ ആരും ഇച്ചുപ്പെടിയില്ലു. പക്ഷേ, ബീറാച്ചി ഡോച്ചിയും അംഗിനായ്ക്കും:

“അയാളു്” എന്നും എന്നും മക്കളും കുശ്യത്തിലാക്കാൻ ശ്രദ്ധവും ചെയ്യുച്ചിട്ടുണ്ടാക്കും. തന്ത്രങ്ങൾ കൊടുണ്ണം; എന്നിട്ടു് എന്നും മൊത്തലുാക്കും അയാൾക്കു് കെക്കലുാക്കാം.”

ഉമ്മയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മക്കരും പറഞ്ഞു:

“ഈ മെയ്തനാന്നബാധ്യപാടു മക്കളാണെന്നു് പറയാൻ നാം നാംവാൻു്! എല്ലാരു് കൂടാനുള്ളാട്ടു് വെള്ളപ്പും വിശ്വാസ്യാം ആയി. ഇങ്ങനൊരു ഇം കുട്ടാഖത്രുന്നുംപോകാണ്ടു് നമ്മാക്കു് രക്ഷകിട്ടും.”

തുടിക്കു് ചൊയ്തുന്നമായീ യാതൊരു ബന്ധധാരില്ലെന്നു്
അമ്മുദാതി ശ്രദ്ധിരംതരാണ പറഞ്ഞുനോക്കി. പക്ഷേ, ശാരു വിന്റ
സിക്കാൻ ആജും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നമാത്രം. ഇങ്കിനാരുന്നപോലും
അയാളുടെ ദൈരു സംശയമാണു്. അയാൾ പറഞ്ഞതിൽനിന്നെ
യാണു്:

“എൻ്റെ ചാത്തൻ എൻ്റെ കുടുംബത്തനു ഉണ്ടു്. പക്ഷേ,
നീംഡാളു് വേറു വല്ലിച്ചുവായും ചേരും ചാത്തനെ പിടിച്ചു് അയച്ചു്
കുണ്ടാക്കി. ബാബാപ്പുടെ കുടംബം നശിച്ചുണ്ടു് ചാത്തൻ്റെ ഉപ
ദ്രവമാണെന്നാലു പണിക്കുന്നാൽ മണിനോട്ടുക്കാൽ പറയുന്നതു്?
അവസാനം ആരംക്കാതുടെ ചീതെ എന്നിക്കും എൻ്റെ ചാത്തനും.
അതുകൊണ്ടു് ഇന്തി നാശിയും വിരോധാണ്ണാത്തനു കു
തിക്കൊ. നീംഡാളുയിട്ടുള്ള കൂടുകുടു് എന്നിക്കു ഓഹിം.”

അമ്മുദാതി വീട്ടിൽനിന്നു് ചുറ്റുന്നായീ. പെരുവഴിയിലും
അയാൾക്കു് കഴിഞ്ഞുള്ളടാൻ ഇടമില്ലായിരുന്നു. കുത്തുവീവിയു
ടെ കുടംബം തകർത്തു് അയാളാണെന്നു് എല്ലാവരും വിശ്വസി
ച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് വീടും കുടംബാവും എല്ലാ ആളുകളും
ആ ചീതുംബന്നുന്നുവെന്നും ആത്തിപിടിച്ചു് അലവുതുനട
ഞ്ചേണ്ടിവനു. രാത്രിയിലും വിശ്വമണ്ണിനു് ചായപ്പീടിക്കുടം
നു ആരും. പട്ടിണിയിലും കാള്ളപ്പാടം നീമിന്തും. അയാൾ ആകെ
പരവര്ഗ്ഗന്മായിരത്രിഗ്രം. ആളുകൾ ആയാളെ നോക്കി പറയും:

“കണ്ണോ! പടച്ചുവരു മരനു് കളിച്ചുനുള്ള ശിക്കുന്നു്.”

അമ്മുദാതി ആ വാക്കുകൾ കുടു് എന്നും. മുഖം കൂടുതൽ
മുന്നിയമാക്കി. ഒരുപാടു് തെറുക്കും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കുത്തു
വീവിയോടു് അയാൾ കൂടുതൽ ആഹാരം ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫല
മായീ അവരിനു് മരണത്തിന്റെ നീമിഷങ്ങളും കാത്തുകൊണ്ടു്
കട്ടിലിൽ തള്ളംകുടക്കുന്നുണ്ടു്. എല്ലാറിനും അമ്മുദാതി കണക്കു

പറയണം, പടച്ചവന്നാട്. എന്നിരെന്നീ ഓരോ തൊറിനം ശിക്ഷ അനുഭവിക്കണം—ഇവർത്തിലും പരതിലും. കമ്മിറ്റിയ തീലുടെ നീതിന്ത്രംടിച്ചുകൊണ്ടാണ് ജീവിയ്ക്കുന്നിവരികൾ ദേവും പദ്ധതാപത്തിന്റെ വോദയാലും നിരത്തു വീഘ്നങ്ങളിൽക്കൊണ്ടിരുന്ന അമ്മുത്തിശ്ശുടെ മഹസ്സ്, ദേവത്തിന്റെ ഭാഗമന്മായ കൊപ്പത്തിൽനിന്നാണ് തനിക്കു രക്ഷപ്പെട്ടാൻ ഒരു മാറ്റുമാറ്റലേ എന്ന് സദാ തേജസ്സിലെന്നും ദോരിൽ കാണാതിരുന്ന ഒരു വഴി— ഒരു രക്ഷാമാർഗ്ഗം—കണ്ണാത്തി: എല്ലാ തെരുവകൾക്കും കുറവുണ്ടിവിരുന്ന് മാപ്പുചോദിക്കുക!

ഒരു സന്യാസഭരത്തു് അമ്മുത്തി ക്രിയൈവിശ്ശുടെ വീഽ ലേഡ്യു് കടന്നാചെന്നു. അതിനു അധാരത്തു പകരുന്നാൽ ഒരു നാണിതു്! ക്രിയൈവിശ്ശും അന്വരക്കുകയായിരുന്നു.

അമ്മുത്തി ഇടവന തോണ്ടയോടെ പറത്തു:

“ക്രിയൈവി, നിന്നൊരും നിന്റെ കുടംബവന്തുയും നാഡി പുണിക്കാൻ ഞാൻ പരിശുമിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാറ്റു, അതിനുവേണ്ടി ഞാൻ ചാത്തനെ പറഞ്ഞുചൂചില്ല. ഞാൻതന്നെ ഒരു ശ്രദ്ധിതനാനായിരുന്നും. ആ ശ്രദ്ധിതനാൻ നിന്നുക്കൊണ്ടിച്ചു് ഇപ്പോതുതോക്കേ പറിപ്പുണ്ടാക്കി, നിന്റെ മക്കളു ചീതുപൂട്ടുതുനാൻ പരിശുമിച്ചു; നിന്നെല്ലാം സപ്രത്തു് നാഡിപുണിക്കാൻ നോക്കി. അതിനു കൂലി പടച്ചോൻ തന്നിരിക്കണും. നാനെ പഠിപ്പുണ്ടാൻ പോരുപ്പുണ്ട്, ഇപ്പു ഞാൻ നാല്ലാണും പാരിച്ചു്! ഇന്നു നീ എന്നിക്കു് മാപ്പുതരുണ്ടാം—എന്ന രക്ഷിക്കണും!”

അധാരം ഒരു ക്രിയൈവിവിത്തുവി കരഞ്ഞു. ക്രിയൈവി വിചാരിച്ചു: എല്ലാം പടച്ചവന്റെ വിധിയാണും. അതിനു് എന്തിനു് പടച്ചകളാടു് മുഖിച്ചിൽ കാട്ടുന്നും തന്നെ കടിച്ച കണ്ണാരിനും മറ്റാരക്കിലും മുറിതം അനുഭവിച്ചും തന്നെ

കു അശ്വാസം കീടില്ലോ. ഈ ഭനിയാവിലെ ഏലും സുവണ്ണമും നശ്ചയുമുട്ട്—വരാനിരിക്കുന്ന അപകടങ്ങളേക്കും ദയപൂർവ്വന്—ങ്ങൾ മഹാജ്ഞനാണ് തന്റെ മന്ദിരത്തിൽ ദയയ്ക്കുവേണ്ടി യാച്ചിട്ടുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതും.

“ബീബി, എൻ്റെ ചൊന്ത കിരുംബീബി, ഇക്കാര്യം”
ചോദ്യത്തെന്ന പറ. അല്ലെങ്കിൽ, എന്തിക്കും സമാധാനത്താട്ട് മരി
ക്കാൻപറാഡ്യുലു!”

ക്രായിവീവിയുടെ തുരന്ത്⁹ ക്രമപ്രക്രമായ പ്രകാശം ചെ. രാജ. അവർ പറയു:

“ഇക്കാട്ടെ വൈഷ്ണമിയേറ്റുണ്ട്. എന്നീക്കു ഇക്കാട്ടോട്ടു ഉണ്ടായിരുന്നു വൈദിക്കുക്കു മാറി. താരെല്ലാം ചൊറുത്തിരിക്കുണ്ട്. ഈ പറമ്പത്തിനു പട്ടഞ്ചാൻതന്നു സാക്ഷിനിയില്ലെന്നു!”

ശാമ്പുങ്ങളിലൂടെ കണക്കം നിരവശം മുക്കുകി:

“ഒന്നു, നിന്മക്ക് മുകളി”. കണ്ണമുവിലി, നിന്തു കരുളി
കൂത്തുവാഴ്ചയാണ് കടലാശം”. നീ എന്നെ രക്ഷിച്ചു!”

